

БЕТ РЕВИС ПРЕЗ ВСЕЛЕНАТА

Част 1 от „През Вселената“

Превод от английски: Милена Томова, 2013

chitanka.info

Посвещение

На моите родители, които откриха наука в природата, и на моя съпруг, който откри наука в технологията, защото обичат мен, която откри наука в художествената проза.

Благодаря ви!

„Образи на начупена светлина, които танцуват пред мен като милион очи. Те ме зоват ли, зоват през Вселената...“

Нищо не ще промени моя свят...“

Ленън Маккартни

Благодарности

Бих искала да благодаря на всички от екипа на Ленгуин/Разорбил — вие всички дадохте своя принос, за да стане тази книга блестяща. Специални благодарности на Бен Шранк и Джилиан Левинсън, които ми помогнаха да превърна „През Вселената“ в книгата, която винаги съм искала да напиша, но не бих могла да се справя без техните мъдри редакции, въпроси и предложения. Благодарности и на Емили Ромеро, Ерин Демпси, Къртни Уди останалите от „Пенгуин Маркетинг“, като и на моя изключително талантлив дизайнер Натали Соса.

Не бих могла да се присъединя към екипа на „Пенгуин“ без Мерили Найфец, която ме свърза с перфектния издател, и не бих направила това без Дженифър Ескот, която пък ме свърза с перфектния агент. Благодаря и на двете за това, че ме направляваха с такъв ентузиазъм през света на книгоиздаването!

Най-хубавото нещо от това, да си писател, е да имаш пищеци приятели. Робин Кембъл и Ребека Карлсон ми помогнаха да оформя първата чернова на „През Вселената“. Хедър Зундел и Кристина Фарли ми помогнаха да я разбия на части и да я напиша отново по-добре, а Ерин Андерсън, Пи Джей Хувър и Кристин Маркиняк ми

казаха, че „През Вселената“ най-последно е завършена и че вече е време да я предам.

Прекарах много години в едно или друго училище, но безспорно най-добрите от тях бяха онези шест, в които преподавах литература в „Бърнс Хай Скул“. На учениците си искам да кажа — вие всички ми бяхте любими. Специални благодарности на Чарли Уайт, който нарисова риба на подиума в стаята ми и ме вдъхнови за образа на Харли. Благодарности и на моята приятелка и колежка от училище Лора Паркър, и на приятелката ми (която не е учителка и е много щастлива от този факт) Дженифър Рандолф за това, че ме подкрепиха в кариерата ми на писателка.

Има трима души, които винаги са вярвали в мен повече от мен самата и които за миг не са се съмнявали, че един ден ще видя името си на корицата на книга: моите родители, Тед и Джоан Греъм, и моят съпруг, Коруин Ревис.

Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви!

1

ЕЙМИ

Тате каза:

— Нека мама да е първа.

Мама пък искаше аз да съм първа. Май се страхуваше, че след като тях ги замразят, аз няма да се оставя да ме затворят в тази студена, светла камера, а ще се измъкна и ще се върна към живота. Тате обаче не отстъпваше.

— Ейми трябва да види как става. Ти ще си първа, нека тя да гледа. След това може да отиде тя, а аз ще съм до нея. Ще бъда последен.

— Ти върви пръв — настояваше мама. — Аз ще съм последна.

Работата беше там, че трябваше да сме голи, и никой от двамата не искаше да го видя без дрехи (а и аз не умирах да ги видя както ги е майка родила, щеше да е гадно), но при това положение наистина щеше да е най-добре мама да е първа, каквото имаше тя, го имах и аз, нали така.

Изглеждаше толкова мършава, когато се съблече. Ключицата ѝ стърчеше още повече, кожата ѝ беше тънка като хартия, прекалено влажна и отпусната, като при старите хора. Коремът ѝ — нещо, което винаги бе крила под дрехите — висеше сбръчкан и така тя изглеждаше още по-уязвима и крехка.

Мъжете, което работеха в лабораторията, не даваха пет пари, че майка ми е гола, и изобщо не им пукаше, че ние с баща ми сме там. Те ѝ помогнаха да легне в светлата криогенна камера. Можеше да мине за ковчег, само дето ковчегът има възглавници и е далече по-удобен. Това тук приличаше по-скоро на кутия за обувки.

— Студено е — каза мама.

Белезникавата ѝ кожа се сплеска, притисната към дъното на камерата.

— Няма да го усещаш — изсумтя първият работник.

На баджа с името му пишеше *Ед*.

Извърнах поглед встрани, докато другият работник, Хасан, забиваше иглите на системите във вените на майка ми. Една в лявата ръка, забита в гънката на лакътя, и друга в дясната ръка, която изду голямата вена под ставите на пръстите.

— Отпусни се — каза Ед.

Беше по-скоро заповед, отколкото просто любезно предложение.

Мама прехапа устни.

Онова в банката на системата хич не приличаше на вода. Стичаше се по-скоро като мед. Хасан стисна торбичката, за да може нещото да тече по-бързо. Беше небесносиньо, като метличините, които Джейсън ми даде на бала на гимназията.

Мама изстена от болка. Ед махна една жълта пластмасова скоба от празната система в лакътя ѝ. Яркочервена кръв бликна обратно през тръбичката и се вля в банката. Очите на мама плузнаха в сълзи. Синьото лигаво нещо от другата система светеше с мекия блясък на небето и проблясваше през вените на майка ми, докато се носеше нагоре по ръката ѝ.

— Гле'йте сега кога ще стигне в сърцето — стрелна ни с поглед Ед.

Тате не откъсваше поглед от мама, стиснал ръце в юмруци. Очите ѝ бяха затворени и две сълзи трептяха на миглите ѝ.

Хасан стисна отново банката със слюзта. Струйка кръв бавно се процеди през стиснатите ѝ зъби там, където беше прехапала устната си.

— Ей т'ва тука, то прави оная работа със замразяването. — Ед говореше равнодушно като хлебар, който обяснява колко мая слага, за да втаса хлябът. — Без него в клетките се образуват ледени кристалчета и клетките направо се пръсват. Т'ва прави стените им по-здрави, ясно? Да не ги прецака ледът. — Той хвърли поглед надолу към мама. — Ама яко боли, направо да виеш като куче.

Лицето ѝ беше бледо, лежеше в онази камера, без да помръдне, сякаш само едно движение, и щеше да се счупи. Направо си беше като умряла.

— Искан да видиш всичко — прошепна тате.

Каза го, без да ме погледне, впил поглед в мама. Дори не мигаше.

— Защо?

— За да знаеш, преди да го направиш.

Хасан продължаваше да мачка банката със синьото лепкаво нещо. Очите на мама се обърнаха нагоре за момент и аз реших, че наистина е умряла, но не беше.

— Почти е там — каза Ед, загледан в кръвта на майка в банка.

Тя течеше по-бавно.

Чуваха се единствено тежкото дишане на Хасан, който разтриваше пластмасовата банка със слуз, и тихото скимтене, което идваше от мама като от умиращо коте.

В тръбичката на системата, дето беше в лакътя, проблесна бледосиньо сияние.

— Добре, край — каза Ед. — Сега всичкото е в кръвта ѝ.

Хасан издърпа системата. Мама изпъшка леко.

Тате ме дръпна напред. Така както гледахме чама долу пред нас, ми напомни за баба в църквата миналата година. Бяхме отишли всички там, за да се сбогуваме с нея, и мама каза, че тя е на по-добро място, ама просто искаше да каже, че е умряла.

— Как е? — попитах.

— Не е зле — излъга мама.

Поне все още можеше да говори.

— Мога ли да я пипна? — попитах Ед.

Той вдигна рамене и аз се пресегнах, и хванах пръстите на лявата ѝ ръка. Те бяха вече студени като лед. Тя не отвърна на жеста ми.

— Може ли да караме нататък? — попита Ед.

Той разклати с ръка един голям капкомер.

Тате и аз отстъпихме назад, но не много далече, за да не си помисли майка, че сме я оставили сама в онзи леден ковчег. Ед разтвори очите ѝ. Пръстите му бяха едри и мазолести, като грубо одялани трупи, които теглеха тънките като хартия клепащи на мама. Капка жълта течност падна във всяко зелено око. Ед го направи бързо — *кап, кап,* — после придърпа клепащите и затвори очите ѝ. Тя не ги отвори повече.

Сигурно съм изглеждала ужасена, защото този път, когато Ед ме погледна, той спря за малко и успя да ми хвърли една успокоителна усмивка.

— Правим го, за да не ослепее — обясни той.

— Всичко е наред обади се мама от кутията за обувки.

Очите ѝ бяха затворени, но аз усетих сълзите в гласа ѝ.

— Тръбите — рече Ед и Хасан му подаде три чисти пластмасови тръбички. — Ето, виж сега. — Ед се наведе към лицето на мама. — Ще напъхам тия неща в гърлото ти. Няма да е приятно. Опитай се да ги поемеш, все едно ги преглъщаш.

Мама кимна и отвори уста. Ед затика тръбите надолу в гърлото ѝ. Тя започна да се дави, силен спазъм тръгна от стомаха и после нагоре до сухите, напукани устни.

Хвърлих поглед към татко. Гледаше твърдо и невъзмутимо.

Мина доста време, преди мама отново да се успокои и утихне. Продължаваше да се опитва да преглъща и мускулите на врата ѝ се мърдаха, за да направят място на тръбите. Ед промуши тръбичките през един отвор горе на ковчега близо до главата на мама. Хасан издърпа едно чекмедже и извади кълбо електрически жици. Взе няколко ярко оцветени и ги пъкна в първата тръба, после дълъг черен кабел с малка кутийка в края във втората тръба и накрая в последната тръба набута малък правоъгълник от черна пластмаса, който приличаше на слънчев панел, прикрепен към фиброоптична нишка. Хасан свърза всички жици към малка бяла кутийка, която Ед закрепил над отвора в горната част на това, което, както разбрах, не беше нищо повече от един сложен сандък за пренасяне на товар.

— Сбогувайте се.

Вдигнах поглед, изненадана от любезния глас. Ед беше с гръб към нас и пишеше нещо на компютъра, значи, Хасан го бе казал. Той ми кимна окуражително.

Тате трябваше да ме дръпне за ръката, за да ме накара да се доближа до мама. Онова там... не ми се искаше точно това да бъде последният ми спомен от нея. Жълти корички по очите, тръбички с жици, натъпкани в гърлото ѝ, меко небесносиньо сияние, което пулсираше нагоре по вените ѝ. Татко я целуна и мама се усмихна леко между тръбичките. Аз я потупах по рамото. То също беше студено. Тя избълбука нещо и аз се приведох към нея. Два звука, само два клокочеци и задавени звука. Аз ѝ стиснах за ръката. Знаех, че думите, които се опитваше да ми каже през тръбите, бяха „обичам те“.

— Мамо — прошепнах, като галех тънката като хартия кожа.

Откакто станах на седем, се обръщах към нея само с „мамо“.

— Е, това е — каза Ед.

Тате ме хвана над лакътя и ме побутна леко. Аз се отдръпнах рязко. Той смени тактиката и ме хвана за рамото, завъртя ме към твърдите си, мускулести гърди в здрава прегръдка и този път не можах да се измъкна. Ед и Хасан вдигнаха нещо, което беше като болничен вариант на пожарен маркуч. Водата, изпъстрена със светлосини искри, започна да изпълва ковчега. Мама изпръхтя, когато тя стигна до носа ѝ.

— Просто я вдишай — извика Ед през шума на нахлуващата вода. — Само се отпусни.

Поток от мехурчета се изстреля нагоре през синята течност и замъгли лицето ѝ. Тя разтърси глава, не се оставяше на водата да я удави, но после се предаде. Течността я покри. Ед изключи маркуча и кръгчетата се заличиха. Водата утихна. Мама също утихна.

Ед и Хасан свалиха капака и затвориха ковчега на мама. После го избутаха към стената и чак когато затвориха вратичката след него, забелязах, че в стената имаше още много такива вратички, като в морга. Натиснаха дръжката надолу.

Струйка пара излезе със свистене през вратичката — процесът по замразяване завърши. Само преди секунда там беше мама, а в следващия момент се бе превърнала в нещо замразено и неподвижно. Щеше да е като умряла през следващите три века, дотогава, докато някой не отвори тази врата и не я събуди.

— Сега момичето ли е наред? — попита Ед.

Аз пристъпих напред, стиснала ръце в юмруци, за да не треперят.

— Не — каза тате.

Преди да дочакат отговора му, Ед и Хасан започнаха да приготвят друга кутия ковчег. Не им пукаше дали щях да съм аз, или той, те просто си вършеха работата.

— Какво? — обърнах се към татко.

— Аз ще съм следващият. Майка ти нямаше да се съгласи с това. Мислеше, че може да се измъкнеш и да не дойдеш с нас. Е, аз ти давам тази възможност. Аз ще съм следващият. После, ако решиш да се откажеш, ако решиш, че не искаш да те замразят, няма проблем. Казал съм на леля ти и чичо ти. Те чакат отвън, ще са там до 5 часа. След като ме замразят, ти можеш просто да си тръгнеш. Мама и аз няма да знаем, и то в продължение на векове, ще разберем чак когато се събудим. И ако ти решиш да живееш, вместо да те замразят, няма проблем.

— Ама, тате, аз...

— Не, не е честно да те въвличаме в това. По-лесно ще ти е да вземеш правилното решение, когато не си изправена срещу нас.

— Но аз ви обещах, обещах на мама.

Гласът ми секна.

Очите ми пареха болезнено и аз стиснах силно клепачи. Две горещи сълзи се стекоха надолу по лицето ми.

— Няма значение. Не можем да искаме от теб да спазиш едно такова обещание, твърде тежко е. Трябва сама да направиш избора — ако решиш да останеш тук, аз те разбирам. Давам ти шанс да си тръгнеш.

— Ама те нямат нужда от теб! Можеш да останеш тук с мен! Ти дори не си важен за мисията, за бога! Ти си военен, за бога! За какво ще им трябва военен анализатор на друга планета? Можеш да останеш тук, можеш да...

Тате поклати глава.

— ... останеш с мен — довърших с шепот.

Нямаше смисъл да го моля да остане. Той беше взел решение. А онова, за военните, не беше съвсем вярно. Татко беше шести по ранг в командването и макар че това не го правеше точно главнокомандващ, все пак си беше доста важна клечка. Мама също беше важна, никой не беше по-добър от нея в генното инженерство. Щеше да им трябва за разработването на нови култури, които да се отглеждат на другата планета.

Аз бях единствената, от която нямаха нужда.

Татко отиде да се съблече зад завесата и когато излезе, Еди Хасан му подадоха една кърпа за ръце, за да се покрие, докато върви към криогенната камера. Когато легна, те я дръпнаха и аз си наложих да го гледам в лицето — и без това и двамата се чувствахме достатъчно зле. То излъчваше болка, за пръв път виждах подобно изражение на лицето на тате. Стомахът ми се сви от нарастващите страхове и съмнения. Гледах как му поставят системите. После как запечатват очите му. Опитах се да се изключа от това, което ставаше около мен, да сподавя вика от ужас, който кънтеше в съзнанието ми, и да запазя хладнокръвие. Тогава тате стисна ръката ми, веднъж, силно, докато набутваха тръбите надолу в гърлото му, и аз се сринах, отвътре и отвън.

Преди да напълнят кутията с искрящата синя течност, татко вдигна ръка и ми подаде кутрето си. Аз го обгърнах с моето. Знаех, че така той ми обещаваше, че всичко ще бъде наред. И аз почти му повярвах...

Плачех толкова силно, когато пълнеха криогенната камера, че не можах да видя лицето му, докато течността го покриваше. После свалиха капака, тръснаха вратата на моргата зад него и облаче от бяла пара се промъкна през цепнатините.

— Мога ли да го видя? — попитах.

Ед и Хасан се спогледаха. Хасан вдигна рамене. Ед дръпна отново ръчката на вратата и издърпа обратно прозрачната кутия за обувки.

А там беше тате. Полупрозрачната течност беше замръзнала и аз знаех, че така беше и с татко. Сложих ръка върху стъклото — така ми се искаше да мога да почувствам топлината му през леда, но бързо я дръпнах. Стъклото беше толкова студено, че направо ме опари. Зелени светлинки премигваха по малката електрическа кутийка, която Хасан бе поставил в горния кран на татковата криогенна тръба.

Онзи мъж под леда нямаше нищо общо с тате.

— Е — обърна се към мен Хасан, — ще се гмурнеш ли и ти, или ще зарежеш рано купона?

Той пхна обратно ковчега на татко в малкия отвор на стената.

Когато вдигнах поглед към Ед, очите ми бяха пълни със сълзи, лицето му сякаш се размаза и той заприлича на циклоп.

— Аз...

Плъзнах поглед покрай цялото криогенно оборудване до изхода в другия край на помещението. Зад онази врата бяха леля и чичо, които обичах и щях да съм щастлива да живея с тях. А по-нататък зад тях беше Джейсън. Там бяха и Ребека, и Хедър, Робин и всичките ми приятели. И планините, цветята, небето. Земята. Зад онази врата беше Земята. И животът.

Очите ми се спряха отново на малките вратички в стената. Зад тях бяха мама и татко.

Плачех, докато се събличах. Първото момче, което ме бе видяло гола, беше Джейсън, и то само веднъж, в нощта, когато разбрах, че трябва да зарежа всичко на Земята, а всичко означаваше и Джейсън. Не ми харесваше мисълта, че последните, които щяха да ме видят гола на

тази планета, бяха Ед и Хасан. Опитах се да се покрия с ръце, но Ед и Хасан ме накараха да ги сваля от себе си, за да ми сложат системите.

И, о, боже, беше по-лошо, отколкото изглеждаше при мама. О, боже, мили боже. Беше студено и в същото време изгарях отвътре. Чувствах как мускулите ми се напрягат, докато синята слуз влизаше в мен. Сърцето ми искаше да бие силно, да блъска в ребрата ми като любовник, който удря по вратата на любимата си, но синята гадост го караше да прави точно обратното и вместо да бие бързо *туптуптуп*, то правеше туп... туп... туп.

... туп...

... туп...

Ед дръпна широко клепачите ми. *Кап!* Студена жълта течност изпълни очите ми и ги запечата като с дъвка. *Кап!*

Сега бях сляпа.

Един от двамата, може би Хасан, ме потупа по брадичката и аз послушно отворих уста. Явно не беше достатъчно широко — тръбите се удариха в зъбите ми. Зинах още по-широко.

Тогавата започнаха да тъпчат силно тръбите надолу в гърлото ми. Сега не ми се сториха толкова еластични, колкото изглеждаха, усещах ги като мазна дръжка на метла, натикана дълбок в устата ми. Започнах да се давя, отново и отново. Усещах вкус на жлъчка и метал около пластмасата на тръбите.

— Преглътни ги! — извика Ед в ухото ми. — Просто се отпусни! Лесно му беше на него.

Малко след като приключи всичко, стомахът ми сякаш пламна. Усещах как дърпат и изтеглят жиците вътре в мен и Хасан включи малката черна кутийка, този път на моята кутия за обувки.

Шум от влачене на нещо. Маркучът.

— Умът ми не го побира кой може да се запише за такова нещо — каза Хасан.

Мълчание.

Метален звук — отвориха маркуча. Студ — върху бедрата ми се плисна студена течност. Исках да вдигна ръце и да се покрия *там*, но тялото ми беше като вцепенено.

— Хал хабер си нямам — отвърна Ед. — Баш сега май нещата не са много розови тук. Нищо не е както трябва още от времето на първата рецесия, да не говорим за втората. Ония от Финансови обмен

на ресурси трябваше да създадат повече работни места, нали така? А к'во стана? Само тази шибана работа, а и тя скоро ще свърши, като замразим всички.

Отново мълчание. Криогенната течност вече покриваше коленете ми и студът проникваше там, където тялото ми бе все още топло — сгъвката на коленете, под мишниците и гърдите ми.

— Не си струва да се жертва човек, не и за онова, което предлагат.

Ед изсумтя.

— И какво предлагат? Предлагат ти заплата до края на живота, цялата на един чек.

— Дето не струва пукната пара на един кораб, който ще кацне след триста и една години.

Сърцето ми замря. *Триста... и една? Не — не е вярно, точно триста години е. Не триста и една.*

— Това са много пари, можеш да помогнеш на семейството си сигурно има значение.

— И какво е то? — попита Хасан.

— Ами за това, дали ще оцелееш, или не. Когато бяхме деца, беше друго. Не ми пука какво казва пресата, но онзи, финансовият закон няма да може да оправи такъв дълг.

За какво мрънкат тия там? На кой му пука за национален дълг и работни места? Я да чуя пак за онази допълнителна година!

— Във всеки случай има време човек да размисли — продължи Ед. — Да прецени възможностите. Защо ли забавят отново излитането?

Криогенната течност се плискаше покрай ушите ми и изпълваше ковчега. Вдигнах глава.

Забавяне? Какво забавяне? Опитах се да кажа нещо между тръбите, но те изпълваха устата ми, притискаха езика и заглушаваха думите ми.

— Хабер си нямам. Нещо заради горивото, някаква информация от сондите. Ама защо пък ни карат да спазваме графика за замразяване?

Криогенната течност се издигаше бързо. Завъртях глава, за да чуя с дясното ми ухо какво си говореха.

— Че на кой му пука? — попита Ед. — Не и на тях, те ще проспят всичко, така или иначе. Казват, че на кораба ще му трябват триста години, за да стигне до другата планета. Голяма работа, че щял да пътува още една година!

Помъчих се да седна. Мускулите ми бяха стегнати и бавни и аз се напрегнах цялата. Опитах се пак да говоря, но течността вече се плискаше върху лицето ми.

— Стой кротко. Отпусни се — извика силно Ед точно в лицето ми.

Аз заклатих с глава. Боже, те не *разбираха* ли? Една година си беше огромна разлика! Това означаваше още една година, в която можех да бъда с Джейсън, още една година щях да съм жива! Аз се подписах за триста години... не за триста и една!

Нечии нежни ръце — ръцете на Хасан? — ме натиснаха под криогенната течност. Задържах въздуха си. Опитах се да се надигна. Исках си моята година! Моята последна година — още една година!

— Дишай под течността!

Думите на Ед достигнаха до мен приглушени, едва разбираеми. Опитах се да поклатя глава, но мускулите ми не реагираха, дробовете ми се бунтуваха и студената, леденостудената течност се втурна надолу в носа ми, мина покрай тръбите и изпълни тялото ми.

Когато хлопнаха капака, разбрах, че всичко бе свършено. Бях пленница в стъкления ковчег на Снежанка.

Един от двамата хвана ковчегата откъм краката и го забута към моята вратичка в моргата. И тогава започнах да си представям, че там вече ме чака прекрасният принц, той ще ме събуди с целувка и ние ще бъдем още една цяла година заедно.

От машината се дочу едно *клик, клик, гъър* и аз знаех, че мигновеното замразяване ще настъпи след секунди и всичко, което ще остане от живота ми, ще бъде полъх от пара през вратичката на моргата.

Мислех си: *Най-после ще заспя, ще забравя всичко за цели триста и една години.*

После ми хрумна: *Всъщност това няма да е толкова лошо.*

И тогава *фиууу!* Мигновеният мраз изпълни миниатюрната камера. Бях цялата в лед. Бях лед.

Аз съм лед.

Но ако съм лед, тогава как така съм в съзнание? Трябваше да съм заспала, да забравя всичко за Джейсън, за живота и Земята за цели триста и една години. Преди мен замразиха други хора и нито един от тях не беше в съзнание. Ако умът ти е замразен, не можеш да си буден, нито пък да си в съзнание.

Бях чела за хора, които са изпаднали в кома, след като са им сложили упойка по време на операция, били са будни през цялото време и са усещали всичко. Надявам се — *моля се* — това да не се е случило и с мен. Не може да съм будна в продължение на триста и една години, няма да го понеса.

Може би сега сънувам. Изсънувала съм един цял животно време на половинчасова дрямка. Може би съм все още в онова предшестващо замразяването състояние и всичко е само един сън. Може още да не сме излетели. Може да съм все още в състоянието на неопределеност в годината преди излитането, впримчена в капана на един сън, от който не мога да се събудя.

Може би все още ми предстоят онези триста и една години.

Може би изобщо не съм спала. Не и през целия път.

Може би, може би, може би.

Имаше едно нещо, което знаех със сигурност.

Исках си обратно моята една година.

2

МЛАДШИ

Вратата е заключена.

— Я виж ти, това е интересно — казвам на празната стая. Разбирате ли, на „Благословеният“ почти няма заключени стаи. Просто не е необходимо. „Благословеният“ не е малък — когато е бил изстрелян преди два века и половина, той е бил най-големият построен дотогава кораб, но явно, не е достатъчно голям, защото всички имаме усещането, че сме притиснати под тежестта на металните стени. Личното пространство е най-ценното ни притежание и никой, абсолютно никой не би посмял да наруши неговата неприкосновеност.

Ето затова затворената врата пред мен е нещо напълно необичайно. Защо да се заключва врата, която никой не би отворил насила?

Не съм особено изненадан. Една заключена врата напълно подхожда на Старши.

Стисвам зъби. Какво му е лошото ли? Това, че вратата е заключена заради мен. Не може да е другояче. Тук е Ниво кийпъри^[1] и двамата със Старши, като настоящ и бъдещ водач на кораба, сме единствените, които имат право на достъп.

— Мамка му! — крещя и блъскам по вратата.

Защото знам, *сигурен съм*, че от другата страна на тази врата е моят шанс. Когато повикаха Старши на Ниво шипъри^[2], за да прегледа двигателя, той хукна към стаята си и донесе оттам една кутия, отиде с нея до люка и после я занесе обратно в стаята си. И преди да излезе оттук, заключи вратата. Ясно е, че каквото да има в тази стая, то е нещо важно и свързано с кораба, за което аз също трябва да знам като водач в процес на обучение.

Още едно от нещата, които Старши пази в тайна от мен. Надявам се, че поне наистина ще ме обучава, вместо да ми дава още тъпи уроци и ненужни сведения.

Ако имах тази кутия, щях да му *докажа*, че... какво? Всъщност нямах представа какво има в нея. Едно беше сигурно — каквото и да имаше в кутията, то го караше да прекарва много повече време на Ниво шипъри. Нещо не беше наред, имаше някакъв сериозен проблем и затова Старши бе толкова зает, колкото никога досега.

Мамка му, защо просто не ми дадат шанс, може пък да мога да помогна.

Сритвам вратата, после се обръщам и се стоварвам върху нея. Преди три години, когато започна обучението ми, изобщо ней замислях дали Старши ме учи както трябва, или не. Просто се радвах, че повече няма да съм на Ниво фийдъри^[3]. Макар че ме наричат Младши, аз съм най-младият на кораба и винаги съм знаел, че като роден по-рано, един ден ще бъда Старши на поколението родено след мен. Така и не можах да се приспособя към живота с фийдърите и с тяхната мания за земеделие и отглеждане на животни. Преместването ми при Старши си беше направо облекчение.

Но сега съм на шестнайсет и ми писна да уча уроци. Време е да стана истински водач, независимо дали това се харесват Старши, или не.

Победен от една заключена врата. Не е чудно, че Старши не си прави труда да ме обучава.

Блъскам с глава в стената и се удрям в метална квадратна плочка, монтирана в стената. Биометричният скенер. Винаги съм смятал, че с него се управлява осветлението в Голямата зала. Повечето от биометричните скенери на кораба имат такива функции — да включват светлините, да задействат електрониката или да *отварят врати*.

Обръщам се и прекарвам палец по прозореца на биометричния скенер. „Старши/Младши осигурен достъп“, чурулика компютърът с жизнерадостен женски глас. Като Младши аз имах навсякъде достъп като този на Старши.

— Команда? — пита ме компютърът.

Хм. Странно. Обикновено вратите се отварят автоматично, след като се осигури достъп. Каква друга команда е необходима на една врата?

— Тъ, отвори?

Противно на очакванията ми, вратата на стаята на Старши не се отваря автоматично. Вместо това се задвижва таванът. Завъртам се на

място, сърцето ми ще се пръсне. Над мен металният таван се разделя на две и бавно слиза надолу, и под него се показва...

Показва се *прозорец*.

Той гледа навън.

И към *звездите*.

На кораба има люкове, знам го, но Старши никога не ми ги е показвал, както не ми е показвал и огромния двигател, който поддържа движението на кораба, нито пък никакви архиви от времето на кораба преди Епидемията. Нямах представа, че металният таван на Голямата зала крие прозорец към Вселената.

За пръв път виждам звезди.

Нямах представа, че са толкова красиви.

Пред мен се простира цялата Вселена. Леле, колко е голяма, невероятно голяма. Очите ми се изпълват със звезден блясък. Има толкова много звезди. Те са като бели тирета на небето с ивици от бледи цветове — най-вече червени и жълти, а понякога и сини или зелени. Когато ги виждам всичките пред себе си, имам усещането като никога досега, че скоро ще кацнем. Представям си го: корабът каца за пръв път — нощ е, няма луна, нито облаци, и преди да се захванем да създаваме нашия нов свят, всички се спираме и се вираме в звездите над нас.

— Достъп отменен — съобщава равнодушно компютърът с приятен глас. — Спускане на екрана.

Спускане на екрана? Какво значи това?

Над мен звездите блестят ярко.

И тогава прозорецът над мен се разцепва. Точно в центъра му се появява тънка пукнатина, която се разтваря все повече и повече.

Мамка му. *Мамка му!*

Голямата зала се изпълва със странен боботещ звук. Главата ми се мята наляво и надясно, после пак наляво и надясно, търся нещо, за което да се хвана, но тук няма нищо — Голямата зала е просто широко отворен под. Защо никога досега не ми е идвало наум, че няма смисъл да имаме стая, в която няма нищо, за което можеш да се хванеш? Тя е голяма, вярно, но тук няма нищо друго, освен огромния под, стените и вратите — нищо, което да ме защити от Космоса зад счупения прозорец. И сега какво? Корабът ще се разпадне на парчета? Ами аз? Ще експлодирам или ще се пръсна отвътре, нещо такова. Не си

спомням кое точно, но няма значение. Крайният резултат ще е един и същ. Туниката ми тежи и ме притиска, прилепнала от пот към тялото ми, и единствената мисъл, която ми идва, е, че материята е твърде тънка срещу опустошителното космическо пространство.

Ще умра.

Космосът ще ме засмуче.

Имплозия.

Смърт.

И точно в този момент ме осенява друга мисъл: какво ще стане с останалата част от кораба? Ако Ниво кийпъри не е защитено, пространството не просто ще ме засмуче навън — то ще ме изтегли през Ниво кийпъри в Ниво шипъри и Ниво фийдъри под него. Те всички ще умрат. Всички. Абсолютно всички хора на кораба.

Краката ми се плъзгат по покрития с плочки под, когато се втурвам през стаята. (За един кратък миг краката ми понечват да се върнат към вратата на люка, онази, която води към живота и свободата, но аз не им обръщам внимание. Те просто се опитват да ме запазят жив; тях не ги вълнуват другите хора на кораба.) Хвърлям се към големия червен бутон за аварийно блокиране над люка. Подът потреперва, когато Ниво кийпъри се изолира от останалата част на кораба. Сега вече няма връщане назад.

Обръщам се към тавана, към откритата Вселена.

Към смъртта.

[1] Кийпъри — хората, които ръководят кораба, водачите — Б.пр.

↑

[2] Шипъри — съсловие на специалистите (ядрени физици, електронни инженери, конструктори, учени, занимаващи се с изследователска, развойна и производствена дейност, техници). — Б.пр. ↑

[3] Фийдъри — съсловие на производителите (земяделци, животновъди, дърводелци, шивачи, тъкачи, предачи и т.н.). — Б.пр. ↑

3

ЕЙМИ

Президентът го наричаше „въплъщение на американската мечта“.

Тате го наричаше „нечестивия съюз на бизнеса и правителството“.

Но всъщност беше просто отстъплението на Америка. Измъкване от кризата, за да се присъединим към Обмена на финансови ресурси. Многонационален съюз, който има една-единствена цел: печалби. Той финансира световното здравеопазване, за да може да монополизира ваксините. Подкрепя единната валута, за да прибира лихви в световен мащаб.

И предоставя средствата, необходими за изстрелването на първия междупланетен кораб с група подбрани учени и военни на борда му в търсене на нови природни ресурси — и съответно на повече печалби.

Шанс за родителите ми да осъществят мечтите си.

И моят най-страшен кошмар.

А аз имам опит с кошмарите, като се има предвид, че съм спала по-дълго, отколкото съм била жива.

Надявам се да е така. Ами ако това е само част от един дълъг сън, изсънуван в промеждутъка от време, след като Ед затвори вратата на камерата и преди Хасан да натисне бутона, за да ме замрази? Дали е така?

Това е някакъв особен вид сън. Никога не си напълно буден, само осъзнаваш какво се случва в едно напълно неподвижно тяло.

Сънищата се вмъкват и измъкват от спомените.

Единственото нещо, което ме спасява, за да не ме погълнат кошмарите, е надеждата, че сигурно след по-малко от сто години ще се събудя.

Не след сто години. Нека не са триста. Нито триста и една. Моля те, Господи, не толкова много.

Понякога усещането е, като че ли са изминали хиляда години, а понякога ми се струва, че съм спала само няколко мига. През повечето време съм в някакво странно състояние — полузаспала-полубудна. Така се чувствам, когато се опитвам да дремна за следобед и знам, че трябва да стана, но съзнанието ми започва да броди и съм сигурна, че повече няма да мога да заспя. Дори и да успея да се върна в съня за няколко минути, всъщност лежа будна със затворени очи.

Ами да. Криогенният сън е точно това.

Понякога си мисля, че нещо не е наред. Не трябва да съм чак толкова в съзнание. После разбирам, че съм била в съзнание само за миг, и докато го осмисля, вече съм в друг сън.

Най-често сънувам Земята Мисля си, че е така, защото не исках да я напускам.

Поле с цветя, мирис на пръст и дъжд. Лек бриз... не точно бриз, а спомен за бриз, спомен, превърнат в сън, който се отпитва да заглуши замразеното ми съзнание.

Земята. Вкопчвам се в мислите си за Земята. Сънуването е като умиране. Това са само сънища, но аз не мога да ги контролирам и се загубвам в тях, вече съм загубила твърде много, за да ги оставя да ме завладеят.

Натиск върху кутрето ми там, където тате обви пръста си около моя, и шепотът от думите му, с които ми обещаваше, че всичко ще е наред и че мога да остана с леля и чичо. Тежестта в гърдите там, където трябваше да почувствам решението, да усетя как трябва да постъпя. Потискам спомена сън. Това се случи преди векове и сега е твърде късно за разкаяние. Защото всичко, което някога са искали моите родители, е да бъдат част от първата пилотирана междузвездна мисия, а пък аз винаги съм искала просто да бъда с тях.

Няма значение, че имах своя живот на Земята, че обичах Земята и че всичките ми приятели досега вече са изживели живота си, остарели са и са умрели, а аз просто си лежа тук замразена и сънувам. Джейсън също е живял и остарял, може би се е оженил, родили са му се деца и така нататък, но това вече няма значение, защото сега той е мъртъв. О, боже, неговите правнуци могат да са ми връстници.

Пръски от дъжд по кожата ми, но под синьото небе е светло и слънчево. Джейсън също е тук, замалко да се целунем, но изведнъж всичко се променя и ние сме на онзи купон, на който се запознахме,

защото със сънищата е така: те влизат и излизат от спомените и сцените, но никога не са реални. Затова ги мразя, защото никога не са истински.

4

МЛАДШИ

Необичаен шум ме кара да вдигна глава към счупения прозорец, там, където стъклото се е разцепило на две равни части. Защо съм още жив?

Стъклото не се пука така, не и по идеално права линия.

И... това зад стъклото не е черната пустота на Космоса.

Онова там е метал. Метален таван зад прозореца?

Двете половини на прозореца се плъзгат надолу, все по-надолу и звездите слизат заедно с тях. Но това... това не е възможно. Звездите трябва да си стоят на мястото, а не да се движат заедно с прозореца.

Чакай... това... това не е прозорец. То е... всъщност не знам какво точно е. Таванът на Голямата зала е във формата на купол, а металният капак е паднал ниско долу покрай стените на стаята на височината на гърдите. Прозорецът — онова, което *мислех*, че е прозорец, представлява всъщност гигантски екран от метал и стъкло, разделен на две равни части и обсипан с проблясващи светлинки, които се задвижва с хидравлична система и конзолите, които го държат, свистят и стенат срещу мен. Двете части на екрана се плъзгат надолу по противоположните стени на куполната стая до височина на раменете, а зад тях е истинският таван на Ниво кийпъри, пак от метал. Още гол, студен метал без звезди.

А звездите, красивите блещукащи звезди, изобщо не са звезди. Те са просто стъкло и крушки, направени да светят като звезди. Фалшиви звезди на екран, затворен между два метални тавана.

Защо?

Протягам ръка, за да докосна тази половина от вселената, която е по-близо до мен. Миниатюрните крушки не са много горещи, но все пак парят и аз отдръпвам ръката си. Останки от паяжина пълзят от основата на крушката звезда към малка метална плочка, монтирана в долния край на прозореца.

НАВИГАЦИОННА КАРТА
Патент №7329035
ОФР — 2036 СЕ

Навигационна карта? Тук? Оглеждам внимателно тази част от екрана и ето, съзирам светлинка, която блещука в долната му част под плочката, близо до две почти залепени една за друга звезди.

Червена светлинка, триъгълна и насочена към звездите. Забелязвам, че тази премигваща червена светлина не е неподвижна като крушките звезди. Тя се движи по зададената ѝ траектории и е почти на края на пътя си.

Моят кораб. Почти достигнал до новата планета, неговият нов дом.

— Младши? Младши! Какво става?

Старши крещи от люка, които свързва Ниво кийпъри с Ниво шипъри. Мога да си го представя зад вратата на люка; гневен, с пламтящи очи и дълга бяла коса, която се вее по раменете му, докато блъска по тежката метална врата.

Обръщам се отново към двете части от фалшивия прозорец. Звездите са лъжа. За момент си помислих, че наистина са там, но те не са истински.

Бийп, бийп-бийп изпълва лявото ми ухо. Безжичният приемник ме информира, че някой иска да се свърже с мен. Всеки от нас има устройство за безжична комуникация, имплантирано на лявото ухо още при раждането ни — така комуникираме помежду си, а също и с кораба.

— Връзка: Старши — съобщава компютърът през приемника в лявото ми ухо.

— Отмени — казвам аз и натискам бутона под кожата.

Звездите са лъжа. И какво още?

Бийп, бийп-бийп.

— Старши отменя нареждането — казва жизнерадостно гласът.
— Връзка: Старши.

— Младши! — ръмжи в ухото ми Старши. — Какво стана? Защо блокира Ниво кийпъри?

— Звездите са фалшиви — казвам глухо.

— Какво? Какво стана? Проблем ли има?

Да, има проблем.

— Всичко е наред — казвам аз.

— Ще отменя блокирането.

И Старши прекъсва връзката.

Миг по-късно от пода се чува тътен и вратата на люка се отваря. Старши се изкачва на Ниво кийпъри и затръшва вратата на люка след себе си.

— Какво се случи? — пита настойчиво.

Вдигам поглед към биометричния скенер до неговата врата.

— Използвах достъпа си и това... — спирам и соча към двете половини от „прозореца“, които все още са свалени долу.

— Защо си се ровил тук? — ръмжи Старши.

Прекосява стаята с широки крачки и в яда си забравя за болния си крак. Наранил го е още преди да се родя, но не са успели да го излекуват напълно и с годините куцането се засилва. Стъпките му отекуват неравномерно от металния под: *туп, тууп, туп тууп*. После ще го боли и ще ме обвинява и за това.

Когато Старши достига до биометричния скенер, той прокарва палец по прозореца на екрана. Най-напред се вдига стъклото и изтегля звездите нагоре по тавана, а конзолите въздишате облекчение. После скърцащият метален екран ги загръща и скрива фалшивата им светлина.

— Ти не си в ред! Блокирал си Ниво кийпъри заради това?

Старши е направо бесен и аз почти се разтрепервам. Почти.

— Мислех, че са истински! Помислих си, че корабът е изложен на открития Космос!

— Те са само електрически крушки!

— Нямах представа, че са само шибани крушки! Помислих, че звездите са истински! За какъв дявол са там?

— Не и заради тебе! — изревава Старши.

— А за кого са тогава? — изкрещявам в отговор. — Само ти и аз сме на това ниво!

Старши стиска зъби. В гърлото ми се надига буца, но аз я преглъщам. Няма да го оставя да си мисли, че съм просто едно момченце, което прави сцена, защото е разбрало, че звездите не са истински.

— Не бива да правиш това, Младши. Можеше да предизвикаш паника на целия кораб! — Старши е разярен и уморен в същото време. — Не разбираш ли? Ти си Младши. Когато поемеш моя пост и станеш Старши, трябва да посветиш целия си живот на една-единствена идея — да се грижиш за хората на кораба. Ще поемеш отговорността за всички тях. Не трябва никога да показваш слабост, защото ти ще си тяхната сила. Не трябва никога да те виждат отчаян, ти си тяхната надежда. Ще бъдеш всичко за хората на кораба. — Той поема дълбоко въздух. — Което означава и никакво паникьосване или блокиране на цяло ниво на кораба!

— Помислих, че корабът е изложен на открития Космос — повтарям аз.

Старши ме гледа втренчено.

— И реши да блокираш нивото.

Трябва ли да ми го напомня непрекъснато? Аз съм пълен идиот, разбрах го вече.

— Докато си бил все още тук.

Гласът му е различен. По-спокоен. Срещам погледа му и виждам нещо, което не съм забелязал досега.

Гордост.

— Беше готов да се жертваш, за да спасиш кораба — продължава той.

Аз вдигам рамене.

— Беше глупаво, съжалявам.

— Не — казва провлечено Старши. — Е, да, беше глупаво. Но беше и благородно. За това трябва смелост, момче. Трябват качества на водач. Да си готов да се жертваш за другите на кораба? Това означава, че мислиш. Мислил си какво ще стане с Ниво кийпъри, което е най-отгоре, нали? Сетил си се, че ако Ниво кийпъри е изложено на открития Космос, взривната декомпресия ще засегне нивото под него и следващото отдолу. Помислил си, преди да действаш. Мислил си за всички хора там.

Извързвам поглед. Може и да е било благородно от моя страна, но важното е, че звездите не са истински.

— Съжалявам — казва Старши. Аз го гледам недоумяващо и той добавя: — Пренебрегнах те. Вината е моя. Напомняше ми за един друг Младши, а ние с него... не се спогаждахме много. Когато го обучавах,

аз му казах прекалено много и прекалено рано. И той постъпи глупаво, егоистично. Но ти си различен. Все забравям, че ти си друг, не си като него.

Цялото ми внимание е приковано върху Старши. Известно ми е, че е имало друг Младши, този между мен и Старши. Той е умрял, преди да се родя, но Старши за пръв път ми говори за него.

— Вече го бях обучил. Той трябваше да обучи после теб, за да мога аз да се грижа за кораба. Когато умря, се наложи да те обучавам... Не съм си и помислял, че ще трябва да поема още един Младши, и аз пренебрегнах отговорностите си към теб.

Опитам се да срещна погледа му. Когато сме на Ниво фийдъри, Старши е като един добродушен дядо. Когато сме на Ниво шипъри, той е като стар крал — властен, но учтив. Но когато само двамата, тогава ме оставя да видя истинската му същност или поне онова, което смятам, че е истинското му Аз — един може би стар, но не и благ, а още по-малко слаб човек.

Нещо в тишината ми подсказва, че съм единственият, когото Старши е допуснал до себе си. И това повече от всичко друго ме кара да му простя небрежността.

— Е? — питам настойчиво. — Ще започнеш ли да ме обучаваш както трябва?

Старши кима с глава и после ми маха с ръка да го последвам в Учебния център. Неравномерната му походка е по-очевидна от обикновено, кракът вече го кара да съжالياва за изблика на ярост.

На Ниво кийпъри има само четири стаи: моята и тази на Старши, Учебният център и Голямата зала. Учебният център е най-малката стая и в нея има само една маса. Там е и главният вход за гравитационната тръба. Голямата зала е най-просторна. Тя може да побере всички хора от кораба накуп, естествена ако нямат нищо против да стоят прави един до друг, но само аз и Старши имаме достъп до това ниво. Залата е останалата от времето преди Епидемията, преди да се въведе схемата със Старши за управление на кораба. Моята стая и тази на Старши, както и Учебният център тогава са били офиси за екипажа и ако съдя по светещата звездна карта зад металния екран, Голямата зала се е използвала за навигация.

След Епидемията преди много векове, корабът се е променил. Така се е наложило. Старши от времето на Епидемията преименувал

нивата, като запазил това ниво за себе си и за всички Старши, които ще дойдат след него.

В това число и за мен.

Старши сяда от едната страна на масата в Учебния център. Аз сядам срещу него. Масата е истинска антика, още от времето на отпътуването на кораба преди векове, направена е от истинско дърво, дърво от Земя-Слънце. Мисля си за живота, който се крие в него: дървото е вдишвало въздуха на Земя-Слънце, живяло е в пръстта ѝ, после е било отсечено, превърнато в прекрасна маса, а после захвърлено в Космоса на борда на „Благословеният“.

— Има неща, които трябва да знаеш — казва Старши.

Взема таблета от масата и плъзга пръст по него, за да го включи. Екранът светва и той сканира палеца си в прозореца за идентификация.

— Старши/Младши осигурен достъп — чурулика таблетът.

Старши пише нещо по екрана и после плъзга таблета към мен.

Мембраната е толкова тънка, че почти се вижда структурата на дървото под нея, но вниманието ми се отклонява към това, което ми показва Старши.

Това е план на Ниво шипъри — разпознавам централния коридор, той се разклонява към големите помещения, които се използват за научна и промишлена дейност, за производство и изследователска работа. По плана блещукат ярки светещи точки, те премигват и се движат насам-натам.

— Знаеш ли какво е това? — пита Старши и взема обратно таблета.

— Локаторна карта на безжичната връзка.

Устройствата за безжична връзка, които всички имаме имплантирани зад лявото ухо, не само ни позволяват да се свързваме помежду си и с кораба, но служат и като локатори.

Навеждам се над масата, за да разгледам по-добре картата, и кичур от дългата коса на Старши докосва лицето ми. Той го прибира зад ухото си, лъхва ме мирис на сапун и нещо по-силно, което дразни носа ми.

— Виждаш ли всички тези точки? Всяка точка е един шипър. Всеки от тях има много специална задача: да осигури безпроблемното функциониране на кораба. Главните шипъри са тук. — Старши посочва енергийното отделение, после мести пръста си по-нататък към

машинното отделение, където никога не съм бил, и още по-нататък, където има още едно помещение. — Командният център е тук. Корабът се движи сам, но ако нещо се обърка...

— Ти ли ще го управляваш? — питам със страхопочитание.

Представям си Старши като смелия командир, нещо като капитан на един от онези древни кораби на Земя-Слънце, които са пътували по вода, а не във Вселената. После си представям как аз поемам управлението.

Старши се смее.

— Аз? Не. Това е нелепо. Старшите не се обучават да управляват кораби, задачата на Старши не е да води кораба. Задачата му е да ръководи хората. Тези шипъри — той посочва премигващите точки, — всички те са обучени да изпълняват определена задача в случаи на авария. — Той вдига поглед. Очите му са помътнели от възрастта, но умът му е бистър и сякаш четете мислите ми. — Разбираш, нали? Шипърите управляват кораба, не ние.

Картината, на която се виждам как гордо управлявам кораба към Земя-Кентавър и всички ме приветстват, избледнява и изчезва.

— Шипърите са тук, за да се грижат за кораба, но той е само парче студен метал. Ти си този, който трябва да се грижи за хората.

Той потупва прозореца за намаляване на мащаба и за момент трите нива на кораба светват едновременно, главозамайващ лабиринт от пресичащи се линии.

Вътрешността на кораба е, общо взето, кръгла. Малкото резенче отгоре е Ниво кийпъри. Под него, малко по-голямо, е Ниво шипъри, разделено на офиси и лаборатории.

Една значителна част от кораба е заета от Ниво фийдър. В дясната част на кръга има няколко дузини точки за хората от Болницата, но нито една в Архивната зала. В средата също има пръснати няколко дузини, това са хората, които живеят в различните ферми.

Старши потупва по лявата страна на екрана, където е Градът. Там има толкова много точки, че е абсолютно невъзможно да се преброят. Не че ми е притрябвало да ги броя. Познавам всички на кораба, всичките две хиляди триста и дванайсет души тук.

Чувствам се, сякаш всяка една от тези две хиляди триста и дванайсет премигващи червени точки се стоварват тежко на раменете

ми, с всяка една аз се смъквам все по-надолу и по-надолу. Отговорен съм за всички тях, за всяка една от тези премигващи точки.

Старши изтегля отново Ниво шипъри и поставя пръст на най-голямото помещение на това ниво, където е двигателят.

— Има много неща, които могат да се объркат — в двигателите, в компютрите, в навигационната система, навсякъде. Това пътуване... дълго е. — Казва го, сякаш е бил тук през всичките тези двеста и петдесет години. — Създателите на кораба са знаели това, ето защо са го нарекли „Благословеният“.

Произнасям беззвучно името заедно с него и сякаш усещам вкус на метал на езика си.

— Това е стар израз от Земя-Слънце, пожелание за успех — изсумтява Старши. — Те изстреляли предците ни в небето, пожелали им успех и забравили за тях. Загубихме връзка със Земя-Слънце по време на Епидемията и така и не успяхме да я възстановим. Не можем да се върнем обратно. Те не могат да ни помогнат. Това е всичко, което хората от Земя-Слънце са могли да ни дадат — „Благословеният“.

Не съм сигурен дали иска да каже, че са ни пожелали успех или че са ни дали кораба. И в двата случая казаното звучи доста не на място точно в този момент.

— Но ние имаме нужда от нещо повече, не само от късмет. Трябва ни водач, някои, който да се грижи за хората, а не само за кораба. Ти ще бъдеш този водач. — Старши поема дълбоко въздух. — Време ти е да научиш трите причини за раздор.

Примъквам стола си към него. Това е нещо ново. Най-последно, *най-последно* — Старши наистина ще ме обучи да поема водачеството след него.

— На „Благословеният“ — започва той — на един език ли говорим всички?

— Разбира се — отговарям смутено.

— Имаме ли някакви различия по раси?

— Раси?

— Цвят на кожата.

— Не.

Всички на кораба са с тъмна кожа, имат тъмно кестенява коса и кафяви очи.

— Изучавал си религиите на Земя-Слънце: будизъм, християнство, хиндуизъм, ислям. Има ли някой на „Благословеният“, който да се „моли“?

В последната дума се прокрадва присмех.

— Разбира се, че не! — смея се аз.

Един от първите уроци, които ми даде Старши, когато се преместих на Ниво кийпъри, беше за религиите на Земя-Слънце. Това бяха приказни истории, вълшебни приказки и си спомням как се хилех глуповато, когато Старши ми разказваше как хората били готови да умрат или да убият в името на тези измислени герои.

Старши кимва с глава.

— Първата причина за раздор е различието. На „Благословеният“ няма религия. Всички говорим на един и същи език. Принадлежим към един и същи етнос. И точно затова, защото не се различаваме, тук няма борби. Помниш ли кръстоносните походи, за които ти разказах? А геноцида? Можем да сме спокойни, че на „Благословеният“ никога няма да се случат такива ужасни събития.

Аз седя на ръба на стола, кимам и се моля в себе си Старши никога да не научи какъв тъпанар съм всъщност. Спомням си онези уроци. Те бяха едни от първите, тогава бях на тринайсет и току-що се бях преместил на Ниво кийпъри, за да живея със Старши. Бях такова хлапе тогава. Помня изображенията на таблетите, те показваха хора с различни цветове на кожата и косата, хора, облечени в дълги мантии или само с препаски на бедрата, те говореха на различни езици, от които не разбирах нищо. И тогава си мислех, че всичко това са някакви измишльотини.

Смъквам се още повече на стола. Не е чудно, че Старши ме обучава толкова бавно — явно, нищо не съм разбрал от истините, които ми е казвал, и от това, на което ме е учил.

— Втората причина за разногласия — продължава Старши — е липсата на силен централен водач.

Той се привежда напред и протяга сгърчените си старчески ръце към мен.

— Разбираш ли колко е важно това? — пита ме със сълзящи от старост очи или пък от нещо друго.

Аз кимвам.

— Наистина ли разбираш? — пита настойчиво и стиска ръцете ми толкова силно, че кокалчетата ми изпукват.

Кимам отново и го гледам като хипнотизиран.

— Каква е най-голямата опасност на този кораб?

Гласът му се снижава до дрезгав шепот.

Хм. Май не го разбрах. Старши ме гледа втренчено и очаква отговор. Аз също се пуля насреща му.

— Метеж. Това е метежът, Младши. По-опасен е от техническа грешка или неизправност на кораба, от всякакви външни опасности. Метежът е най-голямата заплаха на този кораб. Затова след Епидемията е била създадена системата на Старши. Един човек, роден преди хората, които ще ръководи, изпълнява ролята на родоначалник и командир на всички, които са по-млади от него. Всяко поколение има един Старши, който да го ръководи. Един ден ти ще бъдеш Старши. Ти ще бъдеш силният централен водач, който ще предотвратява раздорите и ще закриля всяко едно живо същество на този кораб.

5 ЕЙМИ

Тиха съм като мъртвец.

Направи сега така: Иди в стаята си. В твоята хубава, безопасна, топла стая, която не е стъклен ковчег в отделение на моргата. Легни си в леглото, което не е от лед. Запуши си ушите с ръце. Чуваш ли това? Пулсът на живота от сърцето ти, бавното вдишване и издишване от дробовете ти? Дори и когато мълчиш, когато си изолирала пелия шум отвън, в тялото ти звучи хаосът от шумовете на живота. Но не и в моето. Тази тишина ме побърква. Тишината, в която ме връхлитат кошмарите.

Дали пък не съм мъртва? Как може някой да е жив без туптящо сърце, без дишащи дробове, както съм аз? Сигурно съм мъртва. И това е най-големият ми страх: след триста и една години, когато издърпат стъкления ми ковчег от моргата и оставят тялото ми да се топи като пилешко месо на кухненския плот, ще бъда точно такава, каквата съм сега. Ще прекарам цяла вечност затворена в мъртвото си тяло. Няма да има нищо след това. Ще съм затворена в себе си завинаги.

Иска ми се да крещя. Искам да отворя широко очи и да се събудя, да не бъда повече сама със себе си, но не мога.

Не мога.

6

МЛАДШИ

— И така, каква е третата причина за раздор? — питам Старши, когато в Учебния център настава тишина. Той ме съзерцава. За миг в избледнелите му очи проблясва гняв и се чудя дали няма да ме зашлеви. След секунда обаче тази налудничав мисъл вече я няма. Старши слага ръце на коленете си, притиска ги и те скърцат, докато се изправя. Учебният център не е голям и когато Старши застава прав, стаята изглежда потискащо малка. Той блъска назад стола си и той се удря в стената; масата между двамата е като пропаст, която ни разделя. Зад него избледнялата сфера на Земя-Слънце изглежда миниатюрна, по-малка и незначителна даже и от мен.

— Достатъчно ти казах — заявява той и тръгва към вратата. — А имам и работа да върша. Искам да отидеш в Архивната зала и да се поразровиш там, да видя дали ще разбереш какви са причините, които са предизвикали толкова много раздори на Земя-Слънце. Знаеш първите две причини, заради които са се водили войни и се е проливала кръв, трябва да научиш и третата. Не е трудно, просто трябва да проучиш историята на Земя-Слънце.

Знам, че това е предизвикателство. Старши изпитва способността ми да бъда водач, проверява ме дали съм достоен да следвам неговите стъпки като следващ Старши. Прави го доста често всъщност. Въпреки че онзи Младши, който е трябвало да бъде между мен и Старши, е умрял отдавна, Старши продължава не го харесва. Говори за него единствено когато ни сравнява и сравненията никога не са в моя полза. „Бавен си точно него“, обича да казва Старши, или: „И той би казал същото“.

Много скоро след като се преместих да живея на Ниво кийпъри, се научих да пазя мислите си за себе си и да си държа устата затворена. Старши все още често ме изпитва, за да се увери, че няма да се окажа толкова лош, колкото онзи друг Младши. Опитвам се да изглеждам

наперен и решителен, но напразно се напъвам, защото Старши излиза, без да ме погледне.

Част от мен иска да повикам обратно Старши, да го убеждавам и да споря с него, да му напомня за обещанието му да ми каже всичко и да настоявам да ми каже третата причина за раздор.

Но онази част от мен, която може да прекара цял ден в гледане на видео и снимки на Земя-Слънце на таблетите, се радва, че Старши ми е възложил точно тази задача.

В другия край на Учебния център е входът към гравитационната тръба, която използваме двамата със Старши. Тя е само за нас, пряка връзка с Ниво фийдъри. Другата, която минава между Ниво шипъри и Града на Ниво фийдъри, се ползва от всички останали.

Натискам бутона на преподавателя зад ухото си.

— Команда? — пита приятният женски глас от преподавателя.

— Контрол на гравитационна тръба — казвам аз.

Бийп, бийп-бийп изпълва ухото ми, докато устройството ме свързва с контрола на гравитационната тръба. Прекарвам палец по биометричния скенер на срещнатата стена в Учебния център и в пода се открива кръгъл отвор. Под него няма нищо, само празно пространство.

Стомахът ми се свива, както всеки път, когато стъпвам в пустотата на гравитационната тръба. Но приемникът ми се е свързал с гравитационната система вътре в тръбата и аз отскачам леко във въздуха, преди да потъна като монета, хвърлена в шадраван. Тъмнината ме обгръща, докато се плъзгам надолу по тръбата през Ниво шипъри, а после ме облива светлина. Премигвам с очи. Под мен Ниво фийдъри се вижда разкривено през светлата гравитационна тръба. Градът се издига покрай далечната стена, а фермите са се разпрострели в центъра — обширни зелени полета, изпъстрени с насаждения. Виждат се крави, овце и кози. Оттук Ниво фийдъри изглежда направо огромно, само по себе си — един цял свят. Тези шест хиляди и четиристотин акра, създадени за изхранването на над три хиляди души, сякаш нямат край, когато ги гледаш отгоре. Но когато си там, в полетата или в Града, сред тълпите от хора, които те следят с поглед, имаш чувството, че това ниво е пренаселено.

Гравитационната тръба свършва на около два метра от пода на Ниво фийдъри. Отскачам във въздуха на края на тръбата, чува се *бийп*,

бийп-бийп, докато приемникът ми се свързва с гравитационната система на кораба, и аз се спускам на малката кръгла метална платформа под тръбата. Скачам от платформата и тръгвам по един от четирите главни пътя на Ниво фийдъри. Само няколко метра по-нататък има висока тухлена постройка — Архивната зала, а зад нея е Болницата.

Докато крача към Архивната зала, си мисля колко различен е животът ми сега в сравнение с този преди три години. Живях на това ниво до тринайсетгодишна възраст, като обикалях от семейство на семейство. Още като бях съвсем малък, се видя, че мястото ми не е тук. Всички бяха наясно, че съм Младши. Може би заради това, че Младши преди мен бе умрял неочаквано, фийдърите винаги бяха много грижовни. Но аз нямах нищо общо с тях. Те *мислеха* по различен начин. Бяха доволни да орат земята и да стрижат овце, и се чувстваха щастливи. Сякаш никога не виждаха стените на кораба пещера около себе си, не се гневяха на времето, че минава толкова бавно. Чак когато станах на тринайсет и се преместих в Болницата, когато се запознах с Харли и говорих с Док, и после, когато се преместих на Ниво кийпъри и Старши започна да ме обучава, чак тогава започнах да се чувствам щастлив на „Благословеният“. Чак тогава започнах да изпитвам удоволствие от този живот.

Невинаги съм съгласен със Старши, а и нравът му, такъв какъвто съм го виждал на Ниво кийпъри, може да бъде ужасяващ, но аз винаги ще го обичам заради това, че ме измъкна от онези тъпи ферми.

Изкачвам се по стълбите към голямата кафява врата, която е боядисана така, че да изглежда като дървена. Винаги съм си мислел, че Архивната зала е много голяма, но Старши твърди, че повечето от жителите на „Благословеният“ я намират за твърде малка. Предполагам, че това е така, защото, когато ходя там, аз съм или сам, или със Старши. Всички други са ходили там със своето поколение, когато са били млади и са ходели на училище. Сега аз съм най-младият на кораба, нямам връстници, няма и училище. Имам си само Старши.

Старши ме наблюдава, докато се изкачвам по стълбите към Архивната зала. Не истинският Старши, разбира се, а портретът му, нарисуван още преди да се родя, когато Старши е бил на възрастта на Док. Портретът е голям почти колкото половината врата и е окачен в малка ниша, вградена в тухлите до входа.

Рано или късно, ще свалят портрета на Старши оттук и ще го окачат в някой пращен ъгъл в Архивната зала, където се пазят портретите на всички предишни Старши.

Моят портрет също ще бъде закачен тук, за да наблюдавам своето малко кралство.

Погледът на нарисувания Старши се плъзва край мен, минава покрай верандата на Архивната зала, взира се нататък към полята и стига чак до Града, който представлява внушителна смесица от боядисани метални кутии. Там живеят повечето фийдъри и шипъри. Старши от портрета има благ поглед, изражение, което никога не съм виждал по сбръчканото му лице, а в меката извивка на устните му се прокрадва любопитство, дали пък не и лукавство. Или не. Твърде много се вживявам в този портрет. Този Старши не е Старши, когото аз познавам. Той изглежда като човек, на когото мога да се възхищавам, защото е истински водач. Но не от онези, които управляват чрез страх. Този тук се вслушва в мнението на другите, интересува се от това, което имат да кажат, и им дава възможност да го направят. Ние с него си приличаме — имаме същия тесен нос, същите високи скули, същата тъмна кожа — и приликата ми с него свършва дотук. Този Старши лъха достолепие, той е вирнал гордо брадичка и гледа властно, а при мен няма и помен от всичко това. Онзи, истинският, гледа свирепо и настървено като ловец, който точи ножа си за уловената плячка.

Поглеждам зад себе си, за да проследя погледа на нарисувания Старши, но не мога да видя „Благословеният“ така, както очевидно само той може. Старши от портрета е удовлетворен от управлението си — и художникът е успял да го предаде чрез боите си. Представям си как е преминал сеансът по рисуване. Обзалагам се, че Старши е стоял точно тук, където съм аз сега, вперил поглед напред над парапета на верандата. Художникът е бил на моравата, под Старши — естествено, че под него, и е оформял образа със силни, широки движения на четката. Тогава, когато Старши е стоял тук, той е виждал от „Благословеният“ същото, което виждам и аз сега: вътрешността на кораб, проектиран като окръг от Америка на планетата Земя-Слънце, но в миниатюрен вид и затворен между кръглите стени на кораба. От едната страна е струпан град — със спретнати, подредени улици, очертани в грижливо оформена решетка, в центъра на всеки квартал са наредени каравани, които са служели за домове и като място за

търговия. Един квартал за тъкачите, каквито са родителите на приятеля ми Харли. Друг за бояджиите, втори за предачите, трети за шивачите. Три квартала за консервиране на храната; един за тези, които я консервират, друг за хората, които я сушат, и трети за онези, които я замразяват. Два квартала за месарите. Четири квартала, в които живеят учените и шипърите, които работят на нивото над това тук. Всяко семейство, поколение след поколение, живее и работи до смъртта си в един и същи квартал на един и същи град, на един и същи кораб.

Дали, когато Старши е позирал тук, си е мислил за всичко това? Дали е съзерцавал Града и се е възхищавал на неговото безотказно функциониране, на добре обмислената му конструкция, на перфектно организираната производителност? Или го е видял така, както аз го виждам: хора, затворени в каравани, караваните са затворени в квартали, които пък са затворени в райони, а те пък са затворени от своя страна в един кораб и са обградени от метални стени?

Не. Старши никога не е възприемал „Благословеният“ по този начин. Никога не е мислил за Града като за клетка. Том се вижда в погледа му на портрета, в начина, по който крачи из улиците на града сега, сякаш ги притежава, и наистина е така. Дори тук, където полетата, пасищата и фермите се простират оттатък верандата на Архивната зала чак до далечната стена отсреща, не можеш да избягаш от усещането, че всичко е заградено по някакъв начин. Всяко поле, пасище или ферма са грижливо затворени с ограда, всяка ограда е изчислена до сантиметър преди векове, още при проектирането на кораба на Земята. Отделните парчета земя са различни по големина, но те всички са квадратни и педантично оразмерени. Хълмовете в пасищата са проектирани така, че да са равномерно разпределени, затревените участъци следват стриктен ред, а овцете и козите не могат да разберат, че техните хълмове са просто добре организирани, изкуствено направени купчини от пръст и компост.

Виждам съм пейзажи от Земя-Слънце на видеозаписи и карти. Там земята не беше оформена в такива изрядни малки квадрати. Дори и градовете, разположени върху решетка от улици и булеварди, имаха алеи и задни улички. Полята бяха оградени, но не всички огради имаха правилни форми — те се извиваха около дърветата; чупеха се в странни ъгли, за да избегнат потоци или да заобиколят езерца. Хълмовете изобщо не бяха подредени в редици.

Когато погледна към полята, виждам само колко са слаба имитация на полята от Земя-Слънце.

Обзалагам се, че когато Старши е позирал за портрета си, той се е наслаждавал точно на това, което аз мразя в живота на кораба: перфектната подреденост на всичко.

И затова никога няма да бъде толкова добър старши, какъвто е той.

Защото обичам да има малко хаос.

Отварям широко голямата врата на Архивната зала и се усмихвам на топографските модели, които висят от тавана на голямото фойе. Светлината, която нахлува от отворената врата зад мен, образува ореол около голямата глинена Земя-Слънце, покрита с прах. Мащабен модел на „Благословеният“ се носи над Земята, пресъздавайки изстрелването на кораба преди толкова много време. Той изглежда дребен и незначителен на фона на планетите зад него, малка топка с криле и остър нос. Пристъпвам във фойето и проточвам врат. Точно над мен виси крайната цел на „Благословеният“ — голямата, кръгла сфера на Земя-Кентавър. Тя е по-голяма от другите два модела и е окачена в центъра на фойето. Не съм сигурен дали проектантите умишлено са го направили така, но снопът от светлина, който влиза през широката входна врата, пада точно върху модела на Земя-Кентавър и го обгръща в кръг от светлина.

Пристъпвам напред, протягам ръце нагоре и с върха на пръстите си докосвам Австралия върху Земя-Слънце. Докато моделът на Земята е направен детайлно, с издатини за планините и вълнообразни линии за океаните, Земя-Кентавър е гладка, единственото нещо, което е точно спазено, е относителната ѝ големина. Не знаем какво ще намерим там, дали има планини, или океани, или нещо съвсем различно. Знаем само, че сондата, изпратена там преди нас, я е определила като „годна за обитаване“ — атмосфера на базата на кислород, значително количество прясна вода, а пробите от почвата показват, че е подходяща за отглеждане на култури. Това е всичко, което знаем със сигурност.

Искам да докосна и нея, но тя е твърде високо.

Земя-Кентавър като че ли винаги е твърде далече от мен.

Думите на Старши отекват в ушите ми: задачата ми не е да закарам кораба до Земя-Кентавър, а да заведа хората дотам.

— Мога ли да ти помогна?

Сърцето ми подскача.

— О, това си ти — казвам и се смея на собствената си плашливост.

Орион е архивист. Когато някой изобрети или напише нещо или просто направи нещо умно, архивистите го записват в архива и го съхраняват тук. Последния път, когато бях тук, трябваше да помогна на приятеля ми Харли да премести някакви картини. Той е художник — има една цяла стая на втория етаж на Архивната зала, където са окачени творбите му. Но сега не съм тук за това.

— Може ли да ми помогнеш да намеря малко информация за Земята? — подмазвам му се аз.

Орион се ухилва — зъбите му са жълти и на петна.

— Разбира се.

— Трябва ми нещо за... — Правя пауза, за да измисля как да го формулирам. Не мога просто да го попитам дали знае какви е третата причина за раздор — той си няма представа за какво става въпрос. — ... войните на Земята — казвам най-накрая. — За конфликти. Битки. Разни такива.

— Нещо по-определено?

Орион се забързва към мен видимо развълнуван. Предполагам, че след последното училище преди много време тук едва ли са идвали много хора. Като се замисля сега, никога не съм виждал Орион извън Архивната зала. Сигурно води доста самотен живот.

— Всичко, което е причинило проблеми на Земята.

— О, боже.

— Какво има?

Орион мълчи известно време и само ме наблюдава, като чели съм някакъв пъзел с липсващо парченце.

— Ами малко необичайна тема за изучаване, това е. Доста мрачна.

Аз вдигам рамене.

— Старши иска да проумея нещо.

— Аха, изследване за Старши. Ами най-лесно това може да стане със стенните таблети.

Той кимва към четирите дълги екрана, които са окачени на стените във фойето като гоблени, по два от всяка страна. Орион отива

до онзи, който е най-близко до него, докосва екрана и всичките четири таблета се включват и изпълват фойето със светлина.

Изображенията следват едно след друго: схеми на бърз реактор с оловна обвивка за охлаждане, карта на напоителната система на Ниво фийдъри, картини на Харли и други художници на кораба, дигитални изображения на вероятни географски характеристики на Земя-Кентавър.

— Ще ни трябва твоят достъп — казва Орион и аз откъсвам поглед от екраните. Гледам го недоумяващо и той добавя: — На фийдърите не им е позволено да гледат изображения от Земята.

О, да. Бях забравил. Тези, които виждаме сега, може да се гледат от всички, но информацията, която Старши иска от мен, е с ограничен достъп. Пристъпвам към биометричния скенер на стената отсреща и плъзгам палец по прозореца на екрана. „Старши/Младши достъп осигурен“ — чурулика женският глас от компютъра.

Картините се сменят. Сега показват изкуството на Земята, а не само това на „Благословеният“. Хората са от различни народности. За разлика от изображенията на Земя-Кентавър, тези от Земя-Слънце не са просто художествена интерпретация на художници. Отстъпвам назад и се вирам в бялото като платно лице на жена, напудрената ѝ коса е кацнала като планина върху главата ѝ, а роклята ѝ е толкова широка, че изпълва целия екран. Чудя се кога и къде е живяла, какъв човек е била. Това е лицето на един друг свят, толкова недостижим за мен, колкото и Земя-Кентавър.

— Може би Старши иска да проучиш похода на Чингис хан? — мърмори Орион. Той плъзва пръст по екрана и бялото лице на жената преминава в мъж с тъмна кожа, с издължени очи и сплъстена, мръсна коса, който крещи нещо. — Или пък арменския геноцид?

На мястото на вдъхващия ужас мъж се появява карта на Земята и на нея очертания на малка страна, която ме подканя да науча повече за нея.

Понечвам да докосна екрана, но Орион ме изпреварва. Картата избледнява и се заменя от чертеж. Хвърлям бърз поглед към ситните думи и разбърканите линии. Генеалогична диаграма, която проследява произхода на децата. Очите ми шарят по нея, скачат от име на име и тогава Орион измърморва: „Опа“, и на екрана се появява друга карта, и

аз разбирам, че името, което търсех, е моето собствено, макар да знам, че това е глупаво тази диаграма е много по-стара.

Дишам дълбоко, изобщо не поглеждам какво ми показва Орион на екрана, сега точно не ме интересуват никакви воители и геноциди.

Като младши на мен не ми е позволено да знам кои са родителите ми. Това ще ме направи пристрастен и предубеден, ще предизвика сантиментални чувства, които ще влияят на решенията ми и на управлението ми като старши. Знам го. Даже съм съгласен.

И въпреки всичко.

Искам да знам кои са те.

— Младши? — пита Орион притеснено. — Нещо не е наред ли? Клатя глава.

— Не, всичко е наред.

Орион ме гледа втренчено, не знам какво точно иска да разбере. И тогава се усещам, че аз също се вирам в лицето му, и знам какво търся. Това моят нос ли е на неговото лице? Моите очи? Моите устни? Всъщност никога досега не съм забелязвал Орион. Той винаги е бил в сянка, изгубен в архивите, които съхранява. Но сега, когато наистина го виждам...

Възможно ли е този мъж да е моят баща?

Дъхът ми спира и трябва да разтърся глава, за да се съвзема. Няма съмнение, Орион прилича на мен. Но на един кораб, където всички са от един етнос, това не е нещо невъзможно. По същия начин мога да видя себе си и в Старши, както сега в Орион. Само да можех в мен да видя себе си.

Орион ми се усмихва, сякаш разбира какво се случва с мен, но едва ли е така.

— И така — казва той с такъв бащински тон, че аз се сепвам. — Старши иска от теб да направиш проучване? Май сега наистина е решил да те обучава.

— Да.

— Водил ли те е вече долу под Ниво фийдъри?

Орион се навежда напред с любопитни очи.

— Долу? Под Ниво фийдъри няма нищо.

Лицето му става безизразно.

— О — казва той и се дръпва назад, устата му увисва от разочарование. — Е, хайде да продължим с изследването.

Той се обръсна отново към екрана.

— Не, чакай! Искаше да кажеш, че има друго ниво под това, така ли?

Орион се колебае. Той прибира дългата си коса зад ухото и аз забелязвам, че отляво на врата му има странен белег, подобен на паяжина.

— Не съм сигурен — казва той, — наскоро преглеждах таблетите и видях нещо... — Той потупва с пръст екрана и започва да прехвърля забързано изображенията по него. — Намерих едни схеми на „Благословеният“. Ама не трябваше да ги гледам. Освен това Старши със сигурност ще ти ги покаже по време на обучението, когато дойде време да научиш тези неща. Направих го от любопитство.

Разбира се, че от любопитство. Той е архивист, затова домът и местоработата му са на Ниво фийдъри. Всички имат достъп само до това ниво, с изключение на шипърите, които имат достъп и до Ниво шипъри, а аз и Старши имаме достъп и до Ниво кийпъри. Орион вероятно е прекарал целия си живот само в тази част от кораба.

— Мога ли да видя схемата?

Той понечва да докосне екрана, но не го прави.

— Старши едва ли ще иска... — казва колебливо и гласът му заглъхва.

— Дай на мене — усмихвам му се аз. — Така няма да те обвинят.

Орион гледа малко виновно, но е също толкова нетърпелив и любопитен, колкото и аз, когато избутвам ръката му и потупвам по Схема на кораб „Благословеният“.

Вместо картина се появява списък. Има две възможности. Две различни схеми.

„Преди Епидемията След Епидемията“

— Какво означава това? — питам. — Как така корабът се е променил след Епидемията?

Знам, че Старши по време на Епидемията е преименувал нивата, преразпределил е някои от помещенията и е запазил Ниво кийпъри за Старши и Младши, и това е всичко. *Или поне си мислех, че това е*

всичко. Онзи таен екран със звезди — трябва да е имало причина да го скрият...

Орион се привежда още повече.

— Виж, ето това ме заинтригува. Погледни.

Той се пресята и чуква опцията — „След Епидемията“. На екрана се появява ясна схема: напречен разрез за кораба, голям кръг, разделен на нива. Тук няма нищо необичайно. Последното ниво е отбелязано като — „Ниво кийпъри“. Изглежда подозрително просто — има само очертания на стаите, която заемаме аз и Старши. Под него Ниво шипъри е по-сложно — има място, определено за машинното отделение и командния център, както и за научноизследователските лаборатории, в които работят учените. Това, което сега е Ниво фийдъри, заема повече от две трети на схемата. Диаграмата е стара; тя показва сградите, които са били част от оригиналния проект на кораба, включително Болницата и Архивната зала, където сме сега. Но тя не показва подобренията, направени след излитането — на схемата ги няма гравитационните тръби, разработени две поколения преди Старши. Вместо тях има стълби, които свързват Ниво фийдъри с Ниво шипъри, които си били демонтирани при изграждането на гравитационните тръби.

Погледът ми слиза надолу.

— За това ли говореше? — Посочвам необозначената част от схемата под Ниво фийдъри. — Вероятно това е свързано с електрозахранването или пък са тръбопроводи, нещо такова.

— И аз така мислех — казва Орион. — Но виж.

Той докосва екрана и се връща към главното меню, после натиска „Преди Епидемията“.

Показва се същата схема, но сега всичко е обозначено по друг начин. Ниво кийпъри сега е обозначено като „Навигация“, точно както беше на табелата на екрана, скрит зад тавана. Ниво шипъри е разделено на три сектора: Технологично проучване (където сега са лабораториите), Машинно отделение и нещо, наречено „Мост“. Няма голяма разлика от това, което имаме сега, само различни думи за едни и същи неща. Но на Ниво фийдъри нещата започват да се променят. Лявата част, където е Градът, е означена като „Жилищни помещения (включително)“, а останалата част от Ниво фийдъри е обозначена като

„Биологично проучване“. Биологично проучване? Така ли са наричали отглеждането на кози и стригането на овце?

Но това, което наистина ме омайва, се намира под Ниво фийдъри. Онова, което беше просто празно пространство на другата схема, сега е запълнено. Изглежда така, сякаш наистина има друго ниво под краката ни, ниво, за което никога не съм знаел, на което очевидно има лаборатория за генетично проучване, втора водна помпа, голям сектор, обозначен като „Хранилище — важно“, и една много малка част, наречена просто „Извънредно положение“.

— Какво е това? — питам и се взирам в диаграмата.

Знам, че са променили наименованията на нивата и са разместили някои неща след Епидемията, но това? Това е нещо повече от пренареждане. Има цяло друго ниво.

Онова, което премълчавам, е: *Защо нищо не знам за него? Защо Старши не ми го е казал?* Вече знам какъв е отговорът — защото смята, че не съм готов, или по-лошо — мисли, че не заслужавам да знам тайните на кораба.

— Променили са много неща след Епидемията — отбелязва Орион. Тогава не е съществувала системата на Старши.

Знам поне това. Всеки го знае. След като Епидемията унищожила почти три четвърти от кораба и от над три хиляди души останали по-малко от седемстотин, тогавашния Старши поел управлението и превърнал губернията в мирното работно общество, каквото имаме сега. Със следващите поколения сме възстановили броя на населението до над две хиляди, създали сме нови технологии като гравитационните тръби и сме поддържали една мирна общност, каквато си е представял някога Старши от времето на Епидемията.

Но никога не съм подозирал, че той е променил толкова много кораба, нито пък имам представа какао означават всички тези промени.

— Не искаш ли да знаеш какао има там долу? — пита Орион, загледан в четвъртото ниво.

Сега, след като го е изрекъл, вече знам — да, наистина искам.

— Чакай, нека погледна. — Бутам го настрана и потупвам по екрана на стената, търся трескаво. Трябват ми няколко минути, за да го намеря. — Нека видим какво са сложили тук проектантите — хиля се победоносно.

На екрана се появява чертеж на кораба, но това е много по-сложно от схемите на корабните нива. Присвивам очи към линиите, опитвам се да проследя тръбите и кабелите и да ги отделя от стените и вратите. Изображението е толкова голямо, че трябва или да намаля мащаба и да го превъртя, или да го увелича и да го разгледам.

— Нищо не разбирам от това — казвам най-после и вдигам ръце.

— Аз започнах от асансьора. — Орион превърта чертежа нагоре и изведнъж разпознавам сградата. Болницата. Той посочва четвъртия етаж: — Има втори асансьор.

— Няма втори асансьор! — смее се аз.

Прекарал съм доста време в Болницата, там има само един асансьор.

— В края на коридора има втори асансьор. Чертежите не лъжат.

— Всички врати на този етаж са заключени — обяснявам аз.

Знам го. Пробвал съм всичките. И не са заключени с биометрични скенери — не можах да ги отворя със сканиране на палеца си. Не, тези врати са със старомодни ключалки от Земята, направени от метал. Аз и Харли веднъж се опитвахме цяла седмица да ги отворим, докато Док не ни хвана.

Орион клати глава.

— Не и последната. Тази е отключена. И там има втори асансьор.

Аз се смея отново.

— Няма начин. Ако имаше някакъв скрит асансьор, към тайно ниво на кораба, щях да знам.

Орион само ме поглежда. Мълчанието му е красноречиво. Наистина ли щях да знам?

Оказа се, че Старши е крил разни неща от мен. Може би наистина има друго ниво.

7 ЕЙМИ

Скърцане. Вратичката се отваря, вратичката на моргата ми е отворена и сега е по-светло, през залепените ми клепачи прониква сноп и сега някой или нещо издърпва навън стъкления ми ковчег.

Нещо повдига нагоре стъкления ми ковчег; усещането в замразения ми стомах е, сякаш съм в люлка и някой ме засилва нагоре, и аз се опитвам да задържа усещането, за да се убедя, че е истинско. Дали вдигнаха капака? Чувам — аз мога да чувам! — приглушен нисък говор през леда. Усилва се! Звуците не са просто вибрации през леда, а истински звуци! Говорят хора!

— Само още малко — казва глас, който ми напомня за Ед.

— Ледът се топи бързо.

— Това е.

Не разбирам последните думи — нещо свисти и ги заглушава.

И топлина. За пръв път от триста и една години усещам топлина. Не лед, а гъделичкащо усещане, което се разнася по нервните окончания на кожата ми, и ме залива чувство, което смятах, че съм загубила завинаги. Топлина!

— Трябваше вече да е помръднала! — казва отново първият глас.

Сега звучи по-скоро като благия Хасан, отколкото като суровия равнодушен Ед.

— Сложи още гел.

Втриват нещо в кожата ми. Осъзнавали, че за пръв път от повече от три века някой ме докосва. Нежни ръце разтриват студената ми плът с някакво желе, което ми напомня за ледено-горещия лосион, с който мажех коляното си, когато го усуках на състезание по бягане през пресечена местност в първата година в гимназията. Толкова съм щастлива, направо ще се пръсна от щастие.

И тогава разбирам, че не мога да се усмихвам.

— Не се получава — казва благият глас.

Сега звучи тъжно. Разстроено.

— Опитай...

— Не, виж, тя дори не диша.

Тишина.

Искам дробовете ми да се изпълват с въздух, искам гърдите ми да се движат нагоре и надолу в ритъма на живота.

Притискат нещо студено — не искам никога повече да чувствам студ — върху лявата ми гърда.

— Няма сърдечна дейност.

Концентрирай цялата си воля върху сърцето — бий, дявол да те вземе! Бий! Но как можеш да накараш сърцето си да започне да бие? По-скоро трябваше да го накарали да не бие, преди да ме замразят.

— Дали да не изчакахме?

Да! ДА! Чакайте — аз идвам. Само ми дайте малко време да се стопя и аз ще се надигна от леда и ще съм отново жива. Ще бъда вашият замръзнал феникс. Само ми дайте шанс!

— Не.

Устата ми. Концентрирам цялата си воля, всичко, което имам в себе си, върху устата. Устни, движете се! Говорете, крещете, пицете!

— Просто я върни обратно.

И масата се огъва под тежестта на капака, който се спуска над мен. И стомахът ми се свива, докато ме натикват обратно в моргата.

Чува се щракане и вратата е затворена.

Искам да крещя, но не мога.

Защото нищо от това не е реално.

То е просто още един кошмар.

8

МЛАДШИ

Док е във фоайето на Болницата, помага на една сестра да заведе един старец до рецепцията, където друга сестра започва регистрацията му. Док ме вижда и тръгва към мене.

— Виждал ли си Харли? — пита той.

— Не.

Не мога да сдържа усмивката си. Харли е известен с това, че обича да се измъква, когато дойде време за лекарствата му.

Док прекарва пръсти през гъстата си коса, после забелязва усмивката ми и се мръщи.

— Не е смешно. Харли трябва редовно да си взема лекарствата.

Правя опит да си придам по-сериозно изражение. Харли понякога наистина става доста напрегнат и мрачен, но аз мисля, че това по-скоро е свързано с изкуството му, отколкото с лудостта му, както смята Док. Освен това той е най-добрият ми приятел. Няма да го плюя пред Док.

— Никъде не отивам! — изревава старецът на рецепцията. Док се суети около него. Старецът се е отскубнат от сестрата, която го заведе дотам, и сега се е надвесил над онази зад бюрото. — Не можеш да ме накараш! Няма да легна в шибаното ви легло, не съм болен!

Той придружава думите си със суха кашлица, а накрая изплюва на пода голяма хрчка.

— Добре, добре, успокой се — казва Док и пристъпва към мъжа.

Старецът обръща към него помътнелите си от катаракт очи.

— Къде е жена ми? Доведохте ли я?

— Госпожа Стийла не е тук — казва Док и слага ръка на рамото му. — Ти си болен, не тя.

— Не съм болен! — ръмжи старецът и изведнъж погледът му се изцъкля.

Дишането му се успокоява и той се свлича надолу под тежест, та на собствените си дрехи. Док сваля ръката си от него и тогава

разбирам защо е така — Док му е лепнал медицински пластир. Светлолилавата квадратна лепенка върху ръката на стареца вече започва да го успокоява.

Док ми мята една победоносна усмивка, докато помага на стареца да седне в количката, и после ги изпраща двамата със сестрата до асансьора. Аз преглъщам с усилие. Док е добър човек, но търси решението на всеки проблем единствено в медицината. Не обича емоциите, никакви емоции. Предпочита всичко да е тихо и под контрол.

Затова двамата със Старши са като дупе и гащи. И двамата мислят по един и същи начин.

— Е, ти какво правиш тук? — пита Док веднага щом старецът е безопасно настанен в асансьора и на път към лечението си.

Аз тътря крака по гладкия, покрит с плочки под. Не мога да му кажа, че съм тръгнал да търся таен асансьор на четвърти етаж. Не съм и много убеден, че може да се вярва на Орион дотолкова, че да тръгна наистина да го търся.

— Надявах се да видя Харли — казвам най-накрая.

Док се мръщи.

— Ако го намериш, прати го направо при мен. Отдавна трябваше да си вземе лекарствата. — Той хвърля поглед към частника над бюрото на сестрата. — И като стана дума за това, ти взе ли си твоите?

Аз пламвам. Не се гордея много с годината, която прекарах тук. Бях на третия етаж, в Отделението. Където са душевноболните. Мисля, че животът с фийдърите ме пречупи. Беше чудесно, докато бях малък, но колкото повече растях, толкова повече усещах, че някак си не съм като тях, че съм различен от другите. Така и не можах да заобичам грижите за посевите кравите като тях.

(Спомням си, когато Док за пръв път ме накара да взема лекарствата за душевноболни, аз попитах: „Редно ли е все още да съм младши?“. Бях на медикаменти все пак! Прекарах една година в Отделението! Бях готов да се откажа. Но Док и Старши не ми позволиха.)

— Взех ги сутринта — измърморвам и лицето ми пламва.

Надявам се сестрата зад бюрото да не ме е чула. Какво ще си помисли за бъдещ лидер, който е на успокоителни?

Док ме оглежда внимателно.

— Всичко наред ли е? — пита ме.

Какво ли е наред — Старши е крил от мен звездите, може би на кораба има тайно ниво и приличам на Орион повече, отколкото ми се иска да призная, но не, всичко е наред, защото, ако Док реши, че нещо не е наред, просто ще ми даде още лекарства. Клатя глава.

Док не изглежда много убеден.

— Знам, че ти е трудно. Ти си различен.

— Не съм чак толкова различен.

— Разбира се, че си, знаеш го.

Свивам рамене. Асансьорът, сега вече празен, се връща във фойайето. Искане ми се да се скрия в него и Док милостиво ме оставя да го направя.

Вътре в асансьора ръката ми се колебае над кръглото копче с цифрата четири, но после се плъзва надолу към три. Ако Харли не си е взел лекарствата, май ще е по-добре първо да проверя как е, преди да тръгна да търся мистериозния втори асансьор.

Настроението ми се покачва с всеки етаж. Въпреки присъствието на Док, едно от местата, където се чувствам най-добре, е Отделението. Всичките ми приятели са тук. Асансьорът подскача и спира, вратата се разделя на две и се плъзва встрани пред общото помещение на третия етаж. Ухилвам се толкова широко, че ме заболява устата. В Отделението се чувствам като у дома си, повече отколкото където и да е другаде на кораба нищо, че е пълно е луди.

Пръски боя падат на ръкава ми. Вдигам глава и виждам Харли, който току-що е замахнал с четката, която излиза извън платното пред него. Около мястото, където седи, вече има кръг от изплискана червена и синя боя.

— Хей, Харли — казвам му. — Док те търси.

— Нямам време за него. — Той ме удостоява с един поглед, после казва: — Четирийсет и девет и двеста шейсет и седем.

Обръща се отново към платното и продължава да го атакува с четката си.

Усмиввам се кисело. Когато Харли казва точно кога ще кацне корабът, трябва да му вярвате. Повечето хора, искам да кажа повечето в Отделението — следят колко време остава до кацането на кораба, но бас ловя, че ако го попитам, Харли ще ми каже не само годините

(четирийсет и девет) и дните (двеста шейсет и седем) до кацането ни, но също така минутите и секундите.

Отдръпвам се, за да избегна летящата към мен боя, и надзъртам да видя какво рисува. Това е риба кои^[1], която плува в яркосиньо море отблясъците от люспите ѝ се преливат с искрите по повърхността на водата, сякаш рибата е част от водата и водата е част от рибата. Харли е използвал удивителни цветове — такива, за които друг не би ся и помислил. Очите на рибата са блестящи, яркозелени, почти златисти, като нефрит, обграден със злато. Люспите блестят, и те също са ярки, но са оградени с кървавочервено, което на пръв поглед сякаш се бие с по-светлите цветове, но не е така. Червеното някак си прави картината да изглежда по-реална, като че ли водата всеки момент ще се изплиска от платното и рибата ще заплува покрай краката ми.

— Харесва ми — казвам на Харли след дълго мълчание. — Наистина ми харесва, направо е страхотна.

Харли само изсумтява. Сега е в настроението си за рисуване и всъщност няма никакъв смисъл да му се говори. Док бая ще се озори, докато му даде лекарствата, когато все пак го намери.

Оглеждам се — навсякъде около мен виждам едва доловим форми от хаотично разпръснати цветя. Цялата тази стая е изпълнена с дух на креативност и изкуство. Това си е всъщност едно страхотно място. Освен сега, когато всички са заети със своите неща. Започвам да се чувствам като пълен тъпак заради това, че се мотая, докато всички други са така погълнати от работата си.

— Тръгвам си — казвам, но Харли е забравил за мен.

Обзема ме чувство за вина, когато влизам отново в асансьора и се понасям към четвъртия етаж. Старши ми възложи да проуча третата причина за раздор, а аз се размотавам.

Но *лъжите са също причина за раздор*, мисля си мрачно докато асансьорът се отваря.

На четвъртия етаж е тихо. Подминавам вратите от страни и стигам до края на коридора. Слагам ръка на топката на вратата. Сигурен съм, че е заключена. Всички врати на четвъртия етаж са заключени. Бил съм тук и съм ги пробвал.

Топката обаче се завърта под пръстите ми, точно както каза Орион, и зад вратата се показва малка стая, в която има бюро, метална кутия, а на отсрещната стена и...

Друг асансьор.

Над бутона за повикване има биометричен скенер. Почти съм сигурен, че е блокиран. От цялото Ниво шипъри Старши ми е забранил да влизам в неговите стаи и в машинното отделение. Макар че имам пълен достъп до останалата част от кораба, няма как да не си помисля, че ако знаеше, щеше да ми забрани да влизам и тук. Когато прокарам палец по скенера обаче, вратата веднага се плъзва встрани.

Вътре има пет бутона — по един за всеки етаж и още един, на който има надпис „НО“. НО? Какво означава това? Спомням си схемата, която ми показва Орион. Имаше един сектор, обозначен като „Непредвидени обстоятелства“, но този асансьор не слиза до там, той отива до място, обозначено като „Хранилище — важно“. Поставям пръста си на бутон НО, но не го натискам, само усещам релефа на буквите. Как е възможно да има един цял друг асансьор, още едно цяло ниво на кораба?

Отпускам се напред и натискам бутона с тежестта на тялото си. Вратата се затваря.

Лампичката над вратата премигва на всеки етаж. Три. Две. Едно.

Светлинката изгасва. Спускам се през първия етаж. Започвам да броя секундите. Взiram се в бутоните до вратата, но този с буквите НО все още не е светнал. Асансьорът продължава да потъва надолу. В Болницата асансьорът преминава от един етаж до друг два пъти по-бързо... три пъти по-бързо. Минава цяла минута. Колко голям е „Благословеният“ всъщност?

Асансьорът подскача леко и спира.

Вратата се отваря.

Поемам дълбоко въздух, пристъпвам напред и се озовавам на ниво от кораба, което не би трябвало да е там.

Тъмно е. „Осветление“, нареждам в предавателя си, но нищо не се случва.

Вратата на асансьора се затваря и той отнася слабата светлина отвътре заедно със себе си. Слагам ръка на най-близката до мен стена, за да не се загубя съвсем, и усещам под пръстите си някаква издатина — нещо като дебела пластмасова плочка.

Над мен се включва флуоресцентна лампа, после друга, и още една, като плочки на домино, които трептят на тавана. Ясно. Ключ за осветление. Бях ги виждал само на изображенията на таблетите и

видеозаписите от Земя-Слънце. Електрическата инсталация на кораба е била монтирана наново заради системата за безжичен контрол много преди Епидемията.

Доста е голямо това място. Необичайно голямо. Напомня ми за Ниво кийпъри, всъщност много място, което не се ползва от никого. Тук могат да се поберат всички от кораба, ако застанат прави един до друг, точно както в Голямата зала. Вляво има врата, която е затворена, и коридор, който се разклонява надясно. Навсякъде само метал и остри ръбове. Освен че е много просторно, мястото е малко странно като форма — горната част му е заоблена, почти като яйце, което се изостря нагоре към покрив и образува свод. Не ми е ясно защо покривът е заоблен, подът на Ниво фийдъри отгоре е равен, но виждам масивни железни тръби, които излизат от дъгите.

Това голямо помещение е изпълнено с метални вратички, подредени в стройни редици. Като старите рафтове за книги от Земя-Слънце в задната част на Архивната зала (естествено, недостъпна за фийдърите). Редиците са издадени навън, за да могат да се обхождат, но не е ясно какво се крие зад квадратните вратички с тежки, захванати с болтове панти. Тук въздухът е по-хладен и стените някак са по-тихи. Сякаш това е място, достъпно за много малко хора, и тук може само да се шепне.

Започвам от най-близката пътека. От двете ми страни са редиците от вратички, номерирани небрежно с бяла боя. В долната част на всяка метална врата са гравирани някакви малки правоъгълници. Присвивам очи — това са флагчета, половин дузина знамена на страни от Земя-Слънце. До тях са гравирани три букви: ОФР. Същите като на екрана със звездите. Това тук е нещо старо. Част от оригиналния проект на кораба. Слагам ръка на една от вратичките — номер трийсет и четири, и започвам да въртя тежкия лост, когато забелязвам някаква червена светлина да премигва встрани от мен.

Една от вратичките вече е отворена. От отвора стърчи дълга метална поставка като изплезен език и върху тази поставка виждам тясна прозрачна кутия, пълна със замръзнала вода, в която проблясват сини искри. В леда лежи момиче, тихо и неподвижно като тази празна стая.

Това, което ме поразява в нея, е косата ѝ. Тя е толкова *червена*. Виждал съм червена коса само на снимки, но никога на живо, а

снимките никога не биха могли да предадат жизнеността на тези лъскави кичури, оплетени в леда. Харли има една книга с картини, която открадна от Архивната зала, и на една от картините са нарисувани купи сено по различно време на деня. Той ми последната нарисувана купа, която е покрита със сняг при залез-слънце. Харли направо се побърка по нея, говореше колко е велик този художник^[2], за да нарисува купите при различна светлина, а аз му казах, че това е тъпо — или има светлина, или няма, а той ми отвърна, че аз съм тъп. На Земя-Слънце има такива неща като изгрев и залез-слънце, защото слънцето се движи като живо същество и не е просто прехвалена лампа на небето, която излъчва топлина.

Косата на това момиче е по-блестяща от слънчевите лъчи на Земя-Слънце в картината на художника, за когото Харли казва, че е най-гениалният човек, живял някога.

Пресягам се да докосна кутията, която я държи в плен, и едва тогава разбирам колко студена е тя. Дъхът ми се издига на малки бели облачета. Връхчетата на пръстите ми залепват за стъклото.

Взирам се в нея. Тя е най-красивото нещо, което някога съм виждал, но и най-странното. Кожата ѝ е бледа почти прозрачна и мисля, че това не е само от леда. Слагам ръка отгоре на стъклената ѝ кутия, точно над сърцето. Моята кожа е като тъмна сянка над нейната млечнобяла прозрачна кожа.

Това момиче определено не е моноетническо. Тя не прилича на никого от „Благословеният“.

Кожата ѝ, косата, възрастта — тя е на моята възраст — самата ѝ фигура... ниска, но стройна, със съблазнителните извивки на гърдите и бедрата ѝ.

Как може това момиче да се впише в нашия моноетнически свят, в който няма никакви различия и за който Старши твърди, че ни гарантира перфектния мир?

Поглъщам жадно с поглед тялото ѝ, после се връщам на гърдите. Там ледът е малко замъглен и това ме дразни, но се вижда достатъчно, за да знам, че те са силни и жизнени, макар и замръзнали. Представям си, че ако се стоплят...

— Младши!

Отскачам от светлата кутия, сигурно така щях да се стресна и ако красавицата вътре се бе събудила изведнъж.

Но това е само Док.

— Какво правиш тук долу? И как изобщо си слязъл там долу? — Пауза. — Как изобщо си разбрал за това място?

— Взех асансьора.

Опитвам се да звуча естествено, но сърцето ми се блъска в гърдите.

— Нямах работа там долу. — Той се мръщи. Докосва бутона на предавателя си зад ухото и казва: — Връзка: Старши.

— Не, не се обаждай на Старши! Ще се махна! — казвам аз, но не тръгвам, искам да погледам още малко момичето с коса като залязващо слънце.

Док клати глава към мен.

— Тук е опасно. Натиснеш ли тези бутони — той кимва към малкото електрическо табло до главата на замразеното момиче, — и можеш да я събудиш.

Разглеждам таблото. То е много просто. В горната част има три бутона: електрически пулс, показатели и под прозрачен предпазел капак със скенер за палеца — жълт бутон, на който пише „Реанимация“. От него излизат тръбички с жици и влизат обратно в стъклената кутия; проследявам тръбичките до свършените устни.

— Нищо няма да пипна — казвам, но Док вече се е извърнал.

— Младши е тук долу — казва той и аз знам, че тези думи не са за мен, а за Старши, с когото вече се е свързал. — Да — казва Дон Пауза. — Идея си нямам.

Той се обръща отново към мен със студен, преценяващ поглед, който не съм виждал от времето, когато му бях пациент Док натиска бутона и прекъсва връзката. Знам, че много скоро Старши ще е тук и ще ме завлече обратно в Учебния център.

— Коя е тя? — питам.

Искам да науча всичко, колкото мога повече, докато все още имам тази възможност.

Док ме гледа с присвити очи, после се навежда и поглежда предната част на вратичката.

— Номер четирийсет и две. Днес трябваше да прегледам всички с номер четирийсет, просто ги оглеждам дали всичко е наред. — Той клати глава. — Трябваше да приключа тук, преди да се кача в Отделението — измърморва на себе си.

— С номер четирийсет?

Док вдига поглед към мен.

— Те всички имат номера.

— Да, виждам. — Не мога да прикрия нетърпението в гласа си.

— Но какво значи това? Защо са тук тези номерирани врати и замразени хора?

Док се взира надолу към момичето с коса като залязвай слънце.

— Трябва да питаш Старши за това.

— Аз питам теб.

Док се обръща към мен.

— Ще ти кажа, ако ми обясниш как си слязъл тук долу. Всички врати, които водят към онзи асансьор, са заключени.

— Не и онази на четвъртия етаж, тя е отключена.

Той присвива очи.

— И ти просто случайно попадна на една отключена врата на четвъртия етаж?

Колебая се.

— Намерих едни чертежи на кораба в Архивната зала. Там видях втория асансьор.

Няма да изпортя Орион. Той няма вина, че ме спипаха.

Виждам как Док бързо премисля нещата — лицето му става студено и безизразно.

— Е — казвам аз и свеждам очи отново към нея, — коя е тя всъщност?

Док минава покрай стъклената кутия, отива до работното бюро на отсрещната стена и се връща с таблет. Потупва с пръст по екрана, за да отвори програмата, вкарва код и натиска с показалец квадратчето за идентификационен номер. След това пише с една ръка.

— Номер четирийсет и две, номер четирийсет и... аха. Тя е просто някой без значение.

— Какво?

Аз се навеждам ниско, лицето ми почти се изравнява с нейното. Косата ѝ изглежда така, сякаш някой е излял жълто, оранжево и червено мастило в стъклена чаша с вода, кичурите се вият наоколо, изливат се от главата и се къдрят на дъното на стъклената кутия. Как е възможно да се каже, че някой с коса като залез е без значение?

— Очевидно родителите ѝ са подали специална молба, за да бъде включена. — Док продължава да превърта изображенията на екрана. — Явно, те са били доста важни — майка биоинженер, баща с доста висок военен чин. Късметлийка. Не са много тези като нея, на които са дали разрешение. Мястото за товар е ограничено.

Аз премигвам. Тя е „товар“? Товар без значение?

— Защо е тук? Какво правят всички те тук? Защо има ниво със замразени хора?

— Това — казва Док и оставя таблета — е нещо, за което трябва да попиташ Старши.

— Не мисля, че мога да се доверя на Старши — прошепвам на момичето с коса като залез, но Док не ме чува.

Чудя се какъв ли цвят са очите ѝ. Взирам се през леда. Виждам, че има дълги златисточервени мигли. Ама че работа, не знаех, че съществуват и такива мигли! Но те са здраво залепени. Ако едно момиче има такава бледа кожа, червена коса и такива слънчеви мигли, какъв ли цвят ще са очите му?

— Младши.

Не е необходимо да се обръщам, за да разбере, че това е Старши. Но го правя, с една ръка на стъклената кутия с момичето, сякаш да я предпазя от него.

— Как се озова тук? — пита лаконично Старши.

Ядосан е, но може би не на мен.

Преди да успея да кажа нещо, се намесва Док:

— Сигурно съм оставил вратата отключена. Отплеснах се, защото една от сестрите не можеше да открие един пациент, който трябваше да си вземе лекарствата. Проявих небрежност.

Това си е шибана лъжа. Знам, че не Док е оставил отключена онази врата на четвъртия етаж, защото той не знаеше как съм слязъл тук. Все пак, прави му чест, трябва да си непукист, за да излъжеш Старши.

— Ела — казва ми Старши.

— Искам да знам защо тя, защо тук долу има толкова много замразени хора — казвам аз. — Какъв е смисълът? Откъде са те? Защо тя изглежда толкова различно?

Старши се обръща и се взира студено в момичето с коса като залез. После бавно се извъръща отново към мен.

— Изглежда странно, защото е от Земя-Слънце — отвърща той.
— Всички те са оттам. Сега ела.

— Но...

— Тръгвай.

Той се обръща и тръгва към асансьора. Крачи бързо и притиска с юмрук бедрото на болния крак.

Следвам го послушно, както винаги.

[1] Рибя кои — вид декоративен шаран, който се отглежда за шадравани и изкуствени езерца. — Б.пр. ↑

[2] Клод Моне — цикъл картини „Купи сено“. — Б.пр. ↑

9

ЕЙМИ

Но има и сънища.

Прекрасни сънища. Красиви сънища. Сънища за новия свят.

Не знам какъв точно ще бъде той. Никой не знае. Но кошмарите ми рядко са свързани с него и в съзнанието ми новият свят винаги е като рай.

Това е място, заради което си заслужава да напуснеш Земята.

Топлина. Винаги забелязвам първо топлината.

А в моя сън аз се събуждам и съм у дома.

В кухнята баба ми прави палачинки. Тя има навика да добавя към тестото съвсем малко сироп, от което кухнята вече е изпълнена със сладко-лепкав аромат, който ми напомня за дома.

Баба вдига поглед и ми се усмихва...

Понякога изгубвам съня точно в този момент, защото да съм с баба ми отново, е най-невероятната част от който и да било сън...

Тя ми се усмихва и сякаш всичките ѝ бръчици изчезват.

— Да вървим! — казва татко.

Облечен е в спортен екип. Той загрява леко на място и гуменките му поскърцват върху линолеума. Тогава мама притичва зад него, облечена с шорти и спортен корсаж...

Понякога точно тук изгубвам съня, защото мама никога не тича с мен, винаги сме само аз и тате...

И ние започваме да тичаме.

И новият свят се разстила около нас. Винаги е прекрасен. Като най-доброто от дома, но още по-хубаво. Пясъчни брегове, където пясъкът не се плъзга под бягащите ни крака, а водата е златна наместо синя. Прохладни гори с лек ветрец, който ухае на лимони и мед, където странни горски животни с пухкава козина си играят с нас. Пустини с извисяващи се пясъчни статуи, които ни предлагат прясна вода за пиене.

Новият свят винаги е красив, винаги е свършен.

И ако имам късмет, сънят ми свършва дотук.

Но невинаги имам късмет.

Както си тичаме, пътят прави завой. Ние тръгваме обратно. И аз виждам нашата къща, която е смесица от къщата ни във Флорида, където живеехме, докато бях малка, но е от тухли, подобно на онази в Колорадо, а баба е на верандата маха ни и ни вика.

И мама оставя пътеката и тръгва към къщата.

— Хайде — казва татко и изкачва тичешком стълбите.

Но аз не мога да спра да тичам. Краката ми отказват да ме отведат към къщата.

Не мога да спра.

Аз трябва да тичам наоколо в един свят, толкова красиви девствен, и свършен.

Опитвам да спра. Правя кръг обратно към къщата. Мама, баба и татко са там — ядат палачинки, а понякога и Джейсън е там, също и кучето ми от детските години, както и приятелите ми от гимназията.

А аз не мога да спра.

Защото понякога сънищата за новия свят се превръщат кошмари.

10

МЛАДШИ

Старши явно е решил да ме накаже с уроци. Мълчи през цялото време в асансьора, а докато вървим надолу по пътя от Болницата към гравитационната тръба и аз го питам за момичето, той само изръмжава презрително. А сега вече в Учебния център той ме настанява върху твърдия син пластмасов стол пред избледнелия глобус на Земя-Слънце.

Понечвам да го запитам отново за момичето, но Старши се отпуска тежко върху стола срещу мен и се намества с усилие. Мръщейки се, подпира крака си върху глобуса. Обувката му покрива Австралия.

— Е? — изръмжава той.

— Какво?

Не успявам да потисна хленча в гласа си.

— Успя ли да измислиш третата причина за раздор?

— Не — отвърщам аз, без да свалям очи от изпъкналите планини върху глобуса.

— О, значи, имаше достатъчно време, за да си пъхаш носа, където нямаш работа, но не свърши единственото нещо, за което те помолих?

Сарказмът на Старши е жесток, направо изплюва думите.

— Защо не си ми казал за това тайно ниво, пълно със замразени хора? — изкрещявам в отговор. — Аз съм следващият шибан водач на този кораб! Би трябвало да знам всичко за него!

— Би трябвало да знаеш всичко за него? Ами тогава защо не ми кажеш третата причина за раздор?

— Не я знам! — крещя аз.

— Тогава ще стоиш тук и ще учиш! — изревава Старши и хвърля към мен един таблет, върху чийто екран вече просветват картини от историята на Земя-Слънце.

Преди да успее да го запрата обратно към него, той изхвърча от стаята, като по пътя си събаря глобуса. Земя-Слънце се търкулва след

него, едно синьо-зелено нищо, което се блъска в краката на масата.

Гневният изблик на Старши е неприятен, защото го беше сдържал, докато не останахме насаме. Знам, че ако не бяхме сами тук на Ниво кийпъри, той не би ми говорил така.

Старши оставя вратата на Учебния център отворена и погледът ми се плъзга по металния екран, зад който са мигащите светещи крушки, които бях смятал за звезди.

Защо са тези лъжи — за екрана, за тайното ниво на кораба?

А още колко ли лъжи изговаряше?

Потропвам с пръсти по масата пред мен, изработена от истинско дърво от Земя-Слънце, като се опитвам да съставя нови планове. Щом Старши няма намерение да ми каже какво става, ще трябва да разбера сам. Очите ми се преместват към металния кръг, който покрива гравитационната тръба в ъгъла. Бих мога да се измъкна, като използвам тръбата до Ниво фийдъри, и да видя какво още мога да открия. Не мога да мисля в тази малка стая. Искане ми се да се разходя из полята, да посетя пасищата за овце, да се помотая безцелно из кораба, който следва своя път, предопределен преди векове. Да събера мислите си и да ги подредя в стройна редица.

Но да се противопоставя на директна заповед от Старши?

Дори и аз не съм чак такъв непукист.

11

ЕЙМИ

Звукът на тиктакащ часовник ми липсва повече отколкото звукът от биенето на собственото ми сърце.

Времето тече, трябва да е така, но вече не съм толкова сигурна, както не съм сигурна, че се движа и през пространството. Всъщност съм доволна: това означава, че са минали вероятно триста години и триста шейсет и четири дни и утре ще се събудя. Понякога след надбягване през пресечена местност или дълъг ден в училище се случваше да се отпусна напълно облечена върху леглото и преди да се усетя, да заспя. Когато накрая отворях очи, усещането бе, сякаш ги бях затворила току-що, а се оказваше, че остатъкът от деня, както и половината от нощта бяха минали.

Но...

Имаше случаи, когато се строполявах върху леглото, затварях очи и сънувах, а усещането бе, като че в този сън е минал цял един живот, но като се събудех, установявах, че бяха минали само няколко минути.

Ами, ако е минала само една година? Ами, ако дори не сме излетели още?

От това най-много ме е страх.

— *Когато стигнеш там, мисли за мен, докато гледаш към звездите — ми каза Джейсън.*

— *И не само когато гледам към звездите — отвърнах аз.*

Студен полъх както в деня, когато ние...

Какво беше това?

... се срещнахме, а музиката от забавата думкаше толкова силно, че земята под краката ни вибрираше. На токове бях по-висока от Джейсън, но тогава бях боса и хладната трева галеше уморените ми нозе, когато го погледнах в очите...

Помръднах ли?

Споменът избледнява, усещането трева-полъх-Джейсън изчезва. Тъмнина. Кошмари щъкат из съзнанието ми.

Нещо става.

Не, не, не. Нищо не става. Никога нищо не се случва. Това е отново онзи кошмар, същият кошмар. Ед/Хасан ще ме размрази и ще съм такава, каквата съм сега, а те ще ме бутнат обратно вътре. Или пък корабът ще се разбие и аз ще си остана заклещена тук, замразена завинаги. А може би това е кошмарът, в който...

Дум.

... те забравят да ме размразят, корабът се приземява, всички са така развълнувани, че просто ме оставят тук и...

Нещо става.

Не. Кошмарите са все по-истински, което ги прави още по-гадни. Мисля, че чувам нещо. Не мога да чувам каквото и да е. Всичко е в съзнанието ми. Не се случва наистина. Мисли за нещо по-хубаво. Мисли за Джейсън. Мисли за мама и татко, мисли за...

Щрак.

Не. Не чух щракване. Щракването не се усеща като вибриране през леда. Нищо не се е случило. Това са просто кошмарите... един друг кошмар. Очевидно е така.

Ако можех, щях да затворя плътно очи. Вместо това се опитвам да фокусирам съзнанието си така, както фокусирах погледа си, за да наблюдавам нещо много отблизо. Спомени. Спомените винаги унищожават кошмарите.

Пред очите на съзнанието ми преминават образи, все едно гледам диапозитиви със спомени. Туристически поход в Големия каньон. Пътуване до океана с класа от прогимназията. Игрална гимнастика като дете. Първият път, когато шофирах. Първият път, когато одрах колата (същия ден) и татко ми се развика, но въпреки това ми купи сладолед и двамата си обещахме да не казваме на мама. Печене на коледни сладки с мама и баба в годината, преди тя да постъпи в частна клиника. Бягане през пресечена местност. Трениране за марафон.

Усещам нещо. Усещам нещо. Топлина в стомаха. И чувам... бучене на електричество. Установявам, че го чувам, защото идва откъм тръбите, пъхнати в гърлото ми.

Тялото ми се плъзва. Само на част от милиметъра, но се плъзва.

Ледът се топи.

О боже.

Дум.

Сърцето ми.

Дум-дум.

Вода прониква около миглите на лявото ми око. Неволно потрепвам. Жълтата коричка, която държеше очите ми залепени неясно откога, се пропуква... за първи път, откакто съм замразена... *аз помръдвам.*

О, боже. О, господи. О, боже.

12

МЛАДШИ

— Какво правиш тук?

Стряскам се и правя гримаса. Нищо не би могло да издаде повече вината ми.

— Вече се мръква — продължава Док. — Старши знае ли, че си тук?

— Недей! — казвам аз, щом Док посяга към безжичния си предавател. — Виж... Измъкнах се. Изморих се от четене! Хайде — добавям, тъй като Док не сваля ръката си. — Просто... имах нужда да се махна за малко. Не ме пришпорвай.

Киселата усмивка на Док ми подсказва, че не е много доволен от мен, но поне не се обажда на Старши. Отдъхвам си за кратко. За момент двамата оставаме неподвижни — аз на пътя, който води навътре в градината зад Болницата, Док на стълбите. Обичам тази градина. Когато през онази година Старши ме изпрати в Отделението, прекарах доста от свободното време тук в градината. Стийла, възрастна жена, която живееше в Отделението от дълго време, много преди аз да се преместя там, беше съумяла да превърне градината от една тревна ливада с ограда наоколо в джунгла от най-различни цветя, зеленчуци, асми и дървета.

— И така, вдъхновение ли си дошъл да търсиш? — кимва към статуюта в центъра на градината.

Старши от времето на Епидемията се извисява подобно на доброжелателен пазител на градината, с извърнато нагоре лице и широко разперени ръце. Времето и дъждът, пускан по разписание, са загладили лицето и ръцете му, заличавайки детайлите на нашия най-велик властелин.

— О! Тъ... да. — Хващам се за извинението, предоставено ми от него. — Нали разбираш, Старши иска от мен да се науча да ръководя и ми хрумна, че Старши от времето на Епидемията се е справил с това най-добре...

Старши от времето на Епидемията е първият и най-велик Старши. Това е единствената личност, от която се възхищава моят Старши. Бил е такъв водач, какъвто никой от нас не би могъл някога да бъде.

— И си дошъл само за да погледнеш статуята?

Изпуснах една въздишка.

— Искях да я видя.

— Не се поддавай на натрапчиви мисли, момче. Не е хубаво, не е хубаво за никого. Тя е замразена и точка по въпроса.

— Знам, но...

— Никакво но. Избий си я от главата.

Нисък, отекваш, предупредителен звук изпълва въздуха. *Урк. Урк. Урк.* Предупреждение, че настъпва залез. Погледът ми улавя зелен проблясък. От другата страна на кораба шипърите започват да се придвижват с гравитационната тръба от офисите и лабораториите, които са на Ниво шипъри тук в Града, до Ниво фийдъри, където те живеят. От мястото си виждам неясни цветни петна, които пробягват по тръбата: кафяви, бели, черни, зелени. Док вдига лице към центъра на небето. Слънцето не е там, това горе е инертен, затворен ядрен контейнер, една соларна лампа, осигуряваща едновременно светлина и топлина за Ниво фийдъри, както и енергия за вътрешното функциониране на кораба. Тя примигва веднъж — предупреждение за нас, че настъпва нощ, след което тъмните екрани се плъзват пред нея. Светът около нас притъмнява. Наричаме го залез, дума, останала ни от ерата Земя-Слънце, но този залез не е нищо повече от загасяване на светлината. Няма червено-жълто-оранжево-златно.

— Хайде, момче — казва Док, а ръката му върху рамото ми ме тегли надолу по пътеката през градината. — Трябва да се върнеш с гравитационната тръба, преди Старши да забележи отсъствието ти.

— Но...

— Всички врати са заключени, дори и онази на четвъртия етаж. Хайде. Не го мисли повече, няма смисъл.

Извързвам глава, оставяйки думите на Док да ме отвлекат от мислите ми за момичето с коси с цвят на залез. Старши ми е разказвал за религиите на древните народи, които са се прекланяли пред слънцето. Така и не ми стана ясно защо — та то бе просто едно кълбо от светлина и горещина. Но ако онова слънце е било вихрушка от

цветове и светлини както косата на това момиче, е, тогава разбирам защо древните народи биха се прекланяли пред нещо подобно.

Пътят, водещ към Болницата, изглежда някак зловещ в сенките на тъмния период. Ръката на Док стисва рамото ми и пръстите му се забиват в него.

— Кой е онзи там? — съска той.

Присвивам очи в тъмното. Един мъж върви по пътя на няколко крачки пред нас. Когато стига до стълбите пред Архивната зала, той ги преодолява с жизнерадостно настроение. Във въздуха се носи мелодията, която си подсвирква — стара детска песен от Земя-Слънце.

— Вероятно е Орион — казвам аз. Само един архивист би могъл да знае песни от Земята. Док ме държи все така здраво за рамото. — Архивист.

— Онзи същият архивист, който ти показва чертежите на кораба ли?

Дърпам рязко главата си. Док продължава да гледа втренчено към Орион, който стои пред верандата на Архивната зала, бе да забелязва присъствието ни. Изтръгвам се от хватката на Док.

— Откъде знаеш, че архивист мие показал плана?

Док сумти, но погледът му не се отклонява.

— Не би могъл да го намериш сам.

— Здравейте! — подвиква мъжът на верандата, докато се приближаваме към Архивната зала.

Дълбокият му глас потвърждава, че това е Орион.

— Здравсти! — викам в отговор.

— Малко е хладно тази вечер, нали? — казва Орион.

Чудя се защо го отбелязва. Обикновено когато започва периодът на тъмнината, температурата се понижава с десет градуса, но още е твърде рано, за да го усетим.

Междувременно Док се е заковал на място, а лицето му е бяло като платно.

— *Сигурен* ли си, че това е просто един архивист?

— Да — отвърщам. — Орион.

Док отдъхва с облекчение.

— Гласът му ми напомни за някого, когото познавах. Не помня кога за последен път съм бил в Архивната зала. Хей, Орион! — вика Док. — Дали можеш да ни пуснеш в залата.

Но Орион остава неподвижен в сенките.

Ару! Ару!

— Сигналът за нередност в криогенното ниво — мърмори Док и се завърта с лице към Болницата, откъдето плътният вой на сирената изпраща предупреждението си в тъмнината. — Нещо не е наред!

Втурвам се надолу по пътя, сякаш по петите ме преследва цялата бездна на празния Космос, като буксувам по пластмасовата слама, с която е настлана пътеката. Тежко тропане, прекъсвано от ругатни, ми подсказва, че Док ме следва отблизо. Сестрите в преддверието се оглеждат стреснати, недоумяващи откъде идва звукът на сирената, но двамата с Док не обръщаме внимание на тревожните им въпроси и се хвърляме към асансьора.

Док тежко диша, докато асансьорът бавно пълзи нагоре. Когато преминава покрай третия етаж, Док вдига ръка към лявото си ухо.

— Чакай — казвам аз и дръпвам ръката му от бутона на безжичния му предавател. — Нека първо видим какво става, преди да се свържем със Старши. Може да не е нещо сериозно.

В тишината, която настава след предложението ми, мога да чуя приглушения звук на сирената, който се засилва с изкачването ни.

Док буца ръката ми. Асансьорът звънва и вратите се плъзват встрани.

Вратата в дъното на залата виси отворена.

Док хуква през залата, нахлува в помещението и се насочва право към пулта. Прокарва палеца си над биометричния скенер върху металната кутия в средата на пулта. Нищо не се случва.

— По дяволите — изръмжава той. — Сканирай — казва ми той и бутна металната кутия към мен.

— Но...

— Тази кутия ще се отвори само с разрешение на Младши или Старши. Ако не се изключи сигналът за тревога, Болницата ще мине в режим на пълно блокиране. Сканирай.

Прокарвам палеца си над биометричния скенер. Горната част на кутията се повдига, разгъва се и се прибира сама, при което се открива едно табло за управление с редици от номерирани бутони и мигаща червена светлина. Док въвежда бързешком кода и настава тишина.

Преди да успея да прекося залата. Док стига до асансьора, сканира картата си за достъп, влиза вътре и натиска бутона за етаж с

криогена. Останал е без дъх и потропва с крак по пода, докато потъваме надолу, надолу. През цялото време, докато се спускаме, Док не проронва нито дума. Само свива и раздува юмруците си. Лицето му е напрегнато.

С леко подскачане асансьорът спира на етаж с криогена. Вратите се отварят. За секунда и двамата оставаме вътре в очакване да разберем кой или какво се намира от другата страна.

Всички лампи са запалени. Целият нащрек, Док се измъква от асансьора. Дланите му са свити в юмруци.

— Не-не-нее — казва той на един дъх.

Прави една стъпка, спира, после преминава в бяг. Хуквам след него. Док рязко спира пред редица от номерирани врати, започващи с четворка.

Номер четирийсет и две е издърпан от камерата за замразяване в стената. Стъклената кутия лежи върху масата в средата на прохода.

Вътре е момичето с коси с цвят на залез. Очите му са широко отворени — светли, яркозелени като стрък от нова трева... и уплашени. То се мята във водата, изпъстрена със сини кристали. Сега, когато е будно и се движи, кутията е твърде малка за него коленете и лактите му се удрят в стъклените стени. Тялото му се огъва нагоре — стомахът му прилепва към горната част на кутията, а главата и краката му се удрят в дъното. Ръцете му се преместват пред лицето и за миг си помислям, че смята да си издере лицето с нокти. После разбирам, че издърпва тръбите от устата си, като през цялото време се дави.

— Побързай! — крещи Док. — Трябва да вдигнем капака, преди да извади тръбите!

Не си правя труда да попитам защо, отивам бързешком от другата страна на кутията и му помагам да вдигнем тежкия стъклен капак. Тръбите, които излизат от гърлото на момичето, минават около главата и врата му, но то продължава да ги дърпа, все още голяма част от тях са вътре в него. Повръща и в течността около главата му нахлуват облаци от жълта течност и бледочервена кръв.

С последно усилие двамата повдигаме капака. Док се дръпва рязко, при което го изтръгва от ръцете ми, после го хвърля върху каменния под. Капакът се разцепва на две неравни парчета, които са толкова дебели, че дори не се чува звън на счупено стъкло.

Момичето, което лежи във водата, изпъстрена с кристали, успява най-после да издърпа и последната тръба. Виждам, че към края ѝ е прикрепено малко електронно устройство. Очите на момичето са широко отворени и то гледа право към нас. Устните му се разтварят, образувайки идеален кръг, и то поглъща вода.

— Какво се опитва да направи, да я изпие всичката ли? — пита Док, докато бърка във водата, за да извади момичето.

Отстъпвам ужасен назад.

— Не — прошепвам, — то пици.

13

ЕЙМИ

Болка.

Студено, толкова студено, че ме изгаря, но не толкова изгаряне като с нажежен инструмент, не, а изгаряне, което дълбае в мен, погубва ме.

Болка.

Обгаряща, изтръгваща, смразяваща, разкъсваща, кървяща, разтърсваща болка.

Стомахът ми се свива в спазми. Не мога да повърна празнота.

Очите ми виждат само петна. Някои ярки. Някои не. Без фокус.

През ноздрите ми надолу към гърлото се стича слуз. Давене. Гадене. Кашляне.

В ушите ми се плиска вода и заглушава интонацията на дълбоките мъжки гласове, които говорят около мен.

Нечии ръце ме вадят от кишата на моя стъклен ковчег, струва ми се, че ме спасяват от плаващи пясъци. Криогенната течност ме държи здраво, дърпа ме обратно в моя воден гроб, като влачи студените си пръсти по кожата ми.

Слагат ме да легна върху нещо студено, твърдо и равно. Около носа ми нагласяват подобна на тръба маска. В ноздрите ми нахлува болезнено топъл въздух, който се опитва да накара дробовете ми да заработят. Нечии ръце притискат към кожата ми нещо лепкаво. Много скоро след това мускулите ми се свиват болезнено.

От двете страни на главата ми две нежни ръце я държат неподвижна, а през това време два груби пръста разтварят клепачите ми. *Не, не искам повече капки за очи.* Но *цоп, цоп*, студената течност капва в очите ми. Мъчително примигвам, сълзите ми се смесват с лепкавото нещо, което са сложили там.

След което грубите ръце се преместват върху устата ми. В началото не схващам какво става и устните ми се разтварят с лекота. После разбирам, че човекът прави нещо, студена течност се стича

надолу по гърлото ми, но аз не знам какво е това, така че стисвам зъби и разклащам глава, но вратът ми е отвикнал да се движи, затова главата ми едва-едва се люшва.

Нежните ръце задържат отново главата ми неподвижна. Едно лице надзърва в моето. Момче, на годините на Джейсън, но по-високо, по-широко в раменете и по-мускулесто от него. Тъмна, мургава кожа, очи с цвят на мляко с какао с петънца от канела, които се издължават в края, с форма на бадем. Красиво лице, лице, на което можеш да се довериш. Остра болка пронизва главата ми, докато се вирам в него. Отвикнала съм да фокусирам очите си.

Момчето говори, но ушите ми са все още блокирани, за да го чуя ясно, но успявам да доловя тона, който е мил и успокояващ, когато потупва по челюстта ми. Отпускам брадичка, възнаградена съм с кимване и разтварям устните си заради него. По езика ми капе топъл гъст сироп с вкус на праскови и парлив алкохол, който покрива гърлото ми. Част от болезненото усещане изчезва.

Момчето отново надзърта в лицето ми.

— Щеопм датеудм — казва то.

Установявам, че нищо не му разбирам. То кимва към мен, сякаш се опитва да ми каже, че всичко ще бъде наред, но това изобщо не е вярно — нищо няма да бъде добре и никога не би могло да бъде.

Момчето хваща дясната ми ръка, грубите ръце хващат лявата. И преди да успея да мръдна врата си, те ме вдигат рязко до седнало положение.

Чувствам се, сякаш ще се счупя на две.

Някога бях лед.

Сега съм болка.

14

МЛАДШИ

— Мамо? — Момичето хленчи с дрезгав, отвикнал да говори глас. — Тате?

Яркозелените му очи са отново затворени, косата му с цвят на залез, сплъстена и мокра, е разстлана по металната маса за прегледи.

— Колко време ще бъде в това състояние? — питам Док.

— Ден. Може и повече. Не беше правилно реанимирано. Преди да започне този процес, трябва първо да бъдат извадени от криогенните контейнери, след което се предвижда да бъдат затоплени в реанимационни вани, а не да бъдат оставени да се разтопят върху някоя маса. Цяло чудо е, че е още живо.

Преглъщам с усилие. Чувствам се, сякаш буца е заседнала на гърлото ми.

Док повдига края на кутията, свързана към тръбите, които бяха в гърлото на момичето.

— Някой е натиснал бутона — казва той. — Не е предвидено да се натиска, преди тялото да е подготвено за реанимация. Той прекъсва хранването. — Вдига поглед към мен. — Просто са изключили от щепсела. Ако не бяхме стигнали навреме... — Сега погледът му се насочва към момичето. — Щеше да умре.

Мамка му. Стомахът ми стига до обувките и остава там.

— Просто така? Мъртво?

Док кимва.

— Трябва да се свържа със Старши.

— Да, но...

— Няма да загазиш. Не си го направил ти. Всъщност доволен съм, че беше тук. Старши ми каза, че си започнал да изучаваш какво означава силно, централизирано управление. Това, което се случи, ще е едно допълнение към обучението ти.

Гърдите на момичето се надигат и снишават, но това е единственият признак, че е живо. Странно е колко по-различно

изглежда тялото му извън леда. Вижда ми се по-слабо, по-малко, по-уязвимо. Ледът беше неговата броня. Иска ми се да го защитя, да покрия формите му, вместо да прокарам пръсти по тях.

Слагам дланта си върху рамото му и се дивя на разликата в цвета на кожата ни. То отваря очи.

— Студено — прошепва.

Док втренчено го гледа.

— Това е шибан кошмар.

Иска ми се кажа: какъв ти кошмар, та то е тук. Но тогава то изскимтява с тих, покъртителен гласец, също като агънцето, което имах някога, и буцата се връща отново в гърлото ми.

Док донася една болнична роба от онези, които нямат гръб, но момичето изкрещява от болка, когато повдигаме ръцете му, за да ги пъхнем в отворите. После го завива с едно одеяло. То държи очите си затворени и си помислям, че спи, но дишането му е неравномерно, което ми подсказва, че се опитва да остане будно, за да ни чува.

Ние не казваме много.

Страхът се връща отново заедно със Старши, който нахлува като буря на криогенното ниво. Той поглежда към момичето, после към мен и накрая към Док.

— Той ли беше?

— Не! — възразявам веднага аз.

— Разбира се, че не беше той — отвърща Док. После към мен: — Не говори за теб. — После пак към Старши: — Невъзможно, и ти го знаеш. Станал си параноичен.

— За кого... — започвам аз, но и двамата не ми обръщат внимание.

— Било е неизправност — обяснява Док. — Захранването на кутията му е отпаднало.

Той вдига черната, електрическа кутия, която беше върху криогенния контейнер на номер четирийсет и две. Светлинният ѝ индикатор все още примигва със слаба червена светлина.

— Сигурен ли си? — пита Старши.

Док кимва.

— Разбира се, че съм сигурен. Кой би дошъл тук долу, да изключи захранването на случайно момиче и да си тръгне. То просто е извадило лош късмет.

Още лъжи. Чудя се колко от това, което казва Док, е вярно. Нали в началото на деня самият той беше проверил криогенната камера. А преди да се появи Старши, беше силно възбуден и ми каза, че някой е натиснал нарочно бутона, за да изключи захранването.

Момичето върху масата простенва.

— Кое е то? — пита Старши, насочвайки вниманието си към него.

— Номер четирийсет и две.

— То беше ли...?

— Не е важно.

— Ейми — грачи момичето.

— Какво?

Аз приклякам и приближавам ухо до напуканите му устни.

— Името ми е Ейми.

Старши поглежда към нас. Ейми отваря очи — блясък на зелена трева, но ги затваря отново, за да избегне флуоресцентната светлина.

— Името ти не е важно, дете. — Старши се обръща към Док. — Трябва да разберем кой го е реанимирал.

— Къде са родителите ми?

Гласът на Ейми е едва чут шепот, задавен от болка. Другите дори не я забелязват.

— Можем ли да я върнем обратно? — пита Старши.

Док поклаща отрицателно глава. Очите му са изпълнение тъга.

— Не ме замразявайте отново! — казва уплашена Ейми.

Гласът ѝ се пречупва. Отвикнала да говори, тя се разкашля.

— Не бихме могли, дори и да искаме — отговаря Док.

— Защо не? Имаме достатъчно камери за замразяване.

Той поглежда над рамото на Док към една врата от другата страна на помещението. Не я бях забелязал преди, но съхраних информацията в паметта си, щях да я разгледам по-късно.

— Регенеративните възможности се влошават значително след многократно замразяване, особено след като реанимацията не е извършена правилно. Ако поставим момичето в друга криогенна камера, най-вероятно няма никога да се събуди.

— Искам тати — хленчи то и макар че знам, че е по-скоро жена, отколкото момиче, сега изглежда най-вече като дете.

— Време е да поспиш — казва Док.

Той изважда от джоба си медицински пластир и маха опаковката. Очите на Ейми се отварят широко.

— Не! — крещи тя и гласът ѝ отново пресеква.

Док се приближава към нея, а тя непохватно замахва с ръка, сякаш с тояга, и я стоварва върху лакътя му. Пластирът пада на земята. Док го вдига и го пуска в кошчето за боклук, после отваря едно чекмедже и изважда нов.

— Така ще се почувстваш по-добре — обяснява той на момичето.

— Не искам.

Очите ѝ са като черни игли, заобиколени от светлозелени кръгове.

— Задръж я — обръща се към мен Док.

Аз само стоя и я гледам. Старши ме избутва настрани и натиска раменете ѝ надолу.

— Не го искам! — крещи Ейми, но Док вече е закрепил пластира върху ръката ѝ и малките иглички пробиват кожата ѝ, изпращайки лекарството в тялото ѝ.

— Неискампақдазаспя — думите ѝ се сливат и е трудно да ги разбереш. — Не иск... да — гласът ѝ отпада. Няколко малки сълзи, примесени с капките за очи, са се задръжали върху митите ѝ. — Не... спя — казва тя още по-тихо и по-бавно. — Повече... не... спя.

Очите ѝ се извъртат нагоре, главата ѝ се отпуска сред разпиляната коса с цвят на залез и тя губи съзнание.

Гледам я втренчено и макар гърдите ѝ да се повдигат с равномерни вдишвания, сега тя прилича повече на мъртва, отколкото, когато беше в леда.

Чудя се дали сънува.

15

ЕЙМИ

Будна съм. Но не се протягам, не се прозявам, дори не отварям очи. Не съм свикнала да го правя. По-точно, вече не го правя. Така че лежа тук и започвам да различава сетивата си. Подушвам плесен. Чувам нечие тихо дишане, сякаш някой спи. Усещам топлина и едва тогава си спомням, че вече не съм замразена.

Първата ми мисъл: каква част от сънищата и кошмарите бяха истински?

Дори и сега сънищата, които ме спохождаха, докато бях замразена, избледняват. Превръщат се в мъгляви спомени, както обикновено става със сънищата. Дали съм сънувала в продължение на три века, или само за няколко минути между пълното ми пробуждане и размразяването? Главата ми е задръстена от сънища, така че сигурно е било векове, но от друга страна, времето при сънищата не е реално. Когато ми оперираха сливиците, ми се присъниха десетки изключително подробни сънища, а всъщност съм била под упойка около час. Освен това не бих могла да сънувам, докато съм била замразена — това е невъзможно, сънищата не могат да прелитат през замразени неврони.

Ами онези истории за пациенти, които остават будни по време на операция, макар че би трябвало да са изпаднали в безсъзнание от упойката?

Не. Това се отхвърля. Не е същото. Могла съм да сънувам само в онзи кратък промеждутък от време, когато тялото ми е започнало да се топи, а душата ми все още не. Ако сега започна да разсъждавам за време — колко е минало, доколко ми е било възможно да го усетя, — ще се докарам до лудост.

Насилвам се да отворя очи. Докато съм будна, сънищата не могат да ме преследват, независимо дали са от векове, или не.

Сгъването на клепачите е нещо ново за мен и аз с наслаждение отварям очи.

А след това... ох... протягам се. Изгаряща болка в мускулите. Усещам как се свива всеки от тях, мускулите на кръста ми, тези, които минават надолу по прасеца, слабите мускули около лактите ми.

Одеялото се плъзва надолу по краката ми. Сядам, голямо удоволствие е как коремните мускули ме изтеглят нагоре. От бедрата надолу съм гола, а освен това съм облечена в синьо-зелена болнична престилка, която не се затваря отзад.

До леглото ми седи момче, което диша бавно и равномерно, като при вдишването и издишването го докарва малко на хъркане. Издърпвам одеялото чак до раменете ми. Заспало е, както е седяло на стола, поради което се е смъкнало надолу в поза, която изглежда неудобна. Очевидно ме е наблюдавало. Мисълта, че е било тук будно и в съзнание, докато аз съм спяла, ми е омразна. Побиват ме тръпки.

Това е същото момче, което беше там, когато се събудих в стъкления ми ковчег. Лицето му е мило, но има една острота, която контрастира с невинния му вид, докато спи. Не съм сигурна от каква раса е: не е черно, но не е и бяло; не е испанец, нито пък азиатец. Въпреки това кожата му има приятен цвят — тъмна, но някак кадифена, която си отива с косата му, която с почти черна. Високо изрязаните скули и силно заобленото му чело му придават вид на човек, комуто можеш да се довериш без колебание.

— Кой си ти? — произнасям с висок глас.

За първи път откакто се събудих от моя сън, продължил векове, гласът ми не секва. Сигурно са направили нещо с гърлото ми. Тялото ми се изпълва с тъпа, пулсираща болка.

Момчето се стряска. Щом очите му се фокусират върху мен, върху лицето му се изписва вина или пък предпазливост. Оглежда се наоколо, сякаш се изненадва, че говоря на него, но то е единственият друг човек в стаята.

— Аз съм, хм... Аз съм Младши. Аз съм бъдещият, хм, водач. На кораба. Хм.

Изправя се, аз обаче не, така че то сяда отново.

Бъдещ водач на кораба ли? За какво му трябва на кораба бъдещ водач?

— Къде се намирам?

— Ти си в Отделението — отвръща то, а аз едва го разбирам.

Изговаря думите по особен начин, като изяжда срички и им придава напевна интонация. Кратката му реч звучи нещо като „Тис в одението“.

— Къде се намира Отделението? — питам аз.

— В Болницата. (В болцата.)

Оглеждам се наоколо. Не е това, което очаквах.

— Защо съм в болница? Какво правиш ти тук?

Не съумявам да се концентрирам напълно върху онова, което казва в отговор, а и не разбирам всичко. В стаята сякаш нахлува хлад и аз стискам здраво одеялото около себе си. Пак нещо за бъдещ водач, чудо голямо. Бъдещ водач на кораба. Ами, разбира се, прилича на такъв. Оглеждам го по-внимателно. Раменете му са широки, с достатъчно мускули, макар да не изпъкват под подобната на туника риза, въпреки това мога да видя твърдите му бицепси. Доста по-висок от мен, вероятно с няколко сантиметра по-висок от повечето хора, макар че е на моя възраст. Обаче се е прегърбил. Лицето му е тясно, но приветливо, очите му са с форма на бадем, пронизващи. Всичко това, взето заедно, оформя нещо специално, което го кара да изглежда точно като човека, който би могъл да води кораб. Все едно че Господ е знаел, че Младши ще бъде някакъв вид водач на кораб или нещо подобно, и му е дал подходящите за целта лице и тяло.

Обръщам се в леглото така, че краката ми докосват пода. Подът обаче се оказва студен и свивам крака до брадичката си — разбира се, под одеялото, болничната престилка покрива твърде малко от мен.

— Как изглежда?

— Кое как изглежда? (Ко кизлежда?)

— Новата планета.

И макар че първоначално не исках да идвам тук, и макар че мразех всеки миг от моите замразени години, за да пристигна тук, в гласа ми се прокрадва леко страхопочитание, което дори и аз не мога да скрия. Нова планета. Най-после сме на новата планета. Една планета, на която досега не е стъпнал човешки крак.

Момчето се изправя. Толкова е високо, че не ми изглежда честно да го наричам момче, но същевременно в лицето му има нещо бебешко, сякаш досега не е видяло или направило нещо, което да го накара да порасне, да изостри чертите му суровостта на възрастта. С гръб към мен, то отива към по-далечната стена. Изпълва малката стая и

на нея ѝ е трудно да го побере. Напомня ми слабо на Джейсън. Не по външния вид — това момче е по-мургаво, по-мускулесто от Джейсън, — а по начина, по който стои изправено и се движи, сякаш с абсолютна сигурност знае своето място в света. То се обляга на стената с лице към правоъгълно метално парче, което виси там. Около ръбовете на метала се процежда светлина. Вероятно е някакво покривало за прозорец.

— Не сме снали нетата още — казва то.

Не бях разбрала колко объркващ е акцентът му, докато стоеше с лице към мен, а сега устните му бяха скрити от погледа ми.

— Какво? — питам аз.

То се обръща към мен. Сега, когато заговори, вече мога да дешифрирам думите му.

— Все още не сме на планетата.

— Какво... искаш да кажеш?

Хлад, студен като лед или като ада, изпълва празния ми стомах.

— Остават ни още петдесет години, докато се приземим.

— *Какво?*

— Извинявай: четирийсет и девет години и двеста шейсет и шест дни. Съжалявам.

— Защо си ме събудил по-рано?

— Не съм! — възразява момчето и се изчервява силно. — Не бях аз! Защо ме обвиняваш?

— Просто искам да знам защо сме събудени четирийсет и девет години и двеста дни по-рано! А къде са родителите ми?

Момчето свежда очи. Нещо във вида му кара ледения ад в стомаха ми да се разбърка.

— Не всички сте събудени по-рано.

Очите му ме умоляват да разбере какво ми казва, да спра да задавам въпроси.

— Къде са родители ми? — повтарям аз.

— Те са... долу.

— Искам да видя родителите ми. Искам да говоря с тях.

— Те...

— *Какво е станало с родителите ми?*

— Те все още не са реанимирани. Все още са замразени. Освен теб всички останали са все още замразени.

— Кога ще се събудят? Кога ще мога да ги видя?

Момчето се примъква към вратата.

— Може би трябва да повикам Старши да ти обясни.

— Какъв Старши? Какво да обясни?

Креця, но не ме е грижа.

Одеялото се е смъкнало от краката ми. Мислете ми препускат, връщат се, блъскат се в думите, които знам, че момчето ще произнесе, думите, от които се ужасявам, думите, които трябва да чуя изговорени на глас от него, за да повярвам, че е истина.

— Ъ... ами... ъ... Те няма да бъдат събудени, преди да стигнем там.

— Петдесет години, считано от днес — казвам кухо аз.

Момчето кима.

— Четирийсет и девет години двеста шейсет и шест дни.

Прекарах в лед векове. Въпреки това никога досега не се бях чувствала толкова самотна, колкото в този момент, когато осъзнах, че аз съм жива, в съзнание и будна, а те не са.

16

МЛАДШИ

Тя започва да плаче. Не нежни, тъжни сълзи, а гневни, сякаш мрази целия свят или най-малкото кораба, който сега е целият ѝ свят. Така че правя онова, което всеки разумен човек би направил, когато се изправи пред плачещо момиче.

Плюя си на петите и се махам оттам.

Познат звук *бип, бип-бип* изпълва лявото ми ухо.

— Свързване със Старши — произнася нежен, женски глас.

— Отхвърлено.

Старши беше напуснал Болницата веднага щом Док започна да се грижи за възстановяването на Ейми след реанимацията. Не помогна да се закачат банките, нито пък наблюдава как бавно капка по капка три пълни банки с хранителен разтвор и течности се вляха в нея. Не беше там да ни помогне да я вдигнем и да я пренесем в новото ѝ легло в Отделението, което Док приготви за нея. Не беше там, когато тя се събуди, и не беше стоял до леглото ѝ повече от седем часа, за да не бъде сама, щом дойде в съзнание.

Изобщо не ме интересува какво има да ми казва точно сега.

Това, за което съм загрижен, е Ейми. Може би ако види повече от „Благословеният“, няма да плаче така. Ако мога да ѝ дам късче от дома ѝ, нещо, което да ѝ напомни за слънчевата Земя, може би тя ще...

Насочвам се право към градината зад Болницата. По това време там е пълно с цъфнали цветя, но аз знам кои точно ще потърся — големите жълто-оранжеви цветя, които растат близо до езерото, онези с цветните ивици, почти толкова ярки, колкото косата на Ейми.

Само след секунди ги откривам: останали са само няколко цвята, които са свели големи си глави над водата. Без да обръщам внимание на калта, която се просмуква в панталоните ми, заставам на колене и откъсвам половин дузина цветя. Листенцата на цветовете са завити в края и са дълги колкото пръстите ми. Ноздрите ми бавно се изпълват с уханието им с мирис на мед.

— Младши.

По дяволите. Пръстите ми стискат здраво стеблата, обръща се и се озовавам срещу Старши.

— Ти отхвърли обаждането ми.

Гласът му е нисък, монотонен.

— Бях зает.

Студените му очи се спират върху цветята в ръката ми.

— Очевидно.

Запътвам се обратно към Болницата. Старши ме следва.

— Забравяш задълженията си. Още не си довършил домашното, което ти дадох вчера.

— Може да почака.

Започвам да изкачвам стъпалата, които водят към Болницата, но Старши сграбчва яката на ризата ми и ме издърпва обратно.

— Да си водач на кораба, е много по-важно, отколкото което и да е момиче.

Кимам. Прав е.

— Да не говорим, че изобщо не би трябвало да е тук — смотолевя Старши. — Ама че неприятно.

Мачкам стеблата на цветята между дланите си.

— Неприятно ли?

Сега моят глас е нисък и монотонен.

— Присъствието ѝ е лошо за кораба. Различие. Първата причина за раздор.

В мен се надига като вълна протест. Това не е типът водач, който бих искал да стана — така студено безучастен към Ейми. Вчера Старши ми каза, че мое задължение е да защитавам хората. Не знаех, че има предвид само *нашите* хора.

— А сега се връщай обратно на Ниво кийпъри. И се залавяй с домашното.

— Не.

Очите на Старши първо се разширяват, а после се присвиват.

— Не ли?

Отскубвам се от хватката му и се насочвам към асансьора на Болницата. Преди вратата му да се затвори напълно, Старши влиза заедно с мен.

— Нямам време за твоите детинщини. Повтарям ти още веднъж. Връщай се обратно на Ниво кийпъри.

— Не — повтарям аз, все още усмихнат, но всичко е само фасада, за да скрия страха си.

Старши не понася бунтуване, а и никога досега не съм го отблъсквал толкова силно. Една част от мен иска да си вземе думите обратно, да се извиня и да го послушам, както обикновено постъпвам. Друга част от мен иска той да ми посегне, за да му отвърна с юмрук.

Старши вдига ляната си ръка към бутона на безжичния си предавател.

— Анулиране на кийпъри. Разрешение за Старши — произнася той и стомахът ми се обръща. Това едва ли е на добро. — Заповед: да се приложи модифициран, усилен шум към приемника на Младши. С променлив тон и височина. Ниво на интензивност: трето. Да се преустанови при влизане на обекта на Ниво кийпъри.

Веднага след това лявото ми ухо се изпълва с жужене с ниска височина. Затулвам с ръка ухото си, но шумът не идва отвън, а идва от безжичния приемник в ухото ми. След секунда жуженето се извисява до пронизителен писък, спада отново до жужене, преминава в звук, който стърже по тъпанчето ми.

Мушкам с пръст в моя предавател.

— Отменя се! — казвам аз. — Заповед: прекратете всички звуци.

— Достъп отказан — произнася женски глас в моя приемник сред смазващи звуци, сякаш се отелва крава.

Уф! Това не е като при биометричния скенер, където имам същото разрешение за достъп като Старши. При безжичните приемници е различно, те са уникални за всеки от нас. Единствено този на Старши може да преустанови дразненето в моя.

— Накарай ги да спрат — обръщам се към него.

В ухото ми се пъха бълбукащ звук, който сам по себе си не е толкова лош, но всяко бълбукане е прекъсвано от едно *ийп* с висока честота, което ме кара да подскачам всяка следваща секунда.

Вратата на асансьора се плъзва, отваря се и ние излизаме в общото помещение.

— Шумът ще спре веднага след като влезеш в Учебния център, готов да учиш и да слушаш — заявява любезно Старши. После натиска

бутона на преподавателя си. — Заповед: силата на звука да се увеличи до ниво четири.

Звуците стават по-силни. Старши ми се усмихва. После се обръща и бавно се отдалечава по посока към кабинета на Док.

Опитвам да напъхам пръста си навътре в ухото, но от това не става по-добре. Безжичният приемник е свързан направо към тъпанчето на ухото ми. В ухото ми изпуква нещо, което звучи като чупещо се стъкло на фона на кукуригане на петел.

— Хубави цветя.

— Орион?

Всякаква изненада от факта, че виждам тук в Отделението един архивист, е изместена от какофонията, която вибрира в лявото ми ухо. Бях забравил дори цветята, които стискам в дясната си ръка. От прекършените стебла между пръстите ми се процежда зелен растителен сок.

— Трябва да заредя запасите си.

Орион разклаща малко пластмасово шише, в което потропват хапчета. Вероятно ги е откраднал. Никой няма право да има запас от психиатрични лекарства — дори и да не живееш в Отделението, лекарствата се доставят ежедневно, по едно хапче на ден.

— Не искам Старши или Док да ме спипат.

И Орион прибира хапчетата в джоба си.

Притискам ръка към ухото си в безсилен опит да заглуша шума, но няма ефект.

Орион се усмихва мрачно.

— Онзи стар номер. Няма смисъл да се опиташ да спре шума. Колкото по-дълго продължава, толкова по-зле ще става. — Той ме наблюдава, докато удрям с юмрук ухото си. — Просто направи онова, което ти е казал да направиш, иначе от това ще полудееш.

— Откъде знаеш?

Думите ми прозвучават грубо и гневно, но само защото ми е трудно да се концентрирам върху нещо друго, освен неприятния шум в ухото ми.

— Исках само да ти дам малък съвет — няма смисъл да се противопоставяш директно на Старши. Не върши работа. Той е стар цар, свикнал да властва. Не можеш просто да се изправиш срещу него. Трябва да си по-потаен.

Орион прибира зад ухото си кичур от дългата си коса и отново забелязвам белите белези, наподобяващи мрежа на пак, които се спускат надолу от лявата страна на врата му, сякаш плътта му е била разкъсана някога, а после отделните парчета са паснали напълно едно с друго.

— Ще постъпвам така, както аз реша — казвам аз и минавам покрай него, притиснал ръка към ухото си.

Прекосявам с олюляване общото помещение. Когато минавам покрай Харли, нов тон с висока честота започва дивашко стакато в ухото ми, изваждайки ме от равновесие и аз се блъсвам в платното му за рисуване.

— Младши! — възкликва той и скача загрижен.

Не му обръщам внимание, отварям вратата към салона и се насочвам към стаята на Ейми. Ще ѝ дам тези тъпи цветя, дори това да ме убие. Няма да оставя Старши да ми попречи.

— Какво е станало?

Харли ме е последвал. Той посяга да ме задържи и оставя цветен отпечатък от дланта си върху ръката ми, но аз се освобождавам от него.

Спирам пред стаята на Ейми и чукам на вратата.

Няма отговор.

— Какво правиш тук?

Гласът на Харли потреперва и аз го забелязвам въпреки високото кукуригане, което започва в лявото ми ухо. Сега си спомням — преди да я дадат на Ейми, това беше стаята на бившата му приятелка.

— Нов обитател — отвръщам аз, като се мръщя.

Гласът ми звучи силно за нещастното ми ухо.

Харли допира ръка до стената и оставя оранжево-жълто петно върху бялата матова боя. Никой няма да му обърне внимание, просто едно от много други такива. Откакто Харли се премести за постоянно в Отделението, цветните петна го следват навсякъде откъдето мине, като следи от дъга.

Безжичният приемник прави всичко възможно, за да ме разсейва — различните звуци и тонове се сменят с шеметна бързина. Изпитвам желание да разбия главата си във вратата само за да накарам шума да спре. Направо ме докарва до лудост, една лудост, която лекарствата на Док не могат да излекуват. Лявата ми ръка дърпа така силно ухото ми,

че между пръстите ми се процежда кръв. Опасявам се, че ако продължа, ще го откъсна. Вместо това удрям стената с десния си юмрук.

Цветята, които така внимателно набрах от градината, големите ярки цветове, които подбрах специално, защото ми напомняха за косата на Ейми, се пречупват от силата, с която юмрукът ми се сблъсква със стената. Посипва се дъжд от червени и златни листенца. Разтварям юмука си. Стеблата са се превърнали в гъста, лепкава маса. Листата са станали почти неразпознаваеми. Самите цветя представляват жалки останки от естествената красота, която притежаваха на брега на езерото.

Насрещен поток от щракащи звуци се добавя към звуковото ми мъчение. Оставям цветята да паднат пред вратата на Ейми притискам и двете си ръце към ушите, сякаш искам да задържа звука в черепа си, после хуквам навън към гравитационната тръба, към Ниво кийпъри, към тихото спокойствие.

17

ЕЙМИ

Мъжът срещу мен има дълги пръсти. Той ги сплита и разплита, после подпира главата си върху тях, докато ме гледа втренчено, сякаш съм някаква загадка, която не може да разреши. Когато ме взе от стаята ми, изглеждаше внимателен, почти състрадателен, но все ми се иска да беше оставил вратата на кабинета си отворена.

— Съжалявам, че се намираш в това положение.

Любопитен е, макар да звучи искрено.

Въпреки че онова момче ми беше обяснило всичко, аз все още имам нужда този „доктор“ да го потвърди.

— Наистина ли ни остават петдесет години до приземяването?

Гласът ми е твърд и студен, като леда, в който сега ми се иска пак да съм скована.

— Около четирийсет и девет години и двеста и петдесет дни.

Двеста шейсет и шест, припомням си какво ми беше казало момчето.

— Не мога ли да бъда замразена отново?

— Не — отвръща просто лекарят. Докато си седя и само го гледам, той добавя: — Имаме още няколко криогенни камери...

— Сложете ме в една от тях! — казвам аз и се навеждам напред. Готова съм да се изправа срещу още един век с кошмари само за да се събудя заедно с родителите ми.

— Ако беше реанимирана правилно, това би могло да бъде една възможност, но дори и тогава щеше да бъде опасно. Клетките не са създадени, за да бъдат замразявани и размразявани. Тялото се уврежда при многократни реанимации. — Той поклаща глава. — Повторното замразяване може да те убие. — Затруднява се да намери начин, за да ми го обясни. — Ще станеш като престояло във фризера месо. Изсушена. Мъртва — добавя той, когато тази груба картина не променя голямото ми желание.

Издавам в униние, но после си спомням.

— А родителите ми?

— Какво те интересува?

— И те ли ще бъдат размразени по-рано?

— Аа. — Той разплита пръстите си и подрежда предметите върху бюрото си, наглася бележника да е успореден на ръба на бюрото, а писалките в чашата да са наклонени на една страна. Печели време, като избягва да ме погледне в очите. — Ти не беше предвидена да бъдеш размразена. Това, което трябва да разбереш, е, че твоите родители, номера четирийсет и четирийсет и едно, са важни. И двамата притежават изключително ценни умения в специалностите, които имат и които ще бъдат нужни, когато се приземим. По време на усвояването на Земя-Кентавър ще имаме нужда от техните знания и съдействие.

— Накратко казано, не.

Искам да го чуя от него.

— Не.

Затварям очи и просто дишам. Толкова съм разгневена, разстроена, толкова ядосана, че това се е случило и че нищо не мога да направя. Усещам в очите си горещи сълзи, но не искам да плача, не и пред лекаря сега или когато и да е.

Лекарят избутва десния долен ъгъл на големия си бележник, така че да съвпада с ъгъла на бюрото. Дългите му подвижни пръсти си дават почивка. Върху бюрото няма нищо, което да не е подредено. Всичко в кабинета му е съвсем на място. С изключение на мен.

— Тук не е чак толкова лошо — обажда се докторът.

Вдигам поглед. Зрението ми е замъглено и ако не внимавам ще се разрева. Оставям го да продължи.

— В действителност за теб дори е по-добре да си сега тук, колкото там по-късно. Кой знае какво ще представлява Земя-Кентавър? Може дори да не става за живеене, независимо от изпратените проби, преди корабът да напусне Земя-Слънце. Това не е приемлива възможност за нас, но е напълно възможна...

Гласът му заглъхва, щом среща погледа ми.

— Какво се очаква да правя?

— Моля?

— Какво се очаква от мен да правя сега? — Гласът ми се извисява. — Нима ми казвате, че трябва да се размотавам наоколо? Да

чакам, докато корабът се приземи, за да видя отново родителите ми? — Правя пауза. — Господи, та дотогава ще остарее. Ще бъда по-стара от тях! Това не е редно!

Удрям с юмрук по бюрото. Моливите му се раздвижват в хубавата си спретната чаша и един от тях не се връща обратно подравнен с останалите. Той посяга, за да го намести до събратята му. С рев на безсилен гняв грабвам чашата и я пращам към лекаря, който се отдръпва точно навреме. Моливите политат като освободени птици, а после се строполяват на пода като мъртви такива.

— Никой не го е грижа за тъпите ти моливи! — изкрещявам аз, докато докторът скача, за да събере падналите моливи. — На никого не му пука! Не виждаш ли?

Стиснал моливите си, той замръзва на място, извил гърба си към мен.

— Знам, че това е трудно за теб...

— Трудно ли? Трудно? Изобщо нямаш представа какво е! Нямаш представа колко дълго страдах... за да се окаже накрая, че е било за нищо! НИЩО!

Лекарят мята моливите обратно в чашата толкова силно, че два от тях изскачат обратно. Той не ги връща на мястото им, а ги оставя да си лежат разпилени върху бюрото.

— Не е необходимо да реагираш толкова яростно — казва с равен и спокоен тон. — Животът ти на кораба няма да е толкова лош. Номерът е — добавя той — да намериш с какво да запълваш времето си.

Стискам юмруци, за да не изритам бюрото му, да не запратя по него стола, върху който седя, да не изпотроша стените около мен.

— След петдесет години ще бъда по-възрастна от родителите ми, а ти ми казваш да намеря начин да запълвам шантавото си време?!

— Може би хоби?

— Га! — изкрещявам пронизително.

Мятам се към бюрото му и се каня да помета всичко, което е върху него. Докторът също се изправя, но вместо да се опита да ме спре, той посяга към шкафа зад него. Движенията му са толкова спокойни, че аз се обърквам и спирам, докато той отваря едно чекмедже и след като тършува известно време в него, изважда малко, квадратно, бяло пакетче, подобно на мокрите кърпички, които ми

давах в китайския ресторант, където ме заведе Джейсън на първата ни среща.

— Това е медицински пластир — обяснява ми лекарят. — На него са залепени миниатюрни игли, които при поставянето му ще вкарат в организма ти лекарство. Не ми се иска да прекарам следващите петдесет години лекувайки те, само за да останеш спокойна. — Той слага бялото пакетче в средата на бюрото си, после ме поглежда право в очите. — Но ще го направя, ако се налага.

Пластирът лежи там, като линия, прокарана в пясък, която не изпитвам желание да пресека. Сядам обратно.

— А сега ме интересува дали имаш някакви умения или хоби, които да са полезни за кораба?

Хобита ли? Хобитата са нещо, с което се занимават деветдесетгодишни мъже, докато се размотават в гаража.

— В училище обичах история — казвам аз накрая, чувствайки се като идиот, задето първото, което ми хрумна, беше училището.

— Тук нямаме училище.

Преди да успея да размисля над живота без училище, лекарят продължава.

— Не и понастоящем. Освен това, като се замислиш, животът, който си водила, ами...

О, разбирам какво има предвид. Животът ми, предишният ми живот вече е история. Как ли ще изглежда да видя в историческа книга нещата, които съм обичала и с които съм живяла? Ами, ако разпозная някого, докато разлиствам страниците? Ами, ако разпозная лицето си, как ме гледа от страниците на исторически том, по-стар от мен самата?

— Бях в отбора по бягане през пресечена местност — казвам аз. Лекарят ме поглежда безизразно. Осъзнавам, че изразът „пресечеш местност“ тук на кораба, където няма местност, която да прекосиш, не означава нищо за него. — Бяхах. Това е спорт, при който се тича.

Докторът изглежда скептичен.

— Можеш, разбира се, да тичаш, когато пожелаеш. Но... — Той ме оглежда. — Не бих те посъветвал да го правиш. Ще изпъкваш на борда на този кораб... Не мога да отговарям за безопасността ти, когато напуснеш Болницата.

Стомахът ми се свива. Що за хора са тези? И какво иска да каже с „безопасност“? Да не би да смята, че ще бъда нападната?

Очевидно лекарят не забелязва моето безпокойство.

— Какво друго можеш да правиш?

— Участвах в екипа, който изготвя годишника на училището. Обичам фотографията — добавям аз, все още леко разсеяна от мисълта, как ще се отнасят към мен, когато изляза оттук.

— Хм. — Май идеята не му допада. — Всъщност на кораба не е разрешено да се правят снимки, освен с научна цел.

Макар да съм твърдо решена да покажа на лекаря, че мога да бъда спокойна и без лекарство, не успявам да се въздържа.

— Шегуваш ли се? Фотографирането е забранено?

— Какво друго ти харесва?

Той изобщо не удостоява с внимание въпроса ми.

— Не знам — вдигам безпомощно ръце. — Какво правят повечето от младежите тук? Клубове? Забави?

— Нямаме училище или забави, или каквото и да е от този вид — произнася бавно лекарят, като поставя двата молива от бюрото обратно в чашата, — защото на борда няма деца. Не и понастоящем.

— Какво? — възкликвам аз и се навеждам напред, сякаш така ще разбере по-добре какво ми казва.

Зад мен се отваря врата.

Лекарят се изправя, за да поздрави мъжа, който влиза, но аз оставам седнала. Той е стар и накуцва, но влиза в кабинета, все едно че е негов.

— Това е Ейми.

Лекарят изговаря името ми, сякаш не е сигурен как се произнася, макар да е само от четири букви.

— Очевидно — отговаря мъжът. Той остава прав и ме оглежда насмешливо. — Каж ми, какво знаеш за „Благословеният“?

— Това името на кораба ли?

Той кима нетърпеливо. Струва ми се толкова необичайно, че корабът носи име, в което участва думата „благословия“. Този твърде спретнат кабинет, който мирише на дезинфекционен препарат и нещо вкиснато, изобщо няма нищо общо с благославяне и с Господ.

— Преди да ме замразят, наричаха кораба „Проект Ноев ковчег“. Всичко, което знам за него, е, че самата аз съм на него. Пътуваме към планета в системата Кентавър, която НАСА открила няколко години преди да се родя. Корабът е от типа, на който има приемственост

между поколенията. Вие сте родени на кораба, за да го поддържате и всичко останало, докато не стигнем там, където родителите ми заедно с другите хора от мисията ще проучат новата планета.

Мъжът кимва.

— Това ти е напълно достатъчно да знаеш за кораба — заявява той. — Макар че трябва да знаеш още и това: аз съм Старши.

Браво на теб, казвам си аз. Поздравления, че си доживял да станеш Старши.

Той приема мълчанието ми като знак да продължи.

— Този кораб не се нуждае от командир. Пътят му е определен много отдавна и той е конструиран да функционира без човешка намеса. — Старецът въздъхва. — Въпреки че корабът не се нуждае от управление, хората се нуждаят. Аз съм най-възрастният. Аз съм водачът.

Старият човек взема едно обло преспापие от бюрото на лекаря. Съзерцава го така, сякаш държи в ръце света, и аз осъзнавам че за него корабът наистина е целият свят.

— Добре.

— Като такъв, всички следват моите правила.

— Хубаво.

— Включително и ти.

— Както кажете.

Старши изглежда разгневен. Той удря с преспапие по бюрото и го оставя на различно място от оригиналното му. Ръцете на доктора помръдват, сякаш иска да посегне и да го премести на правилно място, но се въздържа.

— В този момент — продължава той — не мога да допусна каквато и да е нередност да разстройва живота на хората. А ти си нередност.

— Аз ли?

— Ти. Ти не изглеждаш като нас, не говориш като нас, ти не си една от нас.

— Аз не съм някакъв изрод!

— Да, но на кораба си. Първо — продължава той, преди да успее да възразя, — да вземем външния ти вид.

— Тъ?

— Ние сме моноетнически — намесва се лекарят и се навежда напред. — Имаме еднакви физически черти — кожа, коса, цвят на очите. Нормално е това да се получи на кораб, където няма нова кръв. Чертите ни генетично са се слели.

Хвърлям поглед към моята червена коса, която се спуска върху раменете ми, към твърде бялата ми кожа, която лесно се изпъстря с лунички. Огромна разлика от маслинено мургавата кожа на доктора и тъмнокестенявата му коса, започнала да посивява. Косата на Старши е по-скоро бяла, но се забелязва, някога е била тъмна, в унисон с кожата и очите.

— Не само че си дяволски бяла и със странна коса — добави Старши, — ами си и противоестественно млада.

— На седемнайсет съм!

— Да — казва лекарят, сякаш възрастта ми го отвращава, — но ние регулираме съвкупяването.

— Ъъ?

Опитва се да говори със спокоен, мил глас, но през цялото време поглежда нервно към Старши.

— Съвкупяването ли?

Не мога да повярвам. Нима имат правила и за секса?

— Не можем да допуснем кръвосмешение.

— О, ъъ!

Старши продължава, без да ми обърне внимание.

— А контролът се поддържа много по-лесно с предварително зададени поколения. По-младото поколение, което се отнася за повечето хора в това Отделение, са двадесетгодишни и са на прага на техния брачен сезон. Поколението на Док, по-възрастното поколение, те са в началото на четирийсетте.

Мозъкът ми зацикли.

— Казвате ми, че на кораба има само две поколения, които са или на двадесет, или на четирийсет години, така ли?

Възрастният мъж кимва.

— Има известни отклонения — някои деца се раждат малко по-късно или пък по-рано. Някои родители имат повече от едно дете. Все още възстановяваме загубите на населението след голямата епидемия, която ни сполетя преди няколко поколения.

— Епидемия ли?

— Опустошителна — вметва докторът. — Уби над три четвърти от населението на кораба и все още не сме възстановили загубите си.

Сещам се за последната ми година на Земята. Татко ме заведе в обсерваторията в Юта, за да отпразнуваме завършването на „Проект Ноев ковчег“. Бяха построили кораба почти изцяло на орбита около Земята. Използвани бяха няколко полета на совалки, за да се пренесат хора и материали до мястото на изграждането. Това беше най-големият космически проект, с който някога някоя нация се беше заемала.

А на мен през телескопа ми изглеждаше само като едно ярко светещо кръгло топче.

„Само преди двайсет и пет години изграждането на международната космическа станция отне повече от десетилетие, а беше дълга около деветдесет метра. А сега имаме кораб, който завършихме за по-малко от четири години и който е по-голям от целия остров Иво Джима^[1]“ — беше казал баща ми, а гласът му бе изпълнен с гордост.

Не ми допадна асоциацията на кораба, на които щях да прекарам три века, с остров, станал известен с кървава битка през едва кървава война.

Сега, загледана в двамата мъже, прекарвали целия си живо: на този кораб, в чиято история имаше епидемия, която почти го беше унищожила, сравнението ми се стори подходящо.

— Както вече казахме — продължава лекарят, — повечето хора на борда са на възраст малко над двайсет или малко над четирийсет години.

Поглеждам към възрастния мъж.

— Ти не си в началото на четирийсетте — казвам аз.

Влагам в изявлението си повече неприязън, отколкото смятах. Очите на стареца ме гледат с изражение, което не мога точно да определя дали е отвращение, или размисъл.

— Аз съм на петдесет и шест.

Успявам да сдържа изсумтяването си — изглежда ми много по-стар от петдесет и шест.

— Аз съм Старши на този кораб, най-възрастният и онзи, който има право да управлява. Преди всяко поколение се ражда един Старши, който е определен да бъде водач на това поколение.

— Значи, на кораба няма някой човек по-възрастен от петдесет и шест? — питам аз.

— Има още няколко старци, всички са на шейсет или там някъде, но те няма да просъществуват още дълго.

— А защо не?

— Старите хора умират. Това правят.

Това не ми се вижда редно. Искам да кажа, шейсет си е възраст, да... но как така човек достига определена възраст и просто умира. Много хора са по-възрастни от шейсет. Моята прабаба умря на деветдесет и четири.

— А онова момче?

— Кое момче?

— Има предвид Младши.

Старши изгрухтява.

— Ейми — започва докторът, — Младши е роден между поколенията. Той е на шестнайсет години. Когато започне Сезонът и младото поколение започне да се чифтосва, децата, родени в резултат на това, ще бъдат поколението, което ще ръководи Младши, когато Старши ни напусне. Момчето, което срещна, е следващият старши.

— А къде е другият?

— Кой друг?

Лекарят е хванал в ръка преспапието, сякаш проверява колко тежи, после внимателно го връща на мястото, от което го взе Старши.

— Ами другият Старши, Младши или каквито ги наричате. Ето те теб — обръщам се аз към Старши. — Ти отговаряш за поколението на доктора. А момчето, което срещнах, ще отговаря за новото поколение. Но какво се случва с онези, дето са на двайсет? Кой отговаря за тях?

Лекарят и Старши си разменят погледи.

— Този Младши умря — отвърща Старши.

Лицето му е мрачно и равнодушно. Хвърлям поглед към лекаря. Той е свел унило глава.

Чудя се точно как ли е умрял онзи Младши.

— Очевидно — продължава решително старият мъж, — ти си различна. Странен външен вид, ненормално млада.

— И какво от това?

— Не обичам различията. Те предизвикват неприятности.

— Божичко, наистина съжалявам за всичко това. Само че не знам дали знаете, аз не съм искала да бъда тук.

— Няма значение. Най-лесното, което можем да направим, е, да те изпратим при звездите.

— Старши!

Лекарят прави крачка напред, а на лицето му се чете шок и загриженост.

— Какво имате предвид? — запитвам аз.

— Имаме люкове за изхвърляне. — Старши говори бавно, сякаш обяснява на някой бавноразвиващ се. — Те се отварят навън.

Значението на думите му бавно прониква през кожата ми, докато не ги възприема с цялата си същност.

— Искате просто да ме изхвърлите в Космоса ли? — Гласът ми е нисък, но не задълго. — Не съм извършила нищо нередно. Май не си спомняте, но не се размразих сама.

Той свива рамене.

— Това би било най-простото решение на въпроса. В случая ти си без значение.

— Не можем да го направим — намесва се лекарят и аз напълно му прощавам, че беше гаден и ме заплашваше с лекарства, но поне не иска да се пръсна между звездите.

— Док — обръща се към него Старши, — много е важно да разбереш ти, и тя да разбере, че бихме могли да я изхвърлим в Космоса. Бихме могли — натъртва той и ме гледа втренчено.

— Но няма да го направим — казва твърдо докторът. — Тя може да остане тук в Отделението. Така ще бъде настрани от основното население. Ако стои тук няма да предизвика никакъв смут.

— Така ли мислиш?

Гласът на Старши е тих, но изпълнен със съмнение.

— Сигурен съм. Освен това скоро започва Сезонът. Това ще ангажира вниманието на останалите.

Старши присвива очи. Определено нещо, което лекарят каза, докосва погрешна струна. Той отваря уста, забелязва, че го гледам с жаден поглед и се намръщва.

— Излез навън с мен, Док — изкомандва той.

Лекарят изглежда нервен. Виновен.

Старши се обръща към вратата.

— Док — заповядва той.

Лекарят се стряска и го последва.

Веднага щом вратата се плъзва и се затваря плътно след тях скачам от стола и долепям ухо до метала. Нищо. Отивам до бюрото на лекаря, изсипвам моливите и допирам чашата до вратата, както правят в старите филми на „Дисни“. Пак нищо.

— ... последния път.

Старши изревава толкова силно, че почти изпускам чашата. Притискам ухо до металната врата, напъвайки се да доловя звук.

— Това не е като последния път — съска лекарят.

Вероятно той е застанал по-близо до вратата — гласът му е тих, но го чувам по-ясно. Питам се дали не се е приближил заради мен.

Междувременно Старши е снишил гласа си и аз долавям откъслечни фрази:

— *Наистина ли?*... Сезонът започва... някой е изключен... отново... и ти...

— Знаеш, че не може да е пак *той* — казва докторът.

Следва някакво мънкане, после дълбоко боботене на глас, но не мога да различа говор. Долавям една дума — *невъзможно!*

— Ами ти? — странният им акцент изобщо не помага на подслушването ми.

— Аз ли? — казва лекарят.

— Ти. — Дори през металната врата долавям присмеха в гласа на Старши. — Последния път му съчувстваше, не се опитвай да отричаш.

— ... следващия път — мърмори лекарят — ... лесно би могло се каже, че си бил ти.

Пак мърморете с нисък глас. Звучи, сякаш Старши ръмжи.

— Ами ти? — извиква лекарят. — Младши ми спомена, че го учиш за раздор. Откъде бих могъл да знам дали това не е някакъв налудничав опит, измислен от теб, за да изпиташ момчето! — *Нещо, нещо*, тъпата врата ми пречи да чуя правилно — ... като последния път.

Гласът на Старши става по-плътен и мрачен. Чува се някакво боричкане и преди да успее да се дръпна, вратата се плъзва и се отваря. Докторът се блъсва в мен и този път изтървавам чашата. Тя се търкулва по пода и това е единственият звук, докато тримата се вираме един в друг.

Лицето на Старши е сурово и безмилостно.

— Ще наблюдавам отблизо тази... ситуация — казва той, но гледа към Док, а не към мен. Той опъва подобната си на туника риза и се обръща, готов да си тръгне. Тогава спира и се извърща към мен. — Не напускай Болницата. Все още не съм решил какво да правя с теб.

— Не съм затворник! — изкрещявам аз.

— На този кораб всички ние сме затворници — отвърща той и си тръгва.

— Не се тревожи за него — казва докторът и посяга да ме потупа по рамото. Аз се отдръпвам. — Няма да те сложи в люка за изхвърляне.

— Хм.

Не му вярвам напълно.

— Настанил съм те в стая с всичко необходимо. Ще живееш тук, поне засега. Имаш ли въпроси?

Нима ще се прави, че нищо не се е случило? Да не би да не чух за какво спореха? Добре де, не чух повечето, но дочух достатъчно.

— Какво се е случило последния път? — питам аз.

— Какво имаш предвид? — казва докторът и сяда зад бюрото си.

С грациозен жест ме кани да седна на стола срещу него и аз се свличам върху него.

Поглеждам го втренчено, но той не ми обръща внимание.

— Хайде де.

Лекарят започва да подрежда моливите, които изсипах на бюрото му. Май е маниак на тема подреждане. Но... Питам се колко от него е истинско. Както при разговора с мен, така и със Старши лицето му остава безизразно. Съмнявам се, че ме харесва, но пък ме защити, когато Старши заплаши да ме изхвърли през люка. А що се отнася до чувствата му към Старши... Смятах, че го уважава, дори че се страхува от него. От друга страна изглежда, че се приближи до вратата, когато се опитвах да подслушвам разговора им. Дали го направи нарочно? А сега — дали не се опитва да ме накара да задам правилния въпрос? Или всичко това е плод на моето въображение?

— Последният Сезон имахме известни проблеми. Но няма нищо общо с твоя случай сега.

— Може и да има. Как може да си сигурен?

— Защото човекът, причинил проблемите, е мъртъв — отвръща лекарят. — Нещо друго?

Очевидно започва да се ядосва. Може би дори съжалява, че е обещал да не ме изхвърля от кораба. Той обича нещата да са организирани, а аз вече многократно му доказах, и то в този малък кабинет, че мен не може да организира, както прави с моливите си.

— Да — заявявам аз, без да успея да прикрия агресията в гласа ми. — Защо бях събудена по-рано? Какво се случи?

Лекарят се смръщва.

— Не съм сигурен — казва накрая той. — Изглежда, че някой те е разединил.

— Разединил ли ме е?

— Криостатните камери са свързани към едно много просто електрическо устройство, което следи температурите и животоподдържащите системи. Ти просто си била разкачена... от захранването. Изключена. С изваден щепсел.

— Кой ме е изключил? — настоявам да узная аз и се надигам.

Ръката на доктора помръдва на сантиметър по посока на медицинския пластир. Сядам обратно, но сърцето ми препуска, а дишането ми е учестено. Като се има предвид разтворът отвън и това откровение, очевидно нещо става. И аз съм се озовала баш в средата му.

— Не сме сигурни. Но ще разберем — После толкова тихо, че едва го чувам, добавя: — Трябва да е някой с право на достъп.

Очите му се стрелват към вратата зад мен и аз знам, че той си мисли за Старши. Което е тъпо. Защо му е да иска смъртта ми, докато бях замразена. Но защо изобщо някой ще ме изключва? За да ме убие? Но защо точно мен? Както любезно отбелязаха, аз съм без значение.

И тогава в мислите ми изплува един въпрос, много по-важен от всичко останало.

— А какво ще стане с родителите ми? Дали онзи, който ме е изключил, ще изключи и тях?

Спомням си как се давех в криогенната течност. Спомням си как бях сигурна, че ще се удавя в онази кутия. Не искам родителите ми да изпитат същото. Не искам да рискувам да ги изгубя завинаги, ако кутиите им бъдат отворени твърде късно, след като ледът се е разтопил.

— Върви в стаята да си починеш. Опитай се да не се тревожиш с тези мисли. Отпочини си и бъди сигурна, че родителите ти, както и останалите от замразените, са защитени.

Присвивам очи. Силно се съмнявам, че оня старец ще си мръдне пръста, за да помогне на когото и да било. Той сигурно си мисли, че да изпрати охрана при криогенните камери, би било признак на „раздор“. А при неговата коравосърдечност не бих се изненадала, ако узная, че той ме е изключил само за да разбере дали ще умра, или пък ще оцелея.

Но не мога да разсъждавам тук. Трябва да измисля какво да правя. И макар че не искам да си почивам, изпитвам нужда да остана някъде сама само с моите мисли.

Купчинка смачкани цветя лежат близо до вратата ми. Навеждам се и ги вдигам. Приличат ми на оранжеви кремове, но тези са по-големи и по-светли от кремове в спомените ми от Земята. Макар да са съсипани, изпитвам желание да ги накисна в купа с вода — прекрасни са и ухаят приятно. Накрая обаче се изправям и ги оставям да си лежат там. Напомнят ми твърде силно на самата мен.

[1] Иво Джима — малък остров, част от японската вулканична верига острови, придобил славата си като мястото, за което през февруари-март 1945 г. се води битка между САЩ и Япония. Територията му е приблизително два-сет и един квадрата километра. — Б.пр. ↑

18

МЛАДШИ

— О, ти си тук — подхвърля Старши небрежно, докато се изкачва през люка, който свързва Ниво кийпъри с Ниво шипъри.

Лежа на хладния метален под, под металния екран, зад който са фалшивите звезди. Главата ми пулсира от онзи номер на Старши със звуците. Никога през живота си не съм имал толкова силно главоболие. Всеки път, когато завъртя глава по пода, имам чувството, че върху мен се стоварва огромна тежест, тонове от нещо, което размазва черепа и превръща мозъка ми в безполезна каша. Опитвам се да лежа неподвижно.

— Това, което направи, беше мръсен номер — измърморим и притискам длани към челото си.

— Какво? А, онова със звуците. Ами следващия път не пренебрегвай заповедите ми.

— Мога, само да поискам!

Знам, че звучи детински, но едва гледам с тази шибана болка в главата. Взирам се в тъмния метален таван и се радвам, че екранът със звездите не се вижда. Само при мисълта за миниатюрните, големи колкото глава на топлийка крушки звезди главата започва да ме боли още по-силно.

Старши прекосява Голямата зала, влиза в стаята си и след малко се връща с нещо в ръка. Подхвърля ми го. Пластир с на лавандула. Разкъсвам опаковката и го лепвам бързо върху челото си, малките иглички се захващат за кожата ми като онези ленти от две части, които се захващат една за друга. Дишам дълбоко, искам лепенката да подейства бързо и да облекчи пулсиращата болка в главата ми.

— Това да ти е за урок — казва Старши. Гласът му оглася голямата зала. Няма нужда да крещи — тук сме само двамата. Мисля си дали не говори толкова високо само за да засили още повече главоболието ми. — Работата на старши е да предотвратява раздорите.

През вековете ние сме елиминирали напълно първата причина за раздор, като сме премахнали различията.

— Знам — пъшкам аз и натискам пластира на челото си.

Сега ли точно реши да ми дава урок?

Старши понечва да клекне до мен, но коляното му изскърцва, затова се изправя и започва да куцука наоколо.

— Не разбираш ли? — казва накрая раздражено. — Онова момиче не би могло да бъде по-различно!

— Какво от това?

Старши разперва ръце.

— Хаос! Раздор! Безредици! Ще ни докара само неприятности!

Повдигам вежди, благодарен съм, че пластирът ме прави да се чувствам отново нормален.

— Май малко драматизираш, а?

Старши отпуска ръцете си и ме гледа втренчено.

— Тя може да унищожи този кораб.

— Та тя е просто едно момиче.

Той ръмжи срещу мен.

— Чакай малко. — Навеждам се напред и го гледам в упор. — Всъщност причината е друга, нали? Тя е момиче и е на моята възраст. Страх те е, че ние...

Лицето ми пламва. Ако Старши се опасява от онова, което ние двамата с Ейми можем да направим, е, трябва да призная, че точно за него си мечтая.

— Не ставай глупак — смее се Старши и лицето ми пламва още повече. — Това изобщо не ме притеснява.

Измърморвам нещо в отговор, докато се изправям. Мисли си, че не бих могъл? Знам, че все още не съм достатъчно голям за моя Сезон, но също така знам, че съм повече от способен.

Когато погледна към Ейми... Знам какво искам да направя с нея и знам как да го направя. Как се осмелява да си мисли, че не бих могъл! Не съм малкото момче, за което ме смята!

— Не схващаш същността на проблема — казва Старши и щраква с пръсти под носа ми. — Това са глупости. Работата е там, че момичето ще ни създаде неприятности.

— Е, и какво ще направиш по този въпрос? — питам аз и се отпускам отново на пода.

Старши ме изпитва.

— Ти ще си следващият старши, ти какво би направил?

— Нищо. — Вирвам гордо глава. — Тя не прави нищо лошо. Всичко ще е наред.

— Един старши не може да не прави нищо.

Старши си е лепнал на лицето онази самодоволна подигравателна усмивка, а на мен ми се иска да го цапардосам.

Преди да съм измислил нещо хапливо, което да му отвърна, той размахва пръст към мен, обръща се и натиска бутона за връзка.

— Ясно — казва на отсрещния, който и да е той. — Разбирам. Да, разбира се. — Обръща се отново към мен. — Ще отида на Ниво шипъри. Остани тук и прочети повече за водачите на Земята. Оставил съм ти един таблет в учебния център.

— Чакай — викам след него. Напоследък Старши прекарва повече време на Ниво шипъри, отколкото преди. — Всичко наред ли е?

Той ме гледа преценяващо. Премисля дали съм достоен да чуя мислите му, дали си струва да сподели проблемите си с мене. Знам какво му е, разбирам го по приведения му гръб, в несигурния начин, по който влачи крака си, онзи, с който накуцва. Той усеща бремето на кораба върху себе си точно както и аз. Не — усеща го още по-силно. Носил е товара по-дълго от мен, носил го е не само за себе си, а и за онзи Младши преди мен, който е умрял и не е могъл да го смени.

За миг виждам Ейми през неговите очи: като проблем.

— Трябва да поговорим, когато се приберем...

Сега тонът му е сериозен, чувства се неловко. Пристъпва напред, но не тръгва към люка.

— За какво?

— Сезонът ще дойде скоро...

— Оо.

Вече знам за Сезона. Докато живеех на Ниво фийдъри, не беше трудно да разбера какво се случва между един мъж и една жена. Виждах го при кравите, когато живеех на ранчото, при козите във фермата, при овцете край полята. Щях да съм глупак да не забележа какво правят животните. Няколко от жените, които се грижеха за мен на Ниво фийдъри, ми обясниха какво представлява размножаването. Тогава това ми изглеждаше доста неприятно и противно, но те всички ме уверяваха, че когато дойде моят Сезон, аз ще съм готов, и тогава

жена от поколението Харли ще има своя втори Сезон с мен. Откакто видях Ейми, мисля, че знам какво имаха предвид с това, да съм готов.

— По време на Сезона си ти ще видиш, ъ...

Гласът на Старши секва.

— Знам какво представлява Сезонът — казвам аз.

Чувствам се толкова неловко, колкото и той. Като че ли не беше достатъчно зле, че трябваше да науча за чифтосването от един почтен фермер, а сега трябваше да го чуя и от Старши.

— Все пак трябва да поговорим.

Този път го прекъсва преподавателят му. Той натиска бутона и казва нещо тихо, което не разбирам.

— Хей! — подвиквам. — ХЕЙ!

Той вдига пръст, показва ми да изчакам за секунда и измърморва още нещо в преподавателя.

— Престани да ме пренебрегваш — произнасям високо.

Старши въздъхва и прекъсва връзката.

— Трябва да тръгвам.

— Няма ли да ми кажеш какво става?

Старши изпуска една въздишка, сякаш съм дете, което му досажда.

— Виж — казвам му, — писна ми от тайни.

— Добре. — Той вече куцука към люка. — Учи, ще говорим пак, когато се върна.

И преди да успея да възразя, той вече е излязъл.

Пластирът е свършил чудесна работа — болката ми почти е изчезнала. Не ми се иска обаче да мисля колко лесно Старши би могъл да го направи отново. Май ще трябва да си нося по няколко лепенки за всеки случай.

Първата ми мисъл е да отида в Болницата, където се съхраняват всички лекарства на кораба. Док ги държи заключени, но след като Орион успя да си отмъкне допълнително от лекарствата си, за мен няма да е много трудно да взема няколко пластира. Но нали точно това ми докара неприятностите. После се сецам за стаята на Старши. Знам, че държи там медикаменти. Което означава, че трябва да се промъкна в стаята му, да наруша негласното правило за лично пространство.

Може и да съм пробвал дръжките на вратите на четвъртия стаж (е, добре, влязох там без разрешение), но никога не съм нахлувал в

нечия стая, без да имам позволение затова.

Тогава си спомням съвета на Орион. Ако искам да получа нещо от Старши, трябва да съм много хитър.

Изправям се и докато вървя към стаята на Старши, си казвам, че само ще завъртя дръжката на вратата, дори няма да я отворя, но докато си го повтарям, осъзнавам, че лъжа себе си, за да не ме напусне смелостта.

Ръката ми трепери, когато се протягам към дръжката.

— Връзка: Харли — чурулика женският глас от приемника ми.

— Хей, Харли — казвам и се надявам, че няма да усети треперенето на гласа ми през приемника.

— Какво ти беше станало?

— Ще ти кажа по-късно.

— Кое е новото момиче? Откъде се появи? Мислех, че Док вече е идентифицирал всички побъркани.

— Зает съм, Харли.

Харли се смее злорадо.

— Зает, да бе! Искаш просто да я запазиш само за себе си!

Това е доста близко до истината и аз прекъсвам връзката.

Вратата на Старши е пред мен и ми се подиграва.

Този път ръката ми не трепери. Вратата се отваря широко. На нея е поставена старомодна заключалка, но Старши, за мой късмет, е забравил да я заключи.

Оглеждам се. Не е точно това, което очаквах. Старши си пада малко мърляч, като мен. Усмиввам се. Прескачам куп мръсни дрехи на пода и се насочвам към най-спретнатата част от стаята — бюрото. На него има само три неща — пластмасово шишенце, подобно на онова, която Док използва за лекарствата, голяма стъклена бутилка, пъпна с прозрачна течност, и една кутия. Кутията ми е позната — същата, която Старши дойде да вземе онзи ден и после върна обратно точно преди да задейства тавана и да разкрия небето с фалшиви звезди. Това е кутията, която тогава се опитах да разгледам, защото вярвах, че там се крие всичко, което трябва да знам за моето водачество. Махам капака и очаквам да видя... ами поне нещо поразяващо. Но вътре има само един мащабен модел, направен от смола, който прилича на двигател, но е по-цилиндричен от онези, които ползват за тракторите на Ниво фийдъри. Копието впечатлява с прецизните си детайли. Когато

натискам някакъв бутон отстрани, двигателят се разделя на две и разкрива вътрешността си. Ровичкам из частите. От това, което съм учил, предполагам, че е бърз реактор с оловна обвивка за охлаждане, същият вид двигател, който използва и „Благословеният“. Ако е така, това означава, че съм се докоснал до най-дълбоката същност на кораба, който ще ръководя един ден. Притискам двете части може би малко по-силно, отколкото се налага, и двигателят щраква и се затваря.

Още една тайна, която Старши крие от мен.

Разглеждам другите неща на бюрото. Голямата бутилка е пълна с нещо, което мирише на дим — питието, което правят някои от шипърите. Старши никога не ми е позволявал да го опитам. Отпивам една глътка и едва не изплювам всичко върху неоправеното легло. Гърлото ми гори и чак косъмчетата в ноздрите ми настръхват. Когато ме удря в стомаха, започва да ми се гади.

В шишенцето има около двайсетина от хапчетата, което дават на лудите.

Е, сега поне знам защо Док и Старши не ми разрешиха да се откажа от длъжността на младши, когато започнах да вземам потискащите хапчета. Старши е толкова луд, колкото съм и аз! Прематам гневно шишенцето в ръцете си. Старши знаеше колко разстроен бях, когато Док ме накара да остана в Отделението цяла година. Толкова се съпротивлявах тогава срещу лекарствата.

Защо просто не си призна, че и той ги взема?

Мразя лъжите и тайните му.

Затръшвам вратата след себе си и се отправям към собствената си стая да пийна вода — изпитаното лекарство за нерви според жените на фийдърите.

Не само полезно, но и точно навреме, защото само след миг Старши връхлита през люка и ме вика.

— Ела с мен, възникна ситуация.

19

ЕЙМИ

Стаята, в която ме настанява докторът, представлява странна смесица от безличен дизайн и индивидуалност. Цветовете са меки — сиво и бяло, около рамката на вратата някой е нарисувал с шаблон зелени листа от бръшлян и боята тук-там вече се лющи, а покрай первазите са изрисувани на ръка увивни цветя. От стаята се влиза в баня, тя е студена, облицована е с обикновени бели плочки и хром, но кърпите миришат на лимон и лавандула.

Най-добрият начин да прогоня всичките тези смущаваш мисли от главата си, е да си взема горещ душ, най-горещия, който мога да понеса. Смъквам дрехите, които ми даде докторът. Всичко е в различни нюанси на кафявото — светла сиво-кафява туника и шоколадовокафяви панталони.

Мисля, че са шити на ръка. Бодовете не са правени на машина, макар че са равни и чисти. Платът е гладък и не боде, но има власинки и дребни неравности по материята, които ме карат да мисля, че е ръчно тъкана, а не машинно производство. Толкова е странно. Аз май очаквах скафандри и лъскави материи. Почивните дни, преди да ни замразят, мама, тате и аз прекарахме в гледане на научнофантастични филми — „Стар трек“, „Междузвездни войни“ и не знам още какви звезди. Затова и си представях всички облечени в униформи и с някакви смахнати коси, но сега нося неща, които сякаш са направени за панаир през Ренесанса.

Трябва ми малко време, за да се оправя с душа. Има бутони, а не кран за вода, и от малките мрежести, вградени в стените на душ-кабината квадратчета излиза повече пара, отколкото вода. На високата поличка до душа са оставени две калъпчета сапун. Няма флакони с шампоан или балсам, но сапунът се разпенва, когато го втривам в косата си.

Натискам бутоните, искам да разбера как мога да получа истинска вода — парата не може да отмие пяната в косата ми.

Изведнъж уцелвам правилния бутон и струя студена вода се изстрелва от една дюза близо до лицето ми. Залавям се и за един ужасен миг душът ми напомня за момента, когато Ед и Хасан пълнеха стъклената кутия с криогенна течност, преди да ме замразят. Трябва да си повтарям, че не се давя, че не трябва да вдишвам течността, че няма да бъда отново замразена. Това се случи преди векове, но споменът в мен е все още много ярък. Коленете ми омекват. Облягам се на топлите плочки за няколко минути и дишам дълбоко, докато се съвзема напълно.

Когато излизам изпод душа, заставам наред стаята увита в кърпа, а от косата ми се стича вода. Чувствам се спокойна и сама. Мисля си пак за момчето, което беше тук, когато се събудих, Младши, и с изненада установявам, че всъщност той ми липсва. Сега, когато го няма, тази стая ме кара да се чувствам, сякаш съм тук без разрешение.

Пристягам кърпата около тялото ми. В стаята няма нищо лично, освен бръшляна от лющещата се зелена боя около первазите. Няма книги, нито телевизор. Има бюро, а на него е сложен нещо като таблет от пластмаса с размер и дебелина на стандартна страница. Когато участвах в изготвянето на годишника на гимназията, направих снимка на театралния клуб. Всички позираха за снимката с онези неща, наречени цветни филтри — много тънки пластмасови пластинки, които се прикрепват към светлините на сцената и променят цвета. Онова парче пластмаса на бюрото ми изглежда точно като цветните филтри, но е прозрачно, и когато го докосвам, на него проблясва екран и ми иска идентификационен номер. Това компютър ли е?

На отсрещната стена има рафт, а вдясно от него е вратата. До вратата, там, където трябва да бъде ключът за осветлението, е вградена малка метална рамка с пластина. Натискам я. Нищо не се случва, но пластината се превърта.

— Самоличност неизвестна. — Нежен женски глас оглася стаята.
— Гласова команда.

— Хм — казвам аз.

— Неизвестна команда — заявява гласът от компютъра. — Помощни команди: осветление, врата.

— Изключване на осветлението? — опитвам аз.

Осветлението в стаята изгасва.

Отново прокарвам пръст по пластината.

— Самоличност неизвестна. Гласова команда.

— Включване на осветлението — казвам аз и светлината отново се появява.

До пластината, която контролира осветлението, има два метални правоъгълника, вградени в стената, единият е голям колкото лепящо се листче за бележки, а другият е по-голям, горе-долу с формата и размера на плик за писма. Когато се приближавам, забелязвам, че под всеки от двата има по един малък бутон. Натискам бутона под малкия правоъгълник, той се плъзва встрани и се открива кухня, голяма колкото да пъхна вътре два пръста. Празна е. Когато натискам бутона под големия правоъгълник обаче, той не се плъзва встрани. Натискам пак, по-силно. Кратко *бийп!* отеква в тихата стая. Паникьосвам се — дали не съм направила нещо тъпо? — и тогава металната плочка се плъзва встрани.

Зад нея има друга кухня, точно като по-малката. Но тя не е празна. Вътре има дебело кръгло хлебче, от него излиза пара и нещо капе отстрани. Напомня ми за горещ сандвич джоб, но няма такъв, който да мирише толкова хубаво. Пъхам ръка навътре, устата ми вече е пълна със слюнка. Дъното на кухнята се плъзга, когато го докосвам — салфетка за хранене. Хлябът е топъл и аз не мога да устоя — набързо изгълтвам три или четири хапки и чак тогава усещам вкуса му.

Сега вече ми е трудно да преглъщам. Това е пай с месо, вътре има сос и някакви зеленчуци, които успявам да разпозная. Но кръглите зелени неща, които приличат на грах, са по-големи и по-жилави от граха, който съм яла. А късчетата, които смята, че са картофи, изобщо не са картофи. Те са нещо като тофу и по-плътни, и когато изсмуквам соса от едно такова парче, то е като гума в устата ми и е също толкова гадно на вкус. В този пай има много малко подправки — сол със сигурност и нещо сякаш сладко като канела, но няма пипер, нищо по-пикантно.

А месото... няма нищо общо с месото, което знам. Червено месо, но без никаква тлъстина по него. Всички парченца представляват идеални кубчета и аз не мога да не се запитам дали това е така, защото готвачът ги е нарязал майсторски, или защото всъщност не е месо? Представям си формички за лед, в тях вместо вода има нещо червено и лигаво, което само прилича на месо. Започва да ми се гади и аз пускам остатъка от пая в малка туба до вратата, която прилича на кофа за

боклук. Паят пада вътре, дъното на кофата се отдръпва и се показва дълъг черен тунел, който го засмуква заедно със салфетката.

В стаята остава само полъхът от пара от металния правоъгълник до вратата и миризмата на коса без подправки, която ми е някак позната и същевременно много чужда.

Разтърсвам глава. Тази технология е страхотия, няма подобна на Земята. Още един знак, че мястото ми не е тук.

Иска ми се да имаше някой, с когото да си поговоря за всички тези открития тук. Погледът ми се отмества към стола и почти виждам Младши да седи там. Младши с неговите добри очи. Единственият човек на този кораб, който като че ли се радва, че съм тук.

Мисля си за родителите ми. Те също са на кораба, но от тях ме делят цели петдесет години.

Разтривам очи и си налагам да не мисля повече.

И тогава се сещам как са ме изключили и че могат да направят същото и с тях.

Потрепервам, но си казвам, че това е само защото тук е хладно. На отсрещната стена има гардероб, а до него от тавана виси голям метален лист, вероятно зад него има прозорец, защото от процепите по краищата му се процежда светлина. Дрехите в гардероба миришат на мухъл, но когато изваждам част от тях навън и ги изтръсквам, изглеждат чисти и в добро състояние. В нито едно от чекмеджетата не виждам сутиен, но едно от тях е пълно с памучни гащи. Малко ми е гадно да обуя тези гащи, не знам откъде са дошли тук и дали не ги е обувал някой друг, но не изглеждат стари или ползвани. Оставям кърпата да се свлече на пода и нахлузвам туника в телесен цвят и тъмни панталони, по ръбовете и на двете има украса от изрисувани жълти цветенца. Когато вдигам капака на коша до гардероба и пускам вътре кърпата, капакът щраква, под него излиза пара и кошът се отваря. Кърпата в него е чиста и суха.

Има толкова много неща, които не знам за този кораб. Ето какво ще направя най-напред — ще потърся други хора, ще науча колкото може повече за кораба и тогава ще реша как да предпазя родителите ми от онзи, който и да е той, който ме изключи. Защото въпреки че сега ми се иска да съм с тях повече от всичко на света, не искам те да се събудят студени, сами и давени се под стъкления капак.

Лъч от светлина прониква в стаята под металния лист над прозореца на стената до гардероба. Когато го докосвам, той се задвижва с бръмчене и открива зацапан, мътен прозорец, който гледа към яркозелени поля.

Значи, тук ще прекарам следващите четирийсет и девет години и двеста шейсет и шест дни.

Не е чак толкова грозно. Не е и това, което очаквах. Тук е зелено. От моравата пред Болницата покрай пращен черен път се издигат хълмове. Пасищата и полята са разделени от тъмнозелени плетове или кафяви стълбове на ограда. Наблизо пасат крави, а белите пухкави точки по-нататък са най-вероятно овце или кози. Яркозелени насаждения се простират в спретнати редици и полята приличат на някаква чудновата покривка за легло. А там, на края, има нещо, което прилича на наредени гигантски блокчета от Лего — товарни вагони или каравани, натрупани един върху друг в редици и всеки един с боядисан в различен ярък цвят. Хаосът от цветове ми напомня малко за „Уолт Дисни Уърлд“. Когато бях малка и живеехме във Флорида, родителите ми ме водеха там всяко лято. Тогава ми се струваше голям, гигантски, като една цяла държава увеселителен парк, но сега съм шокирана от мащаба на това, което виждам — замъкът на Пепеляшка спокойно може да се побере в този метален балон, а нивото е поне петдесет пъти по-голямо от цялото Вълшебно царство.

Опитвам се да преброя караваните, но не успявам. Колко ли точно хора живеят на този кораб? Има място за поне две хиляди души.

Чудя се дали Младши живее в някоя от тези цветни кутии.

Погледът ми се премества по-нататък към хоризонта.

Няма линия на хоризонта. Защото няма и небе. Студен сив метал се издига над ярко оцветените кутийки. Той се извива над града и затваря всичко под себе си. Към върха на свода сивият цвят преминава в измъчен оттенък на синьо. Предполагам, че са се опитали да наподобят небе, но не са постигнали кой знае какво.

В средата на небето е плеснато ярко жълто-оранжево кълбо от светлина. Когато гледаш към него, светлината не пари, както когато гледаш към слънцето, но въпреки това е болезнено. Може би ако никога не бях виждала слънцето, щях да се впечатля от този светец източник на светлина и топлина, направен от хората. Но аз съм виждала слънцето и то не е нещо малко и фалшиво, а е много по-

голямо. Взирам се в него, докато в очите ми бликват сълзи, и когато ги затворя, оставам така по-дълго, отколкото е необходимо.

Зад клепачите ми танцуват образи от пречупена светлина. Как може тази гигантска лампа да се сравнява със слънцето?

Всичко тук е сбъркано. Изкривено. Пречупено. Като светлината.
Като мен.

Никога не бях се замисляла колко важно е небето, не и преди да го загубя.

Заобиколена съм от стени.

Просто смених една кутия с друга.

20

МЛАДШИ

Двамата със Старши мълчим, докато слизаме с асансьора към криогенното ниво. По-специално не говорим за това, как алармата на четвъртия етаж е отворена и разбита, всичко отвътре е извадено и разпиляно по пода. Счупена е. Безполезна.

Когато вратата се плъзва встрани, осветлението вече се е включило.

— Тук долу! — вика Док.

Старши върви с големи, макар и неравномерни от накуцването крачки, и аз трябва да подтичвам до него, докато минаваме по пътеката с номерирани врати. Аз търся номер четирийсет и две, но вървим твърде бързо и не мога да следя номерата, без да спирам.

Завиваме зад ъгъла и започваме от пътеката с номера от седемдесет и пет до сто.

Една от вратичките е отворена. Сгъваемата поставка вече е разпъната и върху нея лежи криогенна кутия. Док стои наведен пред нея с гръб към нас и макар че закрива гледката, разбирам, че нещо не е наред.

Старши тръгва решително нататък.

Аз се тътря след него.

Мъжът в кутията е мъртъв и плува в искряща синя вода. Лежи с ръце, сгънати в лактите, пръстите му са сгърчени и аз знам, е умрял, опитвайки се излезе от кутията, когато ледът е започни да се топи.

Знам го, защото очите му са отворени, устата му зее, а лицето му е изкривено от гняв и безсилие.

На пода под него има локва от искряща синя криогенна течност, а по белезникавата кожа на врата му се виждат червени следи.

Старши и Док вдигат с общи усилия капака. Мъртвият изплува нагоре и пръстите, носът и коленете му се подават над полутечния слой течност.

— Кой е този? — питам.

— Номер сто — последната кутия в редицата, последният криогенно замразен човек.

На мен нищо не ми говори, но Старши поема шумно въздух. Док му кимва многозначително.

Главата на мъртвия помръдва и аз отскачам уплашено назад, но това е, защото Док започва да издърпва тръбичките от устата му. Тялото на мъжа потръпва силно при всяко дърпане. От кутията се плиска вода. Отстъпвам назад, но въпреки това тя изпръсква ботушите ми. Отивам до масата в края на пътеката, вземам таблета на Док и го включвам. Екранът светва. Слагам палец върху прозореца на скенера и се появява съобщение: Младши/Старши: осигурен пълен достъп. Екранът се изпълва с изображения — иконки, папки, бележки. Търся номер сто и след малко го намирам: папката на мъртвия мъж.

„Име: Уилям Робертсън
Номер: 100
Професия: специалист по командване
Статус: Важен за организация на офанзивата
Предишен опит: Морска пехота на Съединените
щати, активна служба във войната през...“

Старши изтръгва таблета от ръцете ми. Плъзга пръста си и екранът изгасва.

— Внимавай — изръмжава той.

Обръща глава към Док, който най-после е стигнал до края на тръбичките. От устата на мъртвеца изскача нещо като малко електрическо табло и мъжът потъва под криогенната течност.

— Е? — пита Старши. — Дали е било някаква неизправност?
Още една?

— Дай ми една минута.

Док се навежда към електрическата кутия. Натиска някакъв бутон и едно капаче отскача рязко. Той измъква отвътре нещо метално, мъничко и кръгло, което се побира на върха на пръста му. Старши му подава таблета, който взе от мен, и Док вкарва компютърния чип в него.

— Е?

— Изключили са го — казва глухо Док.

— Изключили?

— За какво говорите? — питам аз.

— За това.

Док сочи към черната кутия до главата на стъкления ковчег, на нея премигва светлинка. Тя е червена.

— Някой е вдигнал капака и е завъртял ключа. — Той хвърля поглед към Старши. — Някой, който има достъп.

— И смяташ, че е направено нарочно? — питам аз, но вече се досещам за отговора.

Док гледа гневно и аз се надявам, че гневът в очите му не е насочен към мен.

— Някой е слязъл тук долу. Издърпал е кутията. И е натиснал ключа. После си е тръгнал, когато криогенната течност е започнала да се топи, излязъл е, когато мъжът вътре е започнал бавно да се съживява и после бавно е умирал, давейки се в собствената си течност.

Не искам да гледам към Док, но какво друго да гледам? Старши с каменното лице, зад което бушува ярост? Или мъртвия мъж с немигащите очи, които проблясват под изпъстрената със сини искри криогенна течност?

— Кой би го направил? — питам аз.

— Кой е *могъл* да го направи? — пита Старши и дълбокият му глас тътне зад мен като бученето на центрофугите в лабораториите.

— Много малко хора знаят за това ниво — отбелязва Док.

Той извързва очи от мъртвия и аз го виждам как вече си слага маската на доктора учен с онова студено и преценяващо изражение, с което поставя диагнози в Отделението.

— Ние — продължава той и поглежда последователно към мен и Старши. — Но също така и някои от учените. Онези, които са работили в — той прави пауза, премества очи от Старши към мен — в *другата* лаборатория, те, естествено, знаят.

„*Друга лаборатория?*“, мисля си и хвърлям поглед към Док. Премълчавам въпроса — трябва да внимавам какво казвам или, няма да ми казват нищо.

— Защо? — питам вместо това. — Няма значение кой знае за това място — защо някой ще иска да направи подобно нещо? Защо някой би убил умишлено един замразен?

Тишина.

После:

— Не е важно защо се е случило. Сега е важно да разбере го е направил — и да го махнем оттук.

Гласът на Старши е студен, направо ужасяващ.

— Но...

Док минава пред мен и дръпва Старши няколко крачки встрани.

— Каж ми — изсъсква. — Каж ми, че това не е някакъв извратен тест, който си измислил за Младши.

Старши го поглежда с едва прикрито отвращение, сякаш е обиден на Док, че изобщо е могъл да си го помисли.

Но не казва нищо.

— Хайде да оправим тук.

Старши се обръща към мен. Той избутва Док и бърника някаква ключалка близо до поставката, която не съм забелязал досега. Тя се отделя от вратичката на камерата на мъртвия мъж и Старши я бута надолу по пътеката. Криогенната течност се плиска напред-назад в ритъма на крачките му и по пода се сипят искрящи мехурчета. Заедно с шума от стъпките на Старши се чува едно глухо *туп, пляс, туп* и аз знам, че звукът идва от тялото, което се удря в стъклото, и течността заглушава звука.

— Хайде — казва Док.

Следваме следите от изплискана течност като трохите хляб от онази детска приказка на Земя-Слънце.

Минаваме край безкрайни редици от вратички в стената. После покрай три реда метални шкафчета, на вратата на всяко шкафче има проста ключалка с комбинация за заключване. Следват редици от маси с книжа и диаграми върху тях. Вървим по някакъв коридор и на края на коридора — врата на люк, направена от плътен метал и боядисана в жълто, с издут кръгъл стъклен прозорец в центъра.

Заключалката на вратата изглежда стара — отваря се с клавиатура, а не със сканиране на палеца. Трябва да е от оригиналния проект на кораба, защото през годините модернизирахме доста неща. Наблюдавам как Старши вкарва кода. Той е много лесен за запомняне: „Благословеният“.

Старши разтваря широко вратата и избутва вътре поставката.

— Какво смяташ... — започвам аз, но Старши вече е повдигнал ръба на масата и дебелият стъклен ковчег с тялото в него се стоварва на пода.

Господин Уилям Робертсън, номер сто, отскача нагоре, когато половината течност се изплисква навън. Тялото му увисва на ръба на кутията в странна поза, която би била доста болезнена, ако беше все още жив. Отворените му очи се взират в тавана, а ръцете му стърчат сгърчени от пода.

Старши ме избутва назад в коридора и затръшва вратата на люка зад тялото.

— Какво правиш? — питам отново.

Старши натиска големия червен бутон от клавиатурата. Бутонът няма никакво означение.

През издутия стъклен прозорец виждам как вратата на люка на отсрещната стена се отваря и господин Уилям Робертсън, номер сто, е засмукан навън и полита към звездите. Виждам ги и тях — звездите — истинските звезди, милиони светлинки, големи колкото главата на топлийка, като искри, разпръснати във въздуха от някое дете. Сега, когато вече съм видял тези, няма да се подлъжа никога повече от крушките.

Тези звезди, тези истински звезди, са най-красивото нещо, което някога съм виждал. Звездите ме карат да вярвам, че има свят и извън този кораб.

И за миг изпитвам завист към господин Уилям Робертсън, номер сто, който се носи в море от звезди.

21

ЕЙМИ

Стените на стаята ме задушават. Без да го осъзнавам, аз крача напред-назад, напред-назад, но тази стая е твърде малка, за да ме побере. Прозорецът е солиден, дебел, но не може да се отвори. Несъзнателно започвам да разтягам мускулите на прасците си. Тялото ми е взело решение вместо мен, имам нужда да потичам.

Не се шегувах, когато казах на доктора, че обичам да тичам. Отидох в клуба по бягане през пресечена местност, когато бях първа година в гимназията, но това, което наистина исках да правя, бе да участвам в маратони. Джейсън обичаше да ме подкача — той никога не можа да разбере защо някой ще иска да тича, вместо да играе на видеоигри или да гледа телевизия. За него виртуалните игри бяха нещо като тренировки.

Усмиввам се, и почти веднага усмивката ми посърва.

Не трябва да мисля за Джейсън.

Трябва да изляза да тичам.

Дрехите, в които съм облечена, са абсолютно неподходящи за тичане: свободни панталони и широка туника, а на краката тънки, подобни на мокасини обувки. Усмиввам се. Мама щеше да е щастлива, ако можеше да ме вади. Винаги тичах в онези много къси и тесни спортни шорти и корсаж, което я вбесяваше. Казваше, че нарочно се обличам предизвикателно, за да привличам внимание, но аз го правех просто защото тичах по-добре в тези дрехи. Веднъж здравата се скарахме заради това, голяма разправия беше, с викове и крясъци. Стана толкова зле, че тате не издържа, скочи наред данданията и каза, че мога да тичам и гола, ако искам, само и само да се спрем. Беше толкова нелепо онова, което каза, че и тримата се разсмяхме и после дълго време не можахме да спрем да се смеем.

Боли ме, когато си мисля за тази случка сега.

На Земята имах къси чорапи и маратонки „Найк“. Винаги тичах с широка лента за коса и със слушалки за музика в ушите. В този

гардероб има още дрехи, но те са същите като тези върху мен. Изпъвам крака си — мокасините със сигурност не са като спортни обувки от двеста долара, но поне са еластични. Трябва да свършат работа. Сплитам косата си и завързвам края на плитката с конец, който измъквам от един по-раздърпан панталон.

Правя няколко грешни завоя, докато стигна до изхода, но скоро откривам голяма стая със стени от стъкло и тежка двойна стъклена врата. Това е нещо като общо помещение; има маси и столове, разпръснати небрежно из стаята. В нея виждам само един човек — висок мъж с бицепси, големи колкото главата ми. Той ме поглъща с поглед и очите му се задържат твърде дълго на места, където не ми е приятно да ме гледат. Хвърлям му гневен поглед и той се извъръща отново към прозореца, но съм сигурна, че сега зяпа отражението ми в него. Дишането ми се успокоява чак когато вратата на асансьора се затваря след мен.

Когато видях как ме зяпаше онзи висок мъж, си спомням и предупреждението на доктора да не напускам Болницата.

Не. Няма да бъда затворничка.

В асансьора има копчета за четири етажа, а аз съм на трети. Насилвам се да го запомня, за да знам къде е стаята ми. Не искам да се загубя и после да се наложи да питам някого за пътя.

Вратата на асансьора се отваря в нещо като фоайе, където една яка сестра седи зад бюро и вписва нещо на тънък екран. Мускулите ми са стегнати, готови за старт. Още преди да стигна вратата, вече тичам и мокасините ми издават мек звук — *туп-туп-туп*, по студените плочки на пода.

Въздухът ме блъска като стена и аз спирам на метър след вратата. Усещам го в ноздрите си преработен и хладен, същият е като в климатизираната Болница. Бях очаквала вътре въздухът да е индустриален, машинно охладен, но го усещах като естествен, защото беше като въздуха във всяка климатизирана къща там, на Земята, с онзи фалшив, леко спарен хлад. Но навън... въздухът е същият. Това е въздух, който никога не е почувствал ветреца. Въздух, който е използван отново и отново в продължение на векове. Дишам дълбоко и не мога да приема, че мирише точно като въздуха вътре.

Оглеждам се. Пред Болницата има градина с цветя. Пътеката под краката ми не е от пръст, а от някаква гуместа пластмаса.

Встрани от пътеката има трева, свивам към нея и тичам малко на място, за да загрея. С периферията на очите си виждам стоманеносивите метални стени, които се извиват над това ниво на кораба и ни държат в капана на металния балон.

Обръщам гръб на най-близката стена и хуквам към зелените поля. Нивото е обширно, но не чак толкова, че да не се вижда стената на отсрещния край. Може би има три или четири километра в диаметър, по-малко от петкилометровата писта, по която тренирах за бягането през пресечена местност. Не е достатъчно голямо, за да ме спаси от клаустрофобията, но не мога да не се възхитя на мащаба му.

Полята са опасани от път, но аз го подминавам. Тичам през редове с царевица, която ми стига до раменете, препускам покрай оградата с пухкавите облачета на овцете и козите встрани, които послушно стоят далече от ниската ограда около пасището. Стряскам ято дебели пилета, които бродят по пътеката. Те пляскаят с криле и кряскаят зад гръба ми, но когато се обръщам само миг по-късно, вече са забравили за мен. По ръцете ми лъщи лепкава пот, събира се в гънките на лактите ми и се стича по врата. Вдишвам жадно хладния рециклиран въздух. Опитвам се да си представя, че съм в лъскав спортен клуб и когато свърша с тичането, мога да си тръгна, и мама ще е там, ще ме чака в колата и ние ще си тръгнем към къщи. Почти успявам. Болката е толкова силна, че спирам и почти се свличам на колене. Дишам дълбоко не заради това, че съм тичала, а просто защото, ако не го правя, ще се разрева.

Те са толкова близко.

И толкова, толкова далече.

Отново тичам. Не мога да си позволя да мисля, мога само да тичам.

Краката ми се движат нагоре-надолу, опитвам се да тичам с все по-големи и по-големи крачки, да използвам ръцете си и да накарам цялото ми тяло да участва. Мускулите ми се напрягат и горят, и аз се отдавам на болката. Въпреки че докторът сигурно е направил нещо за мускулите ми, за да не атрофират, все още ги усещам стегнати, не така добре смазани, както преди да ме замразят.

Завивам зад ъгъла и виждам мъж, който клечи на земята, прегърбен над някакви растения. Забавям крачки и тогава той вдига очи.

— Здравсти — поздравява ме.

— Тъ... — мънкам аз.

Оглежда ме от главата до петите, очите му попиват бялата ми кожа, червената коса, зелените очи и той веднага застава нащрек. Разбирам го по лицето му, очите му се присвиват подозрително и устните му се свиват. Слага ръката си върху лопатката и тя сега е по-скоро оръжие, отколкото градинско сечиво.

Кимвам му и продължавам да тичам. Когато се обръщам, той все още ме наблюдава и продължава да стиска в ръката си лопатката.

Тичай! Тичай по-бързо!

Когато достигам до онзи момент — когато всичко в тялото ми е съсредоточено само върху пътя пред мен тогава съзнанието ми най-сетне утихва, тогава мога да забравя всичко, което ми каза докторът, и не се налага да си спомням всичко онова, което съм загубила и което никога повече няма да имам.

Това е зоната. Ето заради това тичам. Заради усещането, че не си нищо друго, а само движение. Веднъж се опитах да го обясня на Джейсън. Той даже дойде да тича с мен. Не го разбра, но видях, че наистина ми харесва да тичам, което му беше достатъчно. Тичахме не повече от петстотин метра и после тръгнахме обратно към тях. Не говорехме, само се държахме за ръце и макар че дори не се бях изпотила от бебешкото тичане, сърцето ми се разтупкваше, когато го поглеждах...

Не мисли за това!

Изобщо не мисли!

Тичай!

Плитката ми се мята и ме удря по врата. Усещам само струйката пот, която се стича по лицето ми, нищо друго. Спирам, когато полята свършват и преминават в чакъл, а после в паваж. Това е градът, който видях през прозореца си, макар че е по-малък от всички градове, които съм виждала на Земята. Мама веднъж трябваше да изнесе лекция в отдела по биологично инженерство на университета в Северна Каролина и тогава ни разведоха из района на университета. Този град е горе-долу колкото старата част на кампуса, но вместо общежитията и сградите на колежа тук има каравани, наредени една до друга. Виждам тънка пластмасова тръба, прикрепена към извитата метална стена зад града. Гледам я с любопитство, задъхана от тичането, после ахвам

високо, когато виждам в тръбата да се придвижва някаква фигура. После втора, още една. Хора — хора! Тръбата ги засмуква и ги пренася до друго ниво на кораба, като онези тръби на банковите гишета за коли, по които парите отиват до касиера и той обслужва хората, докато седят в колите си. Все едно летиш! Много по-яко от асансьор! Зяпам тръбата с отворена уста толкова дълго, че забелязвам хората около себе си чак когато дочувам шепота им.

Погледът ми се отмества от тръбата асансьор към хората, които започват бавно да се скупчват около мен. Около десетина души са. Поглеждам към караваните. На улицата на този импровизиран град има най-малко двеста души. Страшно много са.

Всички те са малко по-големи от мен — това трябва да е поколението на двайсетгодишните. Имат тъмна кожа, тъмни очи, тъмна коса. И всички ме зяпат. Протягам ръка към косата си — мокра от пот, сплетена на плитка червена коса, огряна от фалшивото слънце. Бялата ми кожа сияе. Различна съм от тях във всяко едно отношение По-ниска съм, по-млада, по-светла, по-ярка. Аз съм от друг свят.

Дори отдалече се вижда, че появата ми ги кара да бъдат нащрек, също както мъжа на полето, но те са много, а аз съм сама. Искам да им кажа нещо, но всички само ме зяпат, мълчаливо и зловещо. Никой не прави опит поне да ми се усмихне.

Сърцето ми се свива от дълбок, първичен страх.

— Здравейте — казвам и ненавиждам треперенето в гласа ми.

— Ти какво си? — пита един от мъжете.

Не коя, а какво.

— Аз — аз съм Ейми. Аз, въ, сега живея тук. Не тук, искам да кажа, в Болницата.

Соча към бялата сграда в далечината зад мен, но ми е притеснено, когато се обръщам с гръб към тях.

— Какво ти има? — продължава да пита мъжът.

Някои от другите му кимат насърчително, искат да узнаят това, което ги вълнува всички.

Кожата ми настръхва под студената пот. Гледам ги втренчено. Те ме гледат втренчено. Никога не съм се чувствала толкова различна, толкова самотна и толкова не на мястото си, колкото сега. Прехапвам устни. Тези хора нямат нищо общо с Младши. Младши може да се

взира в кожата и косата ми, но той не го прави от страх. Той не ме гледаше, сякаш съм атракция на панаир.

— Какво става тук? — казва дрезгав женски глас.

Откъм полята се появява жена и се приближава към града. Тя оглежда тълпата и погледът ѝ се спира върху мен. По-стара е от всички тук, по-стара с даже от доктора в Болницата, но в нея има живец, който липсва при другите.

Тя върви и размахва кошницата си. Вътре има броколи, големи колкото пъпеш.

Старшата спира на няколко крачки от мен и хвърля гневен поглед към тълпата. После ме оглежда внимателно от главата до петите и се обръща към мъжа, който ми говореше.

— Всичко е наред — казва тя с мек, провлечен глас. — Няма нищо за гледане тук. Хайде, разотивайте се да си вършите работата.

Това и правят.

Не протестират. Не роптаят. Просто послушно изпълняват каквото им е наредено и се разотиват. Дори не си говорят, докато се отдалечават. Просто се обръщат и си тръгват.

— Така — старата жена се обръща към мен. — Ти живееш в Болницата, доколкото чух?

Кимам.

— Да, искам да кажа... аз... — запъвам се над думите.

Този свят е побъркан. Преди малко един мъж беше готов да ме нападне с градинска лопата. Сега пък една дребна старица сама успя да разпръсне тълпа от хора, които изглеждаха, сякаш са готови да грабнат вили и да се превърнат в истинска папlach.

Жената вдига ръка, за да ме прекъсне.

— Аз съм Стийла — казва тя. — Не знам коя си и откъде идваш, но ми се струва, че това е работа на Старши. Повечето от смахнатите неща, които стават тук, започват на Ниво кийпъри.

Тя... тя май не харесва Старши.

— Не искам да се забърквам в това. Достатъчно сърбах попарата с експериментите на Старши, когато живях в Отделението. Работих като главен агроном в продължение на три десетилетия. — Стийла не може да прикрие нотката на гордост в гласа си. Тя млъква и ме измерва с поглед. — Хич не ми изглеждаш глупава.

— Аз... моля?

— Изглеждаш смахнато — продължава тя безцеремонно и аз се сепвам. — В Болницата може и да ти е добре. Отделението е за смахнати. Но внимавай, когато си тук навън. Повечето фийдъри не знаят как да реагират на нещо непознато.

— Но ти — ти само им каза да се разотиват и те го направиха.

Стийла прехвърля кошницата в другата си ръка.

— Работата е там — казва тя, — че аз съм една от тях. А ти не си.

— И какво от това?

Тя поглежда след хората, които се отдалечават към града.

— Трябва да разбереш. Фийдърите са прости хора. Ако усложниш техния свят, те ще се отърват от теб, просто за да отстранят проблема. Защо мислиш, че прибират всички, които имат капчица творческа способност, и ги наблъскват в сграда чак в другия край на кораба?

Първата ми реакция е да възразя, но после си спомням мъжа на полето. Начинът, по който стискаше лопатката с обърнато към мен острие.

— По-добре ще е за теб да се върнеш там, откъдето си дошла — казва Стийла.

Без да ме погледне повече, тя продължава по пътя си към града. Върви бодро и бързо подминава мъжа от тълпата, който разговаря с мен. Той се обръща, след като тя го задминава, и погледите ни се срещат.

После тръгва обратно към мен.

Аз отстъпвам три крачки назад, едва не се спъвам, после се обръщам и хукам колкото ми стигат силите. Никога не съм тичала толкова бързо. Това не е отмереното ми тичане отпреди. Не преценявам темпото, не броя вдишванията, не пресмятам крачките си. Тичам, сякаш по петите ми ме гони див звяр. Тичам, сякаш те са по петите ми. Не е достатъчно бързо. Препускам през високата трева в полето и тънките стръкчета режат кожата ми като остра хартия. Тичам през редиците с царевица и оставям след себе си прекършени стебла.

Тичам и тичам, и тичам.

Покрай Болницата, през градината, край езерце.

Ето я студената метална стена.

Спирам, поемам с усилие въздух, сърцето бие лудо в ушите. Протягам ръка и докосвам стената. Пръстите ми се свиват в юмрук и после се отпускат безпомощно.

И в този момент разбирам най-важната истина за живота на този кораб.

Тук няма къде да избягам.

22

МЛАДШИ

Вратата на люка се затваря с трясък, а зад мен Док и Старши разговарят с тих, трескав шепот.

— Смяташ ли, че това е бил...?

— Не е възможно.

— *Той* знае ли?

Пауза.

— Разбира се, че не.

— А ти дали...?

— Естествено, че не.

Но аз не мога да мисли за нито друго, освен за звездите.

Чувствам се, сякаш част от душата ми, която преди е била загубена и празна, сега е изпълнена със светлината на милиони звезди.

Те бяха всичко, за което бях мечтал, и същевременно съвсем различни от представата ми за тях.

Как изобщо съм могъл да си помисля, че електрическите крушки в Голямата зала са звезди?

Повече никога, *никога* няма да съм същият.

Видях звездите.

Истинските звезди.

23

ЕЙМИ

Притискам лице към метала и вдишвам праха, полепнал по нитовете на вътрешната стена. Очите ми парят, погледът ми е толкова замъглен, че всичко, което виждам, е сивотата на металния свят.

Нещо в мене се пречупва.

Не мога да *направя* това. Не мога. Твърдо много е. Това — всичко това — *този живот* — не мога. Просто не мога. Отказах се от всичко, а сега нямам нищо, освен тази метална стена...

Свличам се надолу по леката извивка и оставям след себе си диря от пот, сълзи и сополи, но не ми пука. Падам на колене, влагата от земята се просмуква върху коленете ми през панталона. Стискам пръст в шепите си. Усецам я като пръст — като истинска пръст.

Но не е.

— Добре ли си?

Един мъж е застанал на пътеката, която свързва Болницата с друга голяма тухлена сграда.

Закривам лице с мръсните си ръце, между пръстите ми се ръсят бучки пръст. Опитвам се да избърша сълзите и сополите по лицето си, но знам, че само се мърлям още повече.

Подпирам се на стената, за да се изправя.

— Сигурно си мислиш, че съм луда — хълцам аз и се опитвам да се засмея.

— Мисля, че си много разстроена — казва мъжът и ми помага да се изправя, — но не си луда. Какво не е наред?

Аз подсмърчам.

— Нищо не е наред.

— Не може всичко да е зле.

— Може.

Мъжът стои до мен и изобщо не му пука, че съм изцапала ръкава му с кал.

— Между впрочем, аз съм Ейми.

— Орион.

— Приятно ми е.

Още докато го казвам, осъзнавам колко е вярно. Това е първият човек на целия кораб, който не ме дебне и не заплашва да ме убие. Повъзрастен е, почти колкото баща ми, и макар че тази мисъл се забива като острие в сърцето ми, тя донякъде ми действа и успокояващо.

Орион ме повежда към тухлената постройка до Болницата.

— Нека те почистим малко, преди да те изпратя. Между другото, какво правеше на онази стена?

— Търсех начин да избягам от кораба — измъквам аз.

Орион се смес с искрен, истински смях и аз също се усмихвам. Очите му грейват и ми напомнят за Младши. Не толкова заради това, как изглежда, всички тук изглеждат, сякаш са си роднини, с един и същи цвят на косата и кожата. Не — топлотата в очите му е онова, което ми напомня за Младши.

Спирам пред стълбите на тухлената сграда. Надписът на стената гласи „Архивна зала“ и е изписан с бяла боя. До голямата двойна врата има портрет на Старши. Студените му очи ме следват, докато се изкачвам по стълбите, и аз се опитвам да избегна втренчения поглед на нарисуваните му очи.

Орион измърморва нещо за кърпа и избързва напред.

Аз влизам след него и за момент не виждам нищо, докато свикна със слабата светлина вътре.

Тогава я виждам.

Земята.

Не истинската Земя, ясно е, а голям модел от глина. Втурвам се напред и протягам ръце към огромната глинена сфера на Земята, която виси в центъра на обширното фойе. Ето я Америка, ето Флорида, където съм родена, ето Колорадо, където срещнах Джейсън. Ръцете ми треперят, когато се протягам да докосна прашното кълбо от глина, въпреки че то е твърде високо, за да го стигна.

Орион грабва ръцете ми и започва да ги бърше с леко влажна кърпа, от която излиза гореща пара. Търка, сякаш иска да свали кожата ми, но когато отдръпвам ръцете си и ги поглеждам, те са зачервени, но чисти. Преди да успея да кажа нещо, той започва да трие здравата и лицето ми. Смее се, аз също — от много време никой не се е държал с

мен, сякаш съм дете, което цялото се е изцапало и трябва бързо да се измие.

— Отново чиста! — казва Орион весело и мята кърпата зад гърба си. Подава ми чаша студена вода и аз жадно я изпивам. Мускулите ми сякаш се отпускат и аз най-после започвам да се чувствам спокойна. — Е — Орион кимва към копието, — откри нашия модел на Земя-Слънце.

Под Земя-Слънце има предвид Земята, предполагам.

— А тук — добавя той — е „Благословеният“.

Не бях забелязала малкия модел на кораба, направен да изглежда така, сякаш излита от Земята. Голям е колкото главата ми, докато моделът на Земята е толкова голям, че не мога да го обхвана с ръце. Первам кораба с ръка. Той започва да се люшка, естествено, във всички посоки. После замира, сякаш нищо не се е случило. Това е кораб. Него нищо не може да го притесни.

— Сега по-добре ли си? — пита Орион, сякаш една влажна кърпа може да реши всички проблеми.

— Ще се оправя — отвъръщам, но и двамата знаем, че изричам лъжа.

24

МЛАДШИ

— Елате — нарежда Старши и по начина, по който го казва като господар, който заповядва на роба си, знам, че това се отнася за мен и за Док.

Откъсвам поглед от затворената врата на люка и тръгвам след Старши. Док също тръгва, върви с отмерена крачка и стъпките му отекват по пода като злокобен тътен от барабан.

Когато Старши стига до масата при стената в края на редиците от криогенни камери, той се спира и ме поглежда очаквателно. Очите ми са върху поставката, спомням си как Ейми лежеше сгусена на студения метален плот и как не можех да направя нищо, за да ѝ помогна.

— Е? — излайва към мен Старши.

— Какво?

— Като водач какво би направил в тази ситуация?

— Ами... — мънкам аз и се чувствам като в небрано лозе.

Типично за Старши. Да ми подхвърли задача точно когато най-малко го очаквам.

— Ами, ами — казва той подигравателно. — Бъди водач! Какво трябва да направим?

— Ами... трябва да прегледаме видеозаписите. И — добавих, когато усещам присмеха му, — можем да проверим и локаторите за безжична връзка.

Старши кашля важно, но не ме напада, само бута в ръцете ми таблет. Притискам палец към прозореца за достъп и таблетът се съживява. Вкарвам няколко команди и търся видеозаписите от криогенното ниво. Но когато ги намирам, там няма нищо — празен екран.

— Нещо не е наред с видеозаписите — казвам, опитвам се и отново нищо, празен екран.

Старши сумти.

— Видеозаписите ги нямаше и първия път. Мислех, че съм решил проблема, но явно, той се е справил по някакъв начин. Опитай с локатора за връзка.

Пиша още няколко команди и този път получавам достъп до картата на „Благословеният“. Срещу мен блещукат стотици премигващи точки: по една точка за всеки човек, и всяка една се проследява чрез локатора за връзка. Правил съм го и преди — това е чудесен начин да надхитриш другите при игра на криеница и на Харли му трябваша цели шест месеца, преди да разбере защо ме бива толкова, — но никога досега не съм го използвал за нещо друго. Сега, когато знам какво търся, виждам точка с достъп на четвъртия етаж на Болницата и когато потупвам там екрана, картата се измества към криогенното ниво. Сега на това ниво премигват три точки: една за мен, една за Док и друга за Старши. Натискам плъзгача за време и го връщам назад с един час. Картата за връзка не показва нищо, освен...

— Док — казвам и подавам таблета на Старши. — Само Док е бил тук долу.

— Няколко души от учените бяха в помощната лаборатория с мен. Могли са да дойдат и тук. Не е трудно. Не бях с тях на излизане. Всеки един от тях може да е бил тук днес. — Гласът на Док е безпристрастен и сух. — Знам какво си мислиш. Старши, но ти си преуморен. Може да е всеки един от тях. Те всички имат достъп до този етаж, знаят за криогенните камери, знаят и как функционират.

— Или е бил *той* — казва Старши.

Лицето на Док застива, сякаш е издялано от лед.

— Той е мъртъв — заявява го толкова категорично, че когото и да имат предвид, аз съм убеден, че той не е жив.

— Да, мъртъв е — ръмжи Старши, впил поглед в Док. — Но не съм сигурен, че е така и с влиянието му.

Док понечва да каже нещо, но само стиска зъби и преглъща шибаните си думи, каквито и да са те.

— И в двата случая — продължава Старши — ще трябва да намерим начин да оправим видеозаписите. А колкото до локаторите за връзка — той спира посред изречението и вдига глава, заслушан в предавателя си.

Говори тихо, но аз чувам как измърморва:

— Какво прави тя?

25

ЕЙМИ

Когато се прибирам в Болницата, дишам дълбоко. Почти с облекчение вдишвам слабия тръпчив мирис на дезинфектант във въздуха — поне има някаква разлика между въздуха вътре и този навън.

Минавам покрай семейство, което е довело тук възрастни им баща. Старецът фъфли нещо под носа си, много тихо и със силен акцент, но се усеща, че е разстроен.

— Какво му има? — чувам да пита отегчено сестрата на рецепцията, докато чакам асансьора.

— Има някакви странни спомени.

Гласът на младата жена е безизразен и монотонен. Спирам се и се вглеждам в тези хора. Мисля, че щях да покажа повече чувство, ако приемаха моя баща в болницата.

Сестрата пише върху нещо като тънък пластмасов лист.

— Напоследък има много такива случаи сред възрастните.

Младият мъж кимва.

— Сега е тяхното време.

Вратата на асансьора се отваря, но аз просто стоя там и ги наблюдавам. Дали иска да каже, че е просто време старите хора да умрат? Едва ли.

— Ела с мен — казва сестрата на стареца.

Той я хваща за ръката и двамата тръгват към асансьора. Младата двойка си тръгва, без да се сбогува с него.

— Задръж асансьора, ако обичаш — казва сестрата.

Аз се сепвам и протягам ръка, за да задържа вратата.

— Тя има странна коса — казва старецът и ме гледа втренчено, но в думите му няма никаква емоция.

— Да, знам — отвръща сестрата. Тя ми хвърля бърз поглед, докато пристъпва напред в асансьора. — Док ни каза, че в Болницата ще пребивава някакво странно момиче.

— Аха, ясно.

Как бих могла да реагирам на това? Натискам бутона за третия етаж, където е стаята ми.

— Четвъртият етаж, моля — казва сестрата. Тя поглежда светещия екран на асансьора. — Скоро ще стане време за лекарствата. Ако побързаме, ще отидем навреме в новата ти стая.

Тя потупва стареца по ръката.

Вратата на асансьора се разтваря на третия етаж и аз излизам радостна, че вече съм сама. Старецът изглежда така, сякаш отдавна е трябвало да го заведат в дом за стари хора, макар че не е чак толкова стар. Лицето му е безизразно и застинало, с празен безучастен поглед. Напомня ми за баба, тя се разболя от алцхаймер и стана толкова зле, че трябваше мама да я заведе в частна клиника. Отидохме да я видим на Великден, точно преди да умре, и тя ми даде боядисано яйце. Наричаше ме с името на мама и не знаеше къде е, но все пак ми даде яйце.

Отправлям към стареца слаба усмивка, нещо като извинение.

Когато излизах от Болницата, в общото помещение беше само високият мъж. Но както каза сестрата, сега е време за лекарствата. Стаята е пълна, две сестри обикалят между хората и им раздават големи синьо-бели хапчета. По неловкото мълчание се досещам, че преди малко тук е било шумно и оживено — във въздуха все още се долавя замирацията звън на китара, но сега е тихо, сякаш съм натиснала пауза бутон. Всички се обръщат към мен и мигом замръзват.

— Даа — казва един младеж с дружелюбен вид и се хили — ще ни стане гот сега.

Зад него, подпрян на големия стъклен прозорец, е високият мъж, когото видях сутринта. Устните му се разтеглят в усмивка, но тя е позлобна от тази на дружелюбния младеж.

Враждебните погледи ме следват, докато пристъпвам в стаята.

— Аз съм Харли — казва дружелюбният младеж.

Една от сестрите припряно му бута три хапчета — едно от големите синьо-бели и две по-малки, едно зелено и едно розово. Мъжът ги преглъща наведнъж, заобикаля сестрата и тръгва към мен с още по-широка усмивка.

— Какво ви става на всички? — провиква се през рамо. — Това е новото момиче, за което говореше Младши!

Няколко момичета до асансьора се кискат нервно, а после започват да си шушукат нещо. Над тълпата преминава вълна от шепот и откъслечни думи. Не разбирам почти нищо от това, което казват — честно, понякога акцентът им е много силен и нищо не се разбира. Но не е трудно да се досетя какво си говорят. Чувствам се, сякаш е обяд в стола на гимназията и е пристигнало ново момиче; виждаш как всички зяпат, чуваш как си говорят и знаещ, че ти си тази, която зяпат и обсъждат.

— Какво й има? — чувам нечий шепот до мен.

— Нищо ми няма — казвам аз високо.

— Косата й... — обажда се друг зад мен.

Обръщам се рязко и червената ми коса се разпилява по гърба. Не знам кой точно го е казал, но всички ме гледат втренчено с кафявите си очи върху тъмните лица, обрамчени с тъмна коса.

Високият мъж насреща облизва устни. Той открито ме зяпа, без дори да се опита да го скрие.

— Приятно ми е да се запознаем! — казва Харли и прекъсва неловкото мълчание.

Когато се ръкуваме, на дланта ми остава ярко петно от боя.

Харли е мършав и дългунест, с коса, която стърчи във всички посоки и тук-там е изцапана с боя. Гледа ме приветливо и открито. Така ми напомня малко за Младши.

— Слушайте, всички, това е новото момиче. Младши я познава. Ново момиче, това сме всички ние.

Няколко души ме поглеждат учтиво; други дори се усмихват. Повечето обаче ме гледат в най-добрия случай подозрително, а в най-лошия — с отвращение. Сестрата, която е най-близко до мен, пъха пръст зад ухото си и започва да шепне на някого, когото го няма.

— Какво й има? — питам Харли, докато той ме води към масата, на която беше седнал.

— О, не се тревожи, ние всички сме луди тук.

Кискам се, най-вече от нерви.

— Добре, че съм чела „Алиса в страната на чудесата“. Определено смятам, че съм паднала в заешката дупка.

— Какво си чела? — пита Харли.

— Няма значение.

Около себе си виждам само очи, които следят всяко мое движение.

— Вижте — казвам високо. — Знам, че изглеждам различно. Но аз съм просто човек, като всички вас.

Говоря с високо вдигната глава, гледам ги право в очите и се опитвам да задържа погледите им колкото може по-дълго.

— Добре им го каза — казва Харли и се хили като Чеширския котарак^[1].

— Откъде дойде? — пита високият мъж, който не е спрял да ме зяпа и да се усмихва глуповато.

— Ти кой си? — искам да знам аз.

Този направо ме вбесява.

— Лут.

Гласът му е глух и дрезгав.

— Е, престани да ме зяпаш така, *Лут* — казвам му аз и кръстосвам ръце пред гърдите си.

Лут се ухилва още по-широко и продължава да ме гледа втренчено.

— Ти *откъде* дойде? — пита една жена, която стои близо до Харли.

Въздишам с досада. Всъщност безсмислено е да казвам на Лут да не ме зяпа, те всички ме зяпат.

— Дойдох от Земята — обяснявам аз, — преди много време.

Повечето от тях ме гледат с недоверие, но в очите на няколко души светва пламъче, което ме кара да мисля, че те са наясно, че небето им не е нищо друго, освен боядисан в синьо метал.

— Ще ни разкажеш ли за нея? — пита Харли.

Той придърпва един стол, аз сядам и се правя, че не забелязвам как жената, която е най-близо до мен, се отдръпва рязко назад. Какво ли мога да им разкажа за Земята? Как мога да им опиша въздуха, който мирише по друг начин, как земята се усеща по-мека, как ги самият си по-различен дори само от факта, че целият свят е на твое разположение? Дали да не започна с планините, винаги скрити зад облаци и сняг — те дали изобщо знаят какво означават тези думи: „облак“, „сняг“, „планина“? Мога да им разкажа колко различен може да бъде дъждът, проливният дъжд е супер, когато искаш да си стоиш вкъщи и да гледаш филм, или да четеш, или пронизващият дъжд, който

бодe по кожата ти като иглички, или топлият летен дъжд, който прави първата целувка с първата ти любов още по-сладка.

Те ме гледат жадно, чакат да им разкажа за планетата, която наричам свой дом.

Започвам с небето.

[1] Чеширски котарак — персонаж от книгата „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол. — Б.пр. ↑

26

МЛАДШИ

— Онова проклето момиче отишло в общото помещение на Отделението и им разказва сега за Земя-Слънце — ръмжи Старши. — Не й ли казахме какво ще стане, ако създаде още бъркотия? Предупредихме я, нали така?

— Виж, Старши — казва Док с помирителен тон. — Сезонът ще започне всеки момент. Ще бъдат толкова обсебени от него, че ще забравят всичко, което тя им каже.

Старши удря с юмрук по най-близката криогенна камера. Аз отскачам назад за всеки случай, защото не знам какво или кого още може да удари.

— Добре — казва Старши. Обръща се към мен и ме гледа свирепо. — Първата причина за раздор?

Викторина? Точно сега?

— Различието — отговарям.

— Точно така. Раздорите ще следват това момиче навсякъде, където отиде, като мръсотията, която децата оставят след себе си по пода. А втората причина е липсата на ръководство. Момче, когато различията създадат смут, единственото нещо, което може да държи нещата под контрол, е здравето ръководство. Учи се от това.

Той натиска бутона на предавателя си.

— Връзка: до всички.

— Какво правиш. Старши? — докато го кажа, познатото *бийп, бийп-бийп* изпълва ушите ми.

— Внимание, до всички жители на „Благословеният“. Имам много важно съобщение.

Стомахът ми се свива. Старши прави съобщение до всички обитатели на кораба. И мисля, че знам какво ще каже. Мислите ми препускат в главата ми. Няма как да им каже за криогенното ниво, откъдето идва всъщност Ейми. Никога не би го направил.

— Старши, недей — опитвам се да го спра.

Той не ми обръща никакво внимание.

— Много е вероятно някои от вас, особено тези, които са на Ниво фийдъри близо до Болницата, да видят нов обитател на кораба.

— Спри — хвърлям се към Старши.

Повръща ми се от лъжите му.

Док ме сграбчва за ръцете с дългите си пръсти и ме издърпва назад. Опитвам се да се освободя, но той е твърде силен.

— Този нов обитател е млада жена с необичайно бяла кожа и яркочервена коса. Тя е резултат от научен експеримент, с който шипърите се опитват да разработят такива физически качества на тялото, които да устоят на суровите условия на Земя-Кентавър. Момичето е безобидно, но е слабоумно и е склонно към лъжи. Лесно се обърква и не е пригодено за труд, затова ще остане в Отделението. От вас изобщо не се иска и не се очаква да общувате с нея. Тя е луда и трябва да се отнасяте към нея като с такава.

Свивам ръце в юмруци. Луда, така ли било? Резултат от научен експеримент на шипърите? Е, има логика — учените от Ниво шипъри прекарват голяма част от времето си в създаване на нови неща, които ще ни предпазят в условията на Земя-Кентавър, каквито и да са те. И въпреки това е ясно, че Старши се опитва да скрие истинския произход на Ейми и да я държи далече от повечето хора.

Дръпвам се гневно, когато Док най-после ме пуска, но това вече няма значение. Старши е свършил. Обръщам се и тръгвам към асансьора, назад към Ейми.

27

ЕЙМИ

— Това, което не мога да разбера — казвам аз, — е защо вие всички сте тук.

— К'во питаш? — обажда се един от мъжете.

На скута му има китара, стара акустична реликва.

— Харли каза, че всички вие сте луди. Каза, че това е лудница.

— Аа, не сме луди — казва китаристът.

Акцентът му е по-силен отколкото на другите, едва му разбирам.

— Така е, луди сме — обажда се жената, която се е отдръпнала от мен. Харли я нарече Виктрия и каза, че пишела разкази. В ръцете си тя държи книга, която изглежда много стара — истинска книга, подвързана в кожа, а не някаква електронна джаджа. Чудя се откъде я е взела. — Единственото нещо, което ни поддържа, за да не откачим съвсем, са лекарствата — добавя Виктрия.

— Вие може и да сте луди — казва китаристът шеговито, — но аз не съм.

— Луд си — казва Харли. — И тя също. И аз. Всички тук.

— Но ти не си — настоявам аз.

— Говори за себе си.

— Не, наистина го мисля! Ти не си. Не се държиш като луд. Никой от вас не се държи така.

Харли се усмихва.

— Ще го приема като комплимент. В края на краищата — започва той, но изведнъж извърща глава наляво, сякаш се вслушва в нещо.

— Какво? — питам.

— Шшш — съска Виктрия.

Оглеждам стаята. Всички, абсолютно всички са наклонили глави наляво и сякаш съсредоточено слушат нещо.

— Повикване към всички — обяснява китаристът шепнешком.
— Старши не го е правил, откакто умря Младши.

— Шшш — обажда се пак Виктрия.

Очите ми се местят от човек на човек. Всички те, пациенти и сестри от психиатричното отделение, всички слушат внимателно.

Има нещо тайнствено и зловещо в начина, по който изведнъж замряха и се заслушаха в нещо, което аз не чувам. Всички около мен са неподвижни и тихи и аз не издържам повече — скачам и започвам да крача из претъпканата стая, чакам да се развали магията, очаквам ги да се върнат отново в моя свят.

— Куп простотии — Харли отсича безцеремонно.

Всички се размърдват и почват да шумят. Каквото и да е било онова, което чуха, вече е свършило.

— Какво има? — питам.

Харли ме поглежда и за пръв път в очите му няма смях.

— Нищо — отвърща ми.

Виктрия измърморва нещо, само една сричка, но аз не я чувам.

— Какво? — питам и в гласа ми се прокрадва неочаквана острота.

Тя ме гледа право в очите.

— Луда.

— Виктрия! — опитва се да я спре китаристът.

Тя се нахвърля върху него.

— Чу Старши! Тя е ненормална! И ни е лъгала тук през цялото време, лъгала ни е. Казва, че е от Земя-Слънце! Разказва ни за обширна земя, за безкрайно небе! Тя е по-луда от всички нас — защо мислиш, че Старши я е докарал тук? С всичките й лъжи. — Последните думи са пълни със злоба. — Казва ни, че е виждала Земя-Слънце! Как се осмелява? Как се осмеляваш? — обръща се към мене със студена омраза в очите.

— Успокой се, Виктрия, тя е малоумна. Не е с всичкия си. Не знае какво приказва — казва китаристът.

— За какво говорите? — намесвам се аз.

— Не ми разправяй за небе, което е безкрайно — продължава тя тихо. — Никога повече не ми разправяй такива неща. Изобщо не говори за това. Няма небе. Само метален покрив.

Потрепервам от суровостта на думите й, но точно преди да се обърне и да се затича надолу по коридора, виждам, че в очите й проблясват сълзи.

— Какво става? — питам.

Въртя се в кръг из стаята. Всички, с изключение на Харли, ме гледат втренчено, със същото онова презрение и горчив гняв, с които Виктория избълва думите си към мен.

— Хайде — казва Харли, — да се връщаме в стаята ти.

— Защо? Не разбирам. Какво става?

— Ела — казва Харли и ме повежда навън, далече от смълчаните погледи и враждебната стая.

МЛАДШИ

Когато излизам от асансьора, говорът стихва до шепот. Не с трудно да се досетя какво обсъждат. Оставям ги с шепненето им и лъжите. Не ми пука какво си мислят. Искам да знам какво мисли Ейми.

Пред вратата има кафяво петно, смачканите останки от цветята, които ѝ оставих.

Чукам.

— Влез — казва дълбок мъжки глас.

Харли. Стомахът ми се свива. Прокарвам пръст по бутона и вратата се плъзва встрани.

Ейми седи пред прозореца и гледа навън. Светлината пада върху извърнатото ѝ лице и се разпилява върху проблясващата в златно червена коса, а зелените ѝ очи искрят. Гледам я втренчено и не мога да откъсна погледа си.

— Красива е, нали? — казва вместо поздрав Харли.

Той е преместил бюрото, сега то не е допряно до стената, а е сложено под ъгъл пред Ейми, а отгоре е подпрян стативът му. На него има малко платно и Харли вече е скицирал с въглен сцената пред него.

— Заряза ли картината с рибата? — питам го и се надявам, че те няма да доловят горчивината в гласа ми така, както я усещам аз.

— Аха — весело отвърща Харли.

Той мацва малко синьо на лицето на Ейми и засилва сянката под устните ѝ.

— Представи си, използвам почти същите цветове за нея, както за рибата. Хей! — подвиква към Ейми и наднича иззад платното. — Това е новото ти име, отсега нататък ти си моята Малка рибка!

Ейми се смее весело на новия си прякор, а аз гледам Харли гневно, защото я нарича „негова“. Но е прав: златистата червено-оранжева коса има същия цвят като люспите на рибата, която рисуваше.

— И така, Малка рибке, зарежи момчето и ми разкажи за небето.

Замръзвам за момент, когато ме нарича „момче“. Искане ми се да го ударя. Наистина ми се иска да го ударя, въпреки че е най-добрият ми приятел.

— Обичах най-много звездите, бяха ми най-любими, още като бях малка и родителите ми ме водеха в обсерваторията.

Не знам какво точно значи „обсерватория“, но това, което със сигурност знам, е, че първите спомени на Ейми за звездите са свързани със семейството ѝ, а моите с мъртвец.

Ейми ме поглежда и аз съм щастлив, че не може да разбере какво си мисля. Тя взема парченце от пая с месо, който лежи на салфетката в скута ѝ, и го слага в устата си. Преглъща го бързо и после пуска останалото в тръбата за боклук. Двамата с Харли сигурно са яли тук, а не в столовата на Отделението. Добре. Мога да си представя как обитателите на Отделението се държат с нея след обаждането на Старши. Тя отпива глътка вода от стъклената чаша до нея и трепва.

— Какво има? — питам я.

— Боли ме главата — и ме гледа сериозно. — Е, ще ми кажеш ли какво се случи, за да започнат всички да ме смятат за ненормална?

— Не си ли ѝ казал? — обръщам се към Харли.

— Много ясно, че не съм — измърморва Харли и бодне по платното с четката си. — Защо да я наранявам с такива лъжи?

Донякъде се радвам, че Ейми не знае какво е казал Старши. Но Харли винаги си е бил такъв, откакто го познавам. Той смята, че неведението е най-добрият начин да предпазиш някого, и не разбира, че това, което си представяме, често е по-лошо от истината.

— Ще ми кажеш ли?

Вдигам поглед и Ейми ме гледа с очакване.

— Беше Старши — обяснявам. — Той направи повикване до всички, за да им каже за теб. — Спирам. Дали знае какво значи повикване до всички? — Тъ, съобщение. Изпрати съобщение до всички. — Отново се спирам, не мога да издържа на погледа на големите ѝ зелени очи. — Повечето неща бяха лъжи.

Ейми усеща неохотата ми да продължа.

— Какви лъжи? — иска да знае.

— Че ти си продукт на експеримент, който се е провалил, и си... ами малоумна. Бавноразвиваща се. — Спирам се отново. Ненормална.

Лицето на Ейми се сгърчва, когато осмисля чутото. По отвращението в извивката на устните ѝ разбирам, че се е срещнала вече със Старши и може да си представи какво точно с казал.

— Ясно — казва най-после и се обръща към прозореца.

Харли се изправя, вглежда се за миг в лицето ѝ и се обръща отново към платното. В лицето на Ейми от картината се появява болка и тъга.

— Е, значи, има много звезди на небето? — пита Харли и гледа нощното небе на фона на картината. Запъва се на думата „звезди“, сякаш все още не може да приеме, че ги има.

— Милиони — отвръща Ейми. — Милиарди.

В думите ѝ се прокрадва копнеж.

Харли мацва сребриста боя на платното.

— Но — аз се навеждам към картината, — те са разпръснати, не са така накуп. Разпръсни ги повече. И са с различна големина. Някои са по-големи, други са просто като пращинки.

Настъпва мълчание, сякаш съм казал нещо неприлично. Харли се обръща бавно към мен. Ейми ме гледа с широко отворени очи.

— Ти си виждал звездите? — казва Харли, сякаш ме обвинява в нещо нередно.

— Аз... ами...

Ейми се опитва да надникне в очите ми и аз знам, че се надява да види в тях блясъка на звездите.

— Само веднъж — отвръщам.

— Как така?

Харли поема дълбоко въздух.

— Има врата към един люк. Той е за мъртвите.

Ейми се извърща рязко към мен.

— Къде е? — пита Харли и нетърпението в гласа му ми напомня за последния път, когато беше изпаднал в онова състояние, което Док нарича „низходяща спирала“.

— Не е на Ниво фийдъри.

Харли се умълчава. Той не е един от малкото богоизбрани, които имат достъп до другите нива, и е прекарал целия си живот на Ниво фийдъри.

— Може ли да го видим? — пита Ейми. — Може ли да видим звездите?

О, да, толкова ми се иска да ѝ ги покажа. Да ги покажа на нея, но не и на него, не сега, не и на двамата. Искам да съм единственият, който ще върне на Ейми нейните звезди.

Но какво ще каже Старши? Какво може да ни направи? На мен? На нея?

— Не — отвърщам. — На Старши никак няма да му хареса.

Очите на Ейми се свиват и приличат на нефритени топлийки.

— Аз се запознах със Старши — казва тя и гласът ѝ потрепва от отвращение.

Харли се изхилва и Ейми се обръща към него. Темата за Старши хич не ѝ е смешна.

— Какво, в името на Вселената, е могъл да ти каже, че да ти стане толкова неприятен? — смее се той.

— Нали чу за този люк, за който говореше Младши? — Ейми едва сдържа гнева си, като човек, който едва удържа каишката с ръмжащо куче. — Искаше да ме изхвърли през него, за да не създавам „смут“ на кораба.

Харли се смее.

— Не би го направил!

Ейми не се и опитва да се усмихне.

— О, да, би го направил — казвам аз.

Смехът на Харли замира и той ме поглежда.

— Може и да е казал нещо заплашително, но никога не би...

— Да — заявявам с най-твърдия тон, на който съм способен, — би го направил.

Харли сбърчва чело и отново се нахвърля на платното.

— Той не обича „смутове“ — обяснявам на Ейми. — Не иска някой да е различен, никакви различия изобщо. Различията, казва той, са първата причина за раздор.

— Звучи ми като същински Хитлер — измърморва Ейми.

Чудя се какво ли иска да каже с това. Старши винаги ме е учил, че Хитлер е бил мъдър, образован водач на своя народ. Може би Ейми имаше предвид, че Старши е силен водач, какъвто е бил и Хитлер. Странен начин на изразяване и ето още едно различие между нас, още една разлика, която Старши няма да хареса.

Ейми скача от мястото си до прозореца. Свива косата си бързо на кок и я закрепва с две сухи четки, които грабва от принадлежностите

на Харли, преди да е успял да протестира. После започва да крачи из стаята като зверче, затворено в клетка, която е твърде малка за него.

Харли изсумтява отново, а аз си спомням следната картина: Старши върви на Ниво фийдъри, гледа благо като добродушен старец работниците и фермерите, а после, когато се качваме двамата на Ниво кийпъри, той ръмжи с отвращение на тяхната глупост. Старши, който непрекъснато ми набива в главата, че силният контрол е по-важен от всичко друго. Старши с киселото му изражение, когато за пръв път дойдох на Ниво кийпъри и не направих нищо необичайно. В съзнанието ми лицето на Старши се изкривява все повече и повече, и подозирам, че по същия начин се е изкривила и душата му.

Тогава разбирам, че да, този мъж, с когото живея от три години, който е водач на целия кораб, чийто контрол върху всички на борда е абсолютен... този мъж е способен да убие всеки един, за когото реши и когато реши.

Би могъл.

— Но защо ще го прави? — питам.

— Не знам. И защо — мен? Аз не съм някой важен. Защо ще се опитва да ме убие?

Четката на Харли замръзва във въздуха. В малката стая настъпва тишина.

— Ти не си единствената — казвам аз и думите ми пронизват въздуха като стрели. — Един мъж беше убит. Тогава видях и люка — помагах на Док и Старши да изпратят тялото към звездите.

— Кой?

Ейми диша тежко, в гласа ѝ има ужас.

— Господин Уилям Робертсън.

— Не го познавам — казва тя с облекчение.

Чак тогава разбирам, че се е страхувала да не би мъртвецът, който се е понесъл към звездите, да е бил някой от родителите ѝ.

29

ЕЙМИ

— Каква е системата за охрана на този кораб? — обръщам се към Младши. — Имате ли тук, момчета, ченгета или нещо такова?

Младши и Харли гледат смутено.

— Ченгета? — пита Младши.

Кимам.

— Нали разбирате, полицаи, ченгета. — Те ме гледат с недоумение. — Хора, чиято работа е да държат лошите под контрол.

— Нали затова е Старши — казва Харли и се обръща към платното си.

Страхотно.

— Тук нямаме нужда от „ченгета“ като на Земя-Слънце — обяснява ми Младши. Трябва ми малко време, за да се сетя, че под Земя-Слънце има предвид моята Земя. — На Земя-Слънце има повече безредици, защото е имало повече различия. На „Благословеният“ няма различия, затова няма и проблеми.

Аз се наежвам.

— Проблемите на Земята не идват от това, че хората са различни...

— Робство. Кръстоносни походи. Геноцид. Насилие срещу гражданските права. Апартейд. Различията са били основната причина за всички най-големи бедствия на Земя-Слънце, причинени от хората.

Аз го гледам зяпнала, но не мога да отрека позорните моменти в историята на моя свят.

— Я виж колко си бил умен — казва Харли и ми намига — Младши е най-образованият от нас. Това, което нас ни учеха за Земя-Слънце, беше най-вече за методите в селското стопанство и науката. Младши е умник.

Младши пламва целият.

Нямам време за закачки.

— Какво се прави в момента, за да се открие убиецът?

И двете момчета ме гледат с празен поглед.

— Има ли охрана при криогенно замразените хора? Старши разследва ли случая? Има ли заподозрени? Има ли там видеонаблюдение или контрол? *Какво става?*

Никой от двамата не се е замислял за тези неща, което ме вбесява.

— Изобщо не си помислил за това, така ли? Някой е умрял, а ти просто бездействаш и позволяваш това да се случи? Мислех, че ти си следващият водач на този кораб — крещя и соча към Младши. — А сега смяташ просто да подминеш всичко и да се надяваш, че нещата някак ще се оправят? И това ми било водач!

— Аз... аз — мънка Младши.

— Не разбираш ли, че родителите ми са там долу? Безпомощни? Лежат замразени в кутийките си! Ти не си бил там. В кутийката. Когато са я изключили от захранването. Не знаеш какво е усещането. Онзи момент, когато най-последно се събуждаш и знаеш, че си буден, и искаш да повърнеш всички онези тръбички, но не можеш, и искаш да излезеш от онази кутия, но не можеш, и искаш да *дишаш*. Но. Ти. *Не можеш*.

— Добре, добре — казва той. — Успокой се. Пийни малко вода.

Младши използва това като повод да отиде до банята и да налее отново вода в чашата ми.

— Нямам нужда от вода! — казвам.

Защо им е толкова трудно да разберат кое е важното?

Въпреки това Младши ми побутва чашата. Вземам я и отпивам една глътка. На езика ми остава странен горчив вкус. Чудя се колко ли често тази вода се обработва и рециклира. Щом си го помислям, ядът ми някак се изпарява и сега се чувствам по-спокойна.

— Как щеше да се чувстваш, ако там бяха твоите родители? — питам тихо Младши.

Харли бавно оставя четката си и ни гледа с интерес. Повече го вълнува отговорът на Младши, отколкото моето бръщолевене.

— Аз не познавам родителите ми — отвърща Младши.

— Починали ли са?

Думите ми прозвучават по-сурово, отколкото ми се иска, но този свят сякаш си е поставил за цел да ме направи по-коравосърдечна.

Младши клати глава.

— Не. Просто никога не съм знаел кои са те. На един Младши не му е позволено да знае. Той трябва да се чувства като дете на целия кораб.

Говори, сякаш рецитира урок, но в думите му има тъга, която едва ли осъзнава. Изглежда малък и самотен. Раменете му са увиснали надолу, сякаш иска да се скрие в тялото си.

— Ти затова ли си тук? — питам Харли.

— Нее. Аз познавам родителите ми. Те са тъкачи долу в Града. Цялото ми семейство са били тъкачи, още от времето на Епидемията. Мисля, че родителите ми бяха разочаровани, когато не продължих семейната традиция, но не знам дали изобщо забелязаха, когато ги напуснах. Не можах да ме накарат да се интересувам от платове, а аз не можах да ги накарам да проявят интерес към нещо друго. И така се преместих тук. Само Младши тук няма истински родители.

— И така трябва да бъде — казва Младши с глух глас, без да ни погледне. — Но точно сега — продължава, — ако не можем да разберем *кой* е убил господин Робертсън, можем да се опитаме да разберем *защо* го е направил.

Прекосявам стаята и отивам до Харли с принадлежностите му за рисуване, и вземам най-голямата четка и чашка с черна боя.

— Хей — казва Харли, но преди той или Младши да могат да реагират, аз бързо изписвам името си с големи букви на стената до прозореца.

— Какво правиш със стената си?

Младши е шокиран.

— Тази стена не е моя — отвърщам. — Нищо на този кораб не е мое.

Под името си добавям всичко, което мисля, че може да ме направи мишена на убиеца: момиче, на седемнайсет години, червена коса. Бяла. Външност — обикновена.

— Ти си красива — казва тихо Младши, но аз се правя, че не го чувам.

После добавям: не участва в мисия.

— Добре — казвам и се обръщам към тях. — Ами господин Робертсън?

Пиша името му на стената до моето.

Младши вдига тънкия пластмасов лист от бюрото ми, който бях разглеждала с удивление. Прокарва пръст по него и той светва като екран на компютър. После започва да почуква по него и на екрана се появяват образи.

— Младши/Старши: достъп осигурен — съобщава от компютъра женски глас.

— Господин Уилям Робертсън — чете Младши от екрана. — Мъж. На петдесет и седем години, латиноамериканец, деветдесет и шест килограма. Специалист по командване. Работил към Морска пехота на Съединените щати. Мисия: организация на офанзивата. Финансиран от ОФР. ОФР? — Той млъква. — Виждам съм го и преди. На една табелка на Ниво кийпъри...

Той се замисля.

— Обмен на финансови ресурси — казвам аз и пиша информацията за господин Робертсън под името му. — Всички в армията се финансират от ОФР. Така и тате беше включен в мисията.

Младши прокарва пръст по екрана.

— Това е всичко.

Гледам чудноватото компютърно нещо.

— А там няма ли нещо и за мен?

Младши се колебае.

— Какво? Какво пише за мен?

— Ами...

Харли, който ни е наблюдавал мълчаливо до този момент, издърпва компютъра от Младши. Сканира по него бързо и смехът замира в очите му.

— Уф.

— Какво?

— Няма нищо.

Плъзга пръст, сигурна съм, че иска да го изключи. Но преди да успее да го направи, аз грабвам компютъра от ръцете му. Виждам снимката, която ми направиха няколко дни преди да ме замразят, по време на медицинския преглед. Дата на раждане, кръвна група, ръст, тегло. И с малки буквички: Товар без значение.

А, да, вярно. Бях забравила.

Аз съм просто допълнителен багаж.

Оставям подобното на компютър нещо на бюрото и се обръщам към стената с данните ми. Под името ми добавям: без значение.

— Ти не си — започва Младши, но аз го поглеждам и той млъква.

Отстъпвам назад и оглеждам произведението си. Чертичките на буквите са твърде дебели и от тях вече са тръгнали черни струйки, няколко са стигнали чак до перваза и оставят черни дири по увивните цветя от лющеща се боя, нарисувани от някой предишен обитател на стаята. Харли следи с очи черните струйки и наблюдава как капките се застигат върху ръчно нарисуваните цветя.

— Е — казвам аз и преглеждам написаното на стената, — каква е връзката? Защо някой би искал да ни убие и двамата?

Тишина.

— Пропускаме нещо — казвам и приглаждам косата си с ръце. — Трябва да има някаква връзка.

Но каквото и да е то, никой от нас не го вижда.

Отпускам безпомощно ръце.

— Доникъде няма да стигнем така. Хайде да слезем долу при криогенните камери и да видим какво можем да открием там.

— Да слезем там долу? — пита удивен Младши.

Кимам.

— Може да намерим някакви улики.

Харли се смее, сякаш това е някаква игра.

— Улики?

Аз му хвърлям студен поглед и смехът му замира.

— Добре — казва Младши.

Очите ни се срещат и не мога да си спомня защо смятах, че изглежда простодушен. Сега в него има решимост, готов е за битка, готов е да ме подкрепи.

— Тръгваме ли? — питам.

— Да тръгваме.

30

МЛАДШИ

Ейми се прави, че не забелязва студените погледи, които я следват, докато минаваме през общото помещение на Отделението и си проправяме път към асансьора. Тя върви с вдигната брадичка като кралица, но от шепота след нея ми е ясно, че хората тук я виждат по съвсем различен начин. Стискам зъби. За всичко това е виновен Старши.

Разнася се звън и асансьорът се отваря на четвъртия стаж.

— Чухте ли? — пита Ейми, докато вървим през празния коридор.

— Какво да чуем? — пита Харли.

Ейми клати глава.

— Нищо. Май просто ми се е причуло.

Но все пак се обръща и хвърля подозрителен поглед към асансьора.

Отварям вратата на края на коридора — все още е отключена, и вървим през помещението към втория асансьор. Разбита кутия на алармата я няма. Сигурно Старши я е занесъл на шипърите да видят дали може да се поправи.

— И така, какво търсим? — пита Харли, докато асансьорът се спуска надолу.

— Не знам точно. — Ейми пристъпва от крак на крак. — Улика Нещо.

Мисля си за последния път, когато бях на етаж с криогенните камери. Помня, че единственото нещо, което показваше, че тук е станало убийство, беше тялото на господин Уилям Робертсън. Нищо друго, никакви други следи.

Но не казвам това на Ейми.

Когато вратата на асансьора се отваря, Харли пристъпва навън и се оглежда любопитно. Аз го следвам, а Ейми излиза в последния момент преди вратата да се затвори отново.

— Къде е люкът със звездите? — пита жадно Харли.

Ейми пристъпва напред. Тя ме хваща за ръкава и ме дърпа докато се обърна към нея.

— Къде са родителите ми? — пита много, много тихо.

— Не знам — отвърщам аз. — Но мога да ги потърся, ако искаш.

Ейми прехапва устни и клати глава.

— Не... няма нужда. — Тя се оглежда с големи, широко отворени, изплашени очи. — Не, не сега... по-късно.

— Може ли първо да видим звездите? — пита нетърпеливо Харли.

— Има един люк ето там — започвам да обяснявам, но преди да свърша, Харли вече върви между редиците. Обръщам се към Ейми: — Трябва му код, за да отвори вратата.

Тя ми отправя нещо като усмивка.

— Нека го открие сам. Хайде да се опитаме да намерим тук нещо, което може да ни помогне. Може ли да ми покажеш къде е бил господин, въ... Робертсън?

Тръгваме по пътеката с криогенни камери, означени с номера седемдесет и пет — сто, и спираме пред номер сто.

Ейми протяга треперещи пръсти към празната поставка. Дали сега си представя, че там лежи някой от родителите ѝ, или пък вижда себе си? Но преди да я докосне, тя отдръпва ръка и я притиска към гърдите си.

— А сега какво трябва да правим? — питам, за да я отвлека от мислите ѝ, каквито и да са те, които я карат да се затвори в себе си.

Ейми отстъпва назад, забила поглед в земята. Очите ѝ оглеждат голия чист под, после блуждаят по подредената като в болница стая.

— Не знам какво точно очаквах да намеря — казва тя. — Май си го представях като полицейско шоу, ще сляза тук долу и ще намеря конец, който е от ризата на Старши, или капка кръв, което ще тестваме за ДНК, а аз дори не знам дали правите тук ДНК тестове...

— Биометричните скенери отчитат ДНК — подхвърлям аз, но тя не ме чува.

— Или огромен отпечатък от стъпки. — Изведнъж млъква и ме зяпва. — Принадлежностите за рисуване на Харли! — вика възбудено. — Принадлежностите на Харли!

— Какво?

— Харли има четки. И той ме скицира с въглен, преди да започне да ме рисува с бои. Той има всичко, което ми е нужно.

— Представа си нямам за какво говориш! — казвам аз и се усмихвам, защото в очите ѝ се е върнало онова пламъче, което имаше, преди да излезе от асансьора.

— Харли! — вика тя, скача и тръгва към края на пътеката. — Харли!

Нямам представа защо са ѝ онези неща. Знам само, че съм готов да се изправа срещу още една Епидемия, ако трябва, само и само да ѝ ги дам. За щастие, има много по-лесен начин.

— Връзка: Харли — казвам и натискам предавателя си.

— Какво? — пита Харли нетърпеливо.

— Донеси кутията си за рисуване.

— Къде е люкът със звездите? Тук има много врати и люкове, и какво ли не още, но те всички са затворени.

— Донеси най-напред кутията си за рисуване.

— Ако го направя, ще ми кажеш ли кой люк води към звездите?

— Аха.

— Дадено — съгласява се Харли и прекъсва връзката.

— Какво е това нещо? — пита след миг Ейми, когато се е уверила, че вече съм приключил разговора си с Харли. — Мислех си, че всички имате някакви миниатюрни слушалки или нещо такова, но това всъщност е вградено в кожата, нали така?

Аз натискам бутона.

— Представява устройство за безжична връзка.

— Боли ли?

— Не.

Смея се.

— Много яко — въздъхва Ейми и се навежда към мен. Нежният и топъл дъх ме гъделичка по ухото. — Нещо като вграден в ухото ти телефон.

Пръстите ѝ докосват издутината над предавателя. Дъхът ми спира. Тя е точно пред мен, изкусително близко. Ейми прехапва устни и всичко, което искам сега, е да я сграбча да я притисна към себе си и да почувствам устните ѝ върху моите.

После тя се отдръпва, пуска ръката си и ме гледа с непроницаемо изражение.

— Док може, въ, да ти сложи, ако искаш.

Опитвам се да не мисля повече за това, как ми се иска да я сграбча и да я приближа отново към себе си.

Ейми вдига ръка и докосва врата си под лявото ухо. Поглажда кожата с пръсти.

— Не, мисля, че засега не искам.

Харли се появява малко по-късно и стоварва кутията си с боите и четките в краката ни. Сигурен съм, че едва се сдържа да не хукне към люка със звездите, но е и любопитен да разбере за какво са ни нещата му за рисуване. Колкото до това, аз съм не по-малко любопитен.

Ейми рови из кутията, прехвърля бурканчета с бои, моливи и парчета хартия. Най-после измъква парче въглен, увит в тънък парцал, и започва да го троши на пода.

— Хей! — вика Харли. — Аз сам си го правя!

— Трябва да бъде на прах — обяснява Ейми и стрива парченцата въглен.

— Защо?

Ейми се усмихва.

— Само гледайте.

Тя избира една от големите и меки четки на Харли, топва космите ѝ в черния прах и я прокарва по вратата на моргата.

— Моля те, моля те, моля те — нарежда тя, докато покрива метала с фин слой прах, и затаява дъх.

Под праха се показват кръглите линии на отпечатък от пръст.

Ейми се смее.

— Сега, ако само имаше начин как да разберем на кого е този отпечатък?

Аз съм една крачка пред нея.

— Ще опитаме с това — показвам ѝ таблета, който съм взел от бюрото на края на пътеката, и коленича до нея. Държа екрана над отпечатъка и сканирам. След секунди отпечатъкът се появява на екрана.

— Сега — обяснявам и потупвам по екрана — трябва само да го сравня с биометричните скенери...

— Уха.

Ейми чака със затаен дъх. Аз ѝ се усмихвам.

Таблетът избръмчава.

— Е? — пита Харли и се навежда над рамото ми.

— Мой е. Бях тук с Док, това е моят отпечатък.

— Пише Старши/Младши — Харли сочи екрана. — Може да е на Старши.

Ейми вдига поглед, но аз клатя глава.

— Имаме един и същ достъп в компютъра — той винаги показва имената и на двамата на биометричния скенер. Но аз проверих по-рано локаторната карта на безжичната връзка и него го нямаше там. Това трябва да е моят отпечатък.

— Опитай пак — казва Харли и Ейми отново се обръща към вратата с четката в ръка.

Сканирам всеки отпечатък, който тя открива, но единствените отпечатъци, достатъчно ясни за сканиране, са четири на Док и дванайсет мои. Повечето от отпечатъците са размазани или наслагвали един върху друг и не ни вършат работа.

— Намерих още един — казва Ейми и сочи отпечатъка върху повърхността на криогенните камери. — Този твой ли е?

— Не си спомням да съм пипал тук — отвърщам аз.

Очите на Ейми блестят.

— Може да е на убиеца! — казва тя и гласът и отново се оживява.

Държа таблета над отпечатъка и го сканирам. Той е голям и широк — от палец. Тънка нацърбена черта пресича спираловидните линии по него.

— Какво е това? — пита Харли, когато увеличавам изображението.

Ейми поглежда през рамото ми.

— Може и да не е нищо — но изглежда като белег, нали?

Бийп, бийп-бийп. Сканирането е приключило.

Старши/Младши — проблясва над отпечатъка.

— Още един твой — въздъхва Ейми и лицето ѝ помръква. Тя се обръща отново към криогенната камера, но сега едва-едва размахва четката, сякаш е толкова тежка, че едва я държи.

— Имаш ли белег на палеца? — пита Харли.

Оглеждам палците си, макар да знам, че там няма белег, който да прекъсва линиите на отпечатъка ми.

— Може просто да е имал нещо на палеца си, когато е докоснал криогенната камера — казва Ейми, без да вдига очи. — Нещо, което е било между повърхността и палеца.

Но аз не съм пипал там.

Знам, че не съм.

Ейми вдига таблета.

— Сигурен ли си, сто процента ли си сигурен, че не е бил Старши?

— Абсолютно. Веднага след като открихме господин Робертсън, аз проверих локаторната карта на връзката. Него го нямаше там.

Ейми издишва въздуха през ноздрите си като разярен бик.

— Все пак си мисля, че е могъл да...

Понечвам да поклатя глава и Ейми спира. Просто няма начин.

Може Ейми и да е права за свирепия му характер, но Старши не е бил тук, когато е станало убийството.

Ейми хвърля четката с възмущение.

— Толкова беше с отпечатъците.

— Съжалявам — казвам разсеяно, защото продължавам да мисля кой би могъл да остави отпечатъка, след като не съм нито аз нито Старши.

Харли издърпва таблета от ръката ми и го хвърля на бюрото в края на пътеката.

— Може ли да видя сега люка?

Той си прибира кутията с боите и сега забелязвам, че е донесъл и едно чисто, макар и малко платно.

— Ако ти отворя люка, ще останеш ли тук през нощта да пазиш никой да не пипа замразените?

Ейми се усмихва и това ми стига, за да забравя за онзи глас в главата ми, който ми нашепва, че на Старши хич няма да му хареса това, че съм оставил Харли тук, при това сам.

— Дадено — отвръща Харли.

Обяснявам му къде е люкът и му казвам кода за достъп, после вземам отново таблета от бюрото.

Бързо потупвам по екрана и въвеждам достъп за него и за Ейми, така че да могат да влизат и да излизат от криогенното ниво, когато поискат, добавям и достъп за Ейми, с което да ползва таблетите. Харли се втурва направо към люка веднага щом сканирам отпечатъка от

палеца му, и изобщо не си прави труд да скрие нетърпението си. Ейми все още се смее към него, когато притискам палеца ѝ към скенера. Когато смехът спира, аз осъзнавам, че притискам палеца ѝ вече цяла минута.

— Извинявай — казвам и пускам ръката ѝ.

Ейми само ми се усмихва.

— Искаш ли да идем в градината? — изведнъж избърборвам на един дъх и я гледам сащисан.

Какво ми стана? Какви ги дърдорях?

— Какво? — пита Ейми и се усмихва още по-широко.

Облегнала се е на металната маса зад нея.

— Искаш ли да видиш градината? — повтарям въпроса си и сега го казвам бавно, по-бавно от забързаните удари на сърцето ми. — С мен?

Тя прехапва устни и продължава да ме гледа, но погледът ѝ е сдържан и отчужден. Ръцете ѝ стискат здраво ръба на масата, сякаш се страхува, че ще я измъкна насила от това студено и тъмно място. Не е трудно да се досетя защо. Искане да остане близо до родителите си. Поглежда надясно, където е люкът и накъдето хукна Харли. И тя иска да види звездите.

Сърцето ми се свива. Как бих могъл да им съпернича?

После отново поглежда към мен и се усмихва.

— Разбира се.

А в очите ѝ виждам нещо още по-красиво от звездите.

31

ЕЙМИ

Младши ме води в просторната градина зад Болницата, през която минах при сутрешната ми тренировка. Тогава не забелязах колко е красива, виждах само стените, които я ограждат. Но тя наистина е прекрасна. Някак хаотична е, сякаш всичко в нея расте от само себе си, но никъде няма плевели, пътеките са поддържани и цялото оформление говори, че тук е действал истински градинар и този сдържан и красив хаос е плод на неговите умения.

— Какво е това? — питам го.

— Статуя на Старши от времето на Епидемията.

— Значи, всеки, който е водач тук, се нарича Старши? — Той кимва. — Това, което правите, е тъпо. Не може да се разбере кой кой е. Колко Старши е имало тук, между другото?

— Ами... не знам точно.

Вдигам очи към статуята. Не е направена от камък. Мисля, че е от бетон или нещо подобно. Има логика. Откъде ще намерят тук камък? Не е, като да копнат в земята и да изкарат камъни.

На ръката ми пада капка. Вдигам поглед и за момент ми минава безумната мисъл, че ще видя дъждовни облаци. Винаги съм обичала дъжда и сега, когато гледам нагоре към невзрачния метален таван, си мисля, че бих харесала такава една корабна версия на дъжд. Това ми напомня отново колко фалшив е „Благословеният“. Няма дъждовни облаци, няма тъмно небе, прорязано от светкавици. Дъждът тук е просто вода, която пада от поливната система, монтирана на покрива. Опитвам капката с език. Готина е, като истински дъжд, но има леко застоял, рециклиран привкус и мирише много слабо на нефт.

„Дъждът“ е съвсем лек, падат само няколко капки, и аз продължавам надолу по пътеката към статуята.

— Изненадвам се, че имате дъжд — отбелязвам.

Младши ми се усмихва, някаква полуусмивка, която е по-скоро самодоволно хилене.

— Какво има?

— Говориш смешно — отговаря ми.

Което е чиста ирония, защото това, което той казва, ми звучи нещо като „гоиш мешно“.

— Я гледай! Ти си оня със смешния акцент!

— Мешън цент — подиграва се той.

Аз му се плезя, но също се смея.

Няколко дъждовни капки падат по лицето на статуята, стичат се надолу като сълзи и оставят след себе си тъмни дири. Присвивам очи. Лицето не е направено в детайли, както очаквах. Всъщност изглежда като очукано от времето.

— Преди колко време е била Епидемията?

— Не знам точно — казва Младши и се отдалечава от статуята.

— Трябва да проверя. Защо толкова се изненада, че имаме дъжд?

— Ами... — нарочно провлачвам думата и засилвам акцента, с който говоря според Младши. Той се усмихва още по-широко. — Само дето това не е дъжд. Защо го правите да прилича на дъжд? Можете сами да поливате растенията с напоителна система.

Младши вдига рамене.

— Това е от първоначалния проект на кораба. — Прави пауза и после измърморва на себе си: — Биологично проучване...

— Какво?

— Видях няколко стари чертежа на кораба в Архивната зала. Първоначално Ниво фийдъри се е наричало Биологично проучване. Тогава не се замислих... но Старши проектира атмосферните модели. Симулира вероятни атмосферни условия на Земя-Кентавър. Променя модела, кажи-речи, на всеки пет години. Последния път... последния път бе предвиден дъжд само веднъж в месеца. Учените трябваше да помагат на фермерите в разработката на различни методи за напояване. И... — Той се замисля. Имам чувството, че е забравил за мен, че съм там и го слушам. — Когато бях дете, валеше много често. Помагах да се направи отводнителна канавка. Пасищата се наводняваха. Старши ни караше също да подменяме почвата, да премахваме или да добавяме различни минерали.

Той вдига поглед към мен, но не ме вижда.

— Ниво фийдъри е наистина биологично проучване — проучват се вероятните условия на Земя-Кентавър. В Архивната зала има записи

за различните методи, които се наложи да разработим. Всъщност... не се налагаше. Това е част от работата на Старши. Той се занимава с това.

— Това означава, че е част и от твоята работа, нали така? — казвам аз. — Ти си следващият Старши.

Иска ми се да попитам: *А той защо не те е научил на всичко това?*, но май това е нещо, което не може да се казва на глас. Младши обаче разбира по лицето ми какво си мисля. Той завива по пътеката и тръгва към езерото, и аз съм сигурна, че не може да отговори на неизречения ми въпрос. Той също има въпроси, още много въпроси.

Следвам го надолу по пътеката. Хортензии с големи, цъфтящи топки сипят цветчета по алеята.

Дъждът се засилва. Той пада равномерно и методично, но доста наподобява истински дъжд и аз накланям глава назад и оставям водата да пръска по затворените ми клепачи, сякаш е истински.

— Цялата тази работа със Старши... не ми е ясно как действа.

— Защо, какво не ти е ясно?

Спираме се до езеро, което е голямо колкото плувния басейн в гимназията. Мъж и жена се смеят под дъжда, а после сядат на една пейка по-нататък по алеята.

— Той не е добър човек. Кара всички да се страхуват от него, за да му се подчиняват. — Не искам да си призная, че и аз се страхувам, но съм сигурна, че Младши се досеща.

— Старши е велик водач. Невинаги съм съгласен с него и с методите му, но те действат. Не можеш да го отречеш.

— Защото това старче е диктатор, затова работят — мърморя аз. Виждам, че Младши се подхилва. — Какво?

— Харесва ми как го наричаш старче. Повечето хора тук му ближат краката.

— На мен ми се видя смахнат. Даже повече от смахнат. Абсолютен гадняр, ако ме питаш. Знам, че той е водачът ви и така нататък, но той наистина искаше да ме убие.

— Може би нямаше наистина да те изхвърли през люка.

— Така ли мислиш?

Младши гледа цветята под краката ни.

— Би могъл. Да, най-вероятно би могъл да го направи.

Побутвам с крак големите оранжево-червени цветя, подобни на тигрови лилиуми^[1], които ограждат езерото.

Двойката на пейката напредва бързо. Мъжът е сложил едната си ръка на блузата на жената, а другата е върху панталона ѝ. Младши проследява погледа ми и наблюдава двойката.

— Старши каза, че скоро ще започне Сезонът.

— Това ли наричате Сезон? Хората не се държат така на публично място.

Или поне някога не го правеха. Така ли се случва с хората, когато са наблъскани заедно на един кораб, или аз съм направо светица в сравнение с еволюираните им норми на поведение?

Младши не гледа към двойката на пейката, той гледа мен. Сега дъждът вали по-силно и си мисля, че трябва да се връщаме, но по някаква странна причина ми харесва начинът, по който дъждът ме кара да се чувствам — сякаш съм свързана с това място и съм част от него. Макар да знам, че дъждът не е истински, усещането е като за истински, а аз отчаяно имам нужда от това.

[1] Тигров лилиум — *Lilium tigrinum* (тигрова лилия, тигров крем) — тревисто растение с родина Далечния изток, отглежда се по нашите географски ширини предимно като декоративно растение с гроздовидни оранжеви съцветия, гъсто обсипани с кафяви петънца. — Б.пр. ↑

32

МЛАДШИ

Отсреща на пейката мъжът и жената използват дъжда като претекст, за да започнат да си събличат дрехите. Мъжът смъква ризата на жената, а тя извива гръб и се притиска към него.

— Гадно е — казва Ейми.

Нямам желание да обсъждам Сезона с нея, макар че двойката поражда в главата ми разни мисли. Искам да знам дали омразата ѝ към Старши се отнася само за човека, а не и за титлата.

— Той не е толкова лош — казвам. — Всъщност е много добър водач. — Приближавам се до нея. — Искам да кажа, че може да е тираничен, но успява да накара всички на кораба да работят заедно и да се чувстват щастливи.

Ейми сумти.

— Е, и ти ли ще мразиш някой само защото е различен?

— Теб никога няма да мразя!

Нали точно различното в нея — червената ѝ коса, това, че идва от Земята, и това, че не се подчинява сяко на Старши, това е, което най-много харесвам в нея.

Дъждът вече вали проливно, но и двамата сякаш не го забелязваме. Ейми ме поглежда очаквателно, сякаш иска да ѝ докажа, че аз не съм като Старши.

Вместо това аз протягам ръка и издърпвам четките, които държат косата ѝ. Тя е като червен пламък, когато се спуска надолу, после дъждът мокри червените къдрици и те стават толкова тъмни, че косата ѝ изглежда почти кестенява, като моята. Пресягам се и прибирам един червено-златен кичур зад ухото ѝ. Тя трепва, когато пръстите ми докосват кожата ѝ.

— Старши е велик водач — казвам тихо. — Но — продължавам преди Ейми да може да възрази, — ние сме на различно мнение по въпроса с различията. Оказа се, че различията ми харесват, и то много.

Преглъщам с усилие. Устата ми е влажна, а гърлото много сухо.

И тогава — не знам точно как се случва, тя прави крачка напред, аз също правя крачка напред и двамата сме съвсем близо един до друг.

И между нас е само дъждът.

Между нас няма абсолютно нищо.

Устните ми се сливат с нейните. Една дъждовна капка се плъзга в ъгълчето на устата ми, устните ѝ се разтварят, моите също. Капката пада на езика ми и после се стопява на нейния.

Дрехите ми са подгизнали, но не чувствам студ. Топлината ѝ прониква в мен и ме изпълва целия.

Ръцете ми я обхващат и я придърпват към мен. Искам да я притисна силно, толкова силно, че да остане без дъх.

Искам този миг никога да не свършва.

И тогава...

Тя се отдръпва.

Отстъпва назад.

Докосва подпухналите си устни.

Очите са широко отворени и искрят.

По бузите ѝ се стичат дъждовни капки, но това не е дъжд и тогава за пръв път усещам солен вкус на езика ми.

— Винаги се случва при дъжд — мърмори тя. — И с Джейсън беше така.

Който и да е този Джейсън, иска ми се да го убия.

— Съжалявам — казва Ейми и отстъпва още една крачка назад. — Не исках да...

Не, *не* трябваше да стане така.

Не трябваше да я целувам. Толкова много неща са ѝ на главата и в душата, само аз ѝ липсвам.

— Съжалявам.

Протягам ръка към нея, но тя се отдръпва.

И после си тръгва.

Водата се лее от металния таван над главата ми. В ръката си все още стискам четките за рисуване, с които бе прихванала косата си. Четките на Харли.

Чупя ги на две и ги хвърлям в езерото.

33

ЕЙМИ

Дъждът гали кожата ми. И Джейсън е там, и ние почти се целуваме.

Но това не е дъжд, а горещият душ в банята, и с мен не е Джейсън, а Младши.

Опирам глава на плочките в душ-кабината, топли от горещата вода.

Не знам какво да правя.

Увивам кърпа около тялото ми и влизам в стаята. Погледът ми се спира на таблицата, която надрасках на стената, и аз стоя и се вирам в нея, а водата от мен се стича и капе на мокета. Няма полза. Все още не виждам никаква връзка между мен и господин Робертсън.

За пръв път в живота си се чувствам така обърквана, така самотна. Всички хора, които трябваше да са с мен — родителите ми, Джейсън, приятелите ми — тях ги няма. Без тях корабът изглежда празен и малък, аз също се чувствам празна и малка.

Трябва да отида в криогенното ниво и да пазя родителите ми. Не биваше да оставям Харли там. Моите родители са там долу, не неговите. Това не е негов ангажимент.

Но си спомням копнежа в очите му, когато си тръгнахме, и не искам да съм тази, която ще го откъсне от звездите.

А и не искам и да бъда там сама, сред студения полъх на смъртта.

Сядам на края на леглото, не ми се ляга.

Прекосявам стаята и отивам до прозореца. Поглеждам леглото ми — завивките са смачкани, но не са отменати. През първата ми нощ тук Младши седеше точно на този стол, докато аз спях на леглото.

Качвам краката си на стола и обгръщам коленете си с ръце. Заспивам така, с лице към прозореца.

Няма изгрев. Когато се включи голямата жълта лампа в центъра на покрива, тогава е ден.

Чувствам главата си размътена, сякаш още не съм се събудила напълно. Грабвам чаша студена вода от банята, но и това не ми помага. Светът около мен ми изглежда още по-размазан. Толкова съм уморена. Уморена да мисля, да се тревожа. Има само един начин да спра брътвежа в главата ми.

Лут, високият мъж, който се навира в мен и ме зяпа, е единственият човек в общата стая, когато минавам през нея, за да отида до асансьора. Той спи ли изобщо? Човек може да са помисли, че стои в помещението само за да ме зяпа и да ме кара да се чувствам неловко. Искам да се обърна и да му кажа да гледа себе си, но това, че му говоря, само ще го зарадва. Да си призная, малко ме плаши.

Денят е започнал само преди няколко минути. Без истински изгрев нямам усещането за ранна утрин, просто обикновена дневна светлина, така ще бъде и на обяд, и вечерта няколко минути преди да се стъмни. Като че ли почти цялото ниво спи, но гледам да не излизам от селскостопанската част, тичам покрай кравите и през редовете с царевица и косите на мамулите ме гъделичкат, когато минавам покрай тях.

След около десетина минути влизам в ритъм и очаквам момента, когато тялото ми ще влезе в зоната.

— *Защо обичаш да тичаш, Червенокоске? — ме попита Джейсън някъде след третата ни среща, вече бяхме започнали да се целуваме, но все още не бях събрала смелост да му кажа, че ненавиждам прякора Червенокоска.*

— *Казах ти. Обичам момента, когато съм изцяло съсредоточена върху тичането, когато съм само едни тичащи крака.*

По-силно. Трябва да тичам по-силно.

— *Мисля, че схващам.*

Джейсън понечи да ме целуне, но аз вече се навеждах, за да вържа маратонките си, и той успя само да ме докосне по бузата.

Вдигам очи към него.

— *И искам да спечеля.*

— *Да спечелиш?*

Не мога да избягам от тези спомени. Просто трябва да тичам по-бързо. Полето с царевица свършва до ниска ограда. Овцете от другата

страна ме зяпат. Аз намалявам скоростта и започвам да тичам покрай оградата.

— Ами да, искам да спечеля Градския маратон на Ню Йорк. Нещо като мечта ми е. — Наведох се, но не толкова да оправя чорапите ми, колкото да не срещна погледа му, защото за пръв път споделях мечтата си с някого.

— Градският маратон на Ню Йорк?

— Аха. Това си е голяма работа. Един от най-добрите маратони в света. Повече от четирийсет километра е и минава през всички квартали. Но за да участваш в него — искам да кажеш наистина да тичаш, не само да отидеш и да стигнеш до края, за това трябва наистина да си добър.

— Колко добър?

— Най-доброто време е около два часа и половина.

— Два часа и половина? За цели четирийсет шибани километра?

Мамка му!

— Знам. Много съм далече от това. Но...

Сега вече вдигнах очи към него. Не се шегуваше, както обичаше да прави. Беше взел думите ми напълно сериозно.

— Можеш да го направиш.

— Едва мога да изтичам петнайсет километра за два часа.

— Можеш да го направиш. Наистина. Ти никога не се предаваш. Наблюдавал съм те. Един ден ще спечелиш този маратон, аз ще бъда на финалната линия и ще те чакам. С изненада.

Сега вече се усмихва дяволито.

— Нека позная. Това ли ще е изненадата?

И аз го целунах, и в тази целувка вложих цялата си любов и благодарност за вярата му в мен.

И тогава осъзнавам всичко. Спирам и вдишвам жадно въздуха, който има вкус на озон.

Не е само това, че Джейсън го няма. Няма маратон. Няма Ню Йорк. Ню Йорк — *Ню Йорк!* Той е огромен. Има имаше толкова много хора там. Няма вече Ню Йорк. Какъвто и да е Ню Йорк сега, няма да е онова, което беше. Метрото и Сентръл парк, маратоните и Бродуей. Сега е нещо напълно различно — знам само, че има летящи коли и телепортъри. Никога повече няма да го видя и той никога няма да бъде това, което беше. За мен никога повече няма да има Ню Йорк.

Но, шепне сърцето ми, има Младши.

Тичам по-силно.

Вече започвам да виждам хора, които са станали и започват деня си, и тогава се обръщам и тичам назад към Болницата.

Не мога да излъжа себе си.

Знам го, но не искам да си го призная.

Забавям темпото, когато виждам кравите отблизо.

Те не са обикновени крави.

Не съм израснала на село, във ферма или нещо такова, но въпреки това знам как трябва да изглежда една крава. А тези крави — е, ясно е, че са крави, но за пръв път виждам такива като тези тук.

Първо, по-ниски са. Много по-ниски. Главите им едва ми стигат до рамото. Мъжките имат рога, както му е редът, но рогата имат форма на гъба и са затънени, и то не защото са отрязани, а защото просто са си такива.

Кравите ме оглеждат толкова любопитно, колкото и аз тях. Спирам до оградата и се навеждам над нея, задъхана и потна, и няколко крави се клатушкат към мен. Имат повече мускули от обикновените крави, месото издува кожата им, краката им са извити като дъги от тежестта и те пристъпват тежко. Преживят тревата с ритмични, отмерени движения и при всяко млясване изпускат по малко пръст и трева, което почти ми напомня за дома.

Една от тях измучава, но това не е обикновено мучене: то завършва с нещо като квичене на прасе. *Муу-ъъ-иии!*

Отдръпвам се от оградата.

Кравите прасета ме наблюдават, докато вървя, и в големите им кафяви очи има нещо злоещо.

Виждам пред себе си поле с насаждения, което е поне два пъти по-голямо от онези с царевица, пшеница и зелен боб, през които тичах. Ярkozелени разлистени растения са подредени в дълги спретнати редове, още редове и пак редове. Навеждам се и откъсвам едно кръгло листо, нежно и малко мъхесто, но то има горчив вкус. Стеблото му е дебело и твърдо, предполагам, че е нещо като морков или картоф — хранителната част е под земята.

Тогава дочувам нещо.

Бийн! „Номер 517, ваксиниран.“ Тракане на нещо като твърда пластмаса, шум от бързи стъпки.

Ниска ограда от гъста мрежа за пилета огражда полето зад мен. Близо до оградата и наведена толкова ниско, че отначало не я виждам, е клекнала девойка. Тя е с няколко години по-голяма от мен, около възрастта на Харли. Току-що е освободила един огромен, дебел и късокрак заек и той се отдалечава с подскоци, като на всеки няколко подскока разтърсва задния си ляв крак. Пухкавата му бяла опашка се мята и чувам как трака сърдито със зъби, докато се отдалечава, подскачайки. Понечвам да кажа нещо, но момичето се изправя на колене. Друг заек хрупа детелина на около метър от нея. Без да издаде звук, момичето се хвърля върху заека, сграбчва го за задните крака и го притиска към земята, преди да е успял да се измъкне. После се пресяга зад себе си и взема една от онези тънки пластмасови компютърни джаджи, които използва и Младши, и я размахва зад ушите на заека като касиер, който маркира стока в бакалницата. Компютърът пиука, тя поглежда в екрана и го хвърля до себе си на земята.

— Здравсти! — казвам аз.

Очаквам да е изненадана — с нищо не показва, че ме е забелязала, но момичето вдига очи и казва само:

— Здравей.

После обаче ме оглежда внимателно. Помня какво каза Старши за мен и колко лесно е да ме разпознаят. Косата ми е потна и залепнала за черепа, и няколко кичура са се измъкнали от плитката на гърба ми. Аз ги пригладдам с ръка, не че има полза, на този кораб няма начин да скрия коя съм.

— Ти си генетично модифицираният експеримент — заявява момичето. Аз кимвам. — Старши каза, че не трябва да разговаряме с теб.

— Ами не е задължително — отговарям ѝ с неприкрит гняв, — но поне можеш да си учтива.

Момичето накланя глава, очевидно обмисля чутото. После се пресяга зад себе си и взема малка кошница, пълна с хипотермични спринцовки. Почти половината от тях са празни, а останалите са пълни със златистожълта течност, която прилича на мед, размесен с масло.

— Какво е това? — питам я.

— Ваксини — отвърща ми и се обръща към заека, който все още притиска към земята.

Той изобщо не се съпротивлява. Само помръдва от време на време тежките си задни крака, но не се опитва да се освободи от хватката.

— Зайците твоите домашни любимци ли са? — питам отново.

Тя ме поглежда и аз съм сигурна, че сега си мисли за казаното от Старши, как съм по всеобщо мнение малоумна и глупава.

— Не — отвърща ми, — те са храна.

Глупав въпрос. Полето е доста голямо, виждам наоколо поне двайсет заека и още десетина в далечината. В другия край на полето се виждат къща — сигурно момичето живее там — и още клетки за зайци, оградени с мрежа. На „Благословеният“ има стотици хора и те, естествено, се нуждаят от източник на протеин, който се репродуцира бързо, като зайците.

— Видях те да тичаш — казва тя, но вниманието ѝ е съсредоточено върху заека. — От какво бягаше?

— Просто тичам — отвърщам аз.

Момичето ме наблюдава мълчаливо и съсредоточено, като котка.

— Защо?

Аз вдигам рамене.

— А защо не?

— Не е продуктивно.

Казва го, сякаш продуктивността е нещо свещено, единственото, което има някаква стойност.

— И какво от това?

Вместо да отговори, тя поглежда наляво и ми обръща гръб. Взема от кошницата една от пълните спринцовки, забива я в задния крак на заека и го и пуска.

— Номер 623, ваксиниран — казва тя.

На компютърното нещо се появяват вълниста линия и зелена светлина, а думите ѝ излизат в таблица на екрана.

— Срещу какво ги ваксинираш? — продължавам да я разпитвам.

Какви ли болести по зайците могат да се появят на един затворен кораб?

— Това ги прави по-силни. По-здрави. С по-добро месо. — Тя клечи на петите си и ме гледа. — Ти живееш в Болницата, нали?

Аз кимам.

— Дядо ми го заведоха в Болницата.

— По-добре ли е сега?

— Той умря.

Казва го делово, без ни най-малка емоция, но очите ѝ се овлажняват.

— Съжалявам — казвам аз.

— Защо? — пита тя просто. — Беше му дошло времето.

— Ти плачеш.

Тя трие очите си с мръсни пръсти и на бузата ѝ остава петно от пръст и трева. Гледа сълзата на ръката си, смутена, че от очите ѝ може да бликне такава емоция.

— Няма причина да съм тъжна — казва на уликата, която се стича по пръста ѝ.

Гласът ѝ е равен и монотонен и аз знам, че си вярва, когато ми казва, че не е тъжна, въпреки че тялото ѝ говори противното.

Момичето взема кошницата си и се пресята за компютъра, но той е по-далече, отколкото е предполагала, и се изплъзва от ръцете и. Аз го сграбчвам и съзирам две думи в горния край на екрана: *генетична модификация*.

— Какво пише там? — соча надписа.

Тя се подчинява, което малко ме изненадва, и започва да чете.

— Генетична модификация за манипулиране на репродуктивните гени и мускулната маса — рецитира със същия монотонен глас. — Планирана увеличена продуктивност: двайсет процента, с увеличена продукция на месо двайсет и пет процента.

— Тези спринцовки не са за ваксиниране — казвам аз и се опитвам да срещна празния и поглед. — Те са свързани с генно манипулиране. Знам го. Майка ми беше специалист по генно инженерство там на... — и млъквам. Тя все още ме смята за смахната, страничен продукт на научен експеримент на борда на кораба. — Виж, не съм такава, каквато казва Старши. Аз съм от Земята, от Земя-Слънце, искам да кажа. Там съм родена. Бях криогенно замразена и се събудих по-рано. А майка ми, там, на Зе... на Земя-Слънце, беше специалист по генно инженерство. Това, което инжектираш на зайците — не е ваксина. То е материал за генна модификация. Ти променяш ДНК на зайците.

Тя кима, сякаш е съгласна с мен, попива всяка дума, но казва.

— Старши каза, че си малоумна и не разбираш нещата.

— Аз наистина съм от Земята — но не това е важното! Виж, работата е там, че тези неща тук са опасни. Генетичната модификация не е нещо, с което можете да си играете, дори и при зайци, особено ако ще ги ядете после. Не осъзнаваш ли какво правиш?

— Старши каза, че това е ваксина — повтаря тя и започва да отстъпва назад.

— Хей, чакай!

Оградата не ми позволява да се доближа.

Момичето спира — но само защото заема позицията да сграбчи друг заек.

— Виж, прочети онова нещо на екрана на компютъра. Там пише, че ги инжектираш с материал за генно модифициране. Виж. Ето там. — Соча към екрана. Тя поглежда към него с любопитство, сякаш търси онова, което ѝ казвам, макар че таблицата се вижда съвсем ясно. — Виж го. Ето там. Виждаш ли изобщо думата „ваксинация“?

Тя клати бавно глава и очите ѝ пробягват по думите на екрана.

— Значи — казвам и чакам да осмисли казаното от мен. Тя не реагира и аз продължавам: — Значи, ти не ваксинираш зайците. Ти модифицираш тяхната ДНК.

Тя се обръща към мен с широко отворени очи и за момент си мисля, че го е проумяла.

— А, не — казва. — Грещиш. Старши така ми каза. Ваксинации. — Тя ми подава кошницата със спринцовки, за да ги разгледам. — Те правят зайците по-здрави. По-силни. С по-хубаво месо.

Понечвам да възразя, но от простодушния и празен поглед на широко отворените и очи ми става ясно, че няма смисъл. Потръпвам, но не е, защото съм потна и ми е студено. Властта на Старши е абсолютна. Не знам защо това момиче е толкова апатично, че не може да проумее истината, която ще ѝ избоде очите, само защото противоречи на онова, което ѝ е казал Старши. Не знам дали Старши не стои и зад изключването на замразените. Но знам със сигурност, че ако е той и ако кара всички да му се подчиняват сляпо като това момиче, нямам никакъв шанс да се опълча срещу него.

34

МЛАДШИ

На следващата сутрин забелязвам под вратата на стаята ми да се процежда звездна светлина. Излизам навън с прозявка, протягам се и виждам, че Старши е свалил металния екран над навигационната карта и е открил небето с крушките звезди.

— Здравсти — казва Старши.

Той се е подпрял на стената до стаята му и се визира във фалшивите звезди. Отдръпва се, когато сядам на масата, и дочувам подрънкване на лед по металния под. Бутилка с питието, което правят шипърите. Старши се опитва да я скрие, но е твърде късно.

Двамата гледаме крушките на тавана.

— Все забравям — казва Старши — колко е трудно. Правя го... от толкова дълго време.

Той въздъхва. Въпреки че във въздуха се долавя острият, парлив мирис на напитката, Старши не е пиян. Хвърлям поглед към бутилката — отворена е, но липсват не повече от една-две глътки. Старши никога не губи контрол, дори и когато пие.

— Знам, че е трудно — казвам аз.

Старши клати глава.

— Не, не знаеш. Нямах и представа. Ти едва започваш. Ти... на теб не ти се е налагало да вземаш решенията, които аз съм вземал. И после да живееш в мир със себе си.

Какво ли има предвид?

И какво е направил?

А една друга част от мен, тази, която знае какво е да си Младши в продължение на шестнайсет години, не петдесет и шест като Старши, се пита: какво е трябвало да прави?

Защото аз познавам Старши, и не само това, познавам и работата. И знам защо я вършим. Защо живеем с нея. Защо трябва да я вършим.

— Щеше да е по-лесно, ако Младши преди теб беше все още жив. Можеше да се грижи за теб и за Сезона, а аз щях да се грижа за...

— За какво? — питам и се навеждам напред.

— За всичко останало.

Сега Старши е прав и фалшивите звезди обсипват тялото му с точки от светлина. Изглежда много стар. Никога досега не ми е изглеждал толкова стар. Но не годините го състаряват.

— Мразя Сезона — казва с неприкрито отвращение в гласа.

Понечвам да попитам защо, но той не гледа към мен и нещо ме кара да замълча. Чудя се дали не го мрази, защото той няма с кого да се чифтосва? Никога не съм го виждал да поглежда жена по начина, по който Харли гледеше приятелката си... начина, по който аз гледам Ейми. Може би е имал жена преди мен, по време на неговия Сезон, но тя е умряла. Може би... Преглъщам. Не мога да кажа, че не ми е идвало наум и преди, че не съм се чудил дали Старши не е всъщност моят...

— Не се възгордявай — казва Старши и прекъсва мислите ми.

— Моля?

— Не се възгордявай. Правиш това, което трябва да правиш, независимо дали ти харесва, или не. Няма с какво да се гордееш, не и когато си Старши. Никога няма правилен отговор. Просто се грижиш да останат живи. Няма значение как. Правиш всичко този шибан кораб да оцелее.

Той взема почти пълната бутилка и се заключва в тъмната си стая. Металният екран скрива фалшивите звезди и аз също потъвам в мрак.

Час по-късно е време денят да започне. Старши се появява от стаята си. Дрехите му са чисти, погледът му е бистър и дъхът му свеж. Предполагам, че бутилката е все още пълна. Разговорът под лъжливите звезди сякаш е бил само сън.

Старши се отправя към люка, който води към Ниво шипъри. Тропотът от стъпките му по металния под — неравномерен от накуцването, е единственият звук, който нарушава тишината.

— Ти беше цял ден вчера с онова момиче от Земя-Слънце — казва най-после, докато вдига вратата на люка.

Аз свивам рамене.

— Точно сега нямам време за уроци. На първо място е корабът. Но май си забравил за задачата, която ти възложих, нали? Да откриеш третата причина за раздор?

Навеждам глава. Забравил съм. Струва ми се, че това беше толкова отдавна. Когато вдигам поглед, Старши вече се с обърнал и не мога да видя очите му. Не знам какво си мисли, но се съмнявам, че е нещо хубаво.

— Добре — казва най-после.

— Добре?

— Прекарвай времето си с нея — продължава той. — Така сам ще разбереш какви каши може да забърка.

После слиза през люка и ме оставя сам с куп въпроси, на които знам, че няма да ми даде отговор.

Тръгвам направо към гравитационната тръба и Ниво фийдъри. Щом Старши ми разрешава да зарежа задачата си и да прекарвам времето си с Ейми, кой съм аз, че да го оспорвам? Орион е на верандата на Архивната зала (подсмихвам се, защото се е подпрял на стената и закрива портрета на Старши) и аз му махам с ръка, когато минавам покрай него.

Никога не съм виждал да има толкова много хора в градината. Единствените звуци, които се дочуват, са пъшканията и стоновите на разгонените двойки, които се чифтосват зад храстите, под дърветата, в подножието на статуята, дори по средата на пътеката. Налага ми се да прескачам през гърчещите се, потни тела, за да вляза в Болницата.

За щастие, асансьорът е празен. Но по миризмата се усеща, че доскоро тук е имало някой.

В Отделението поне цари някакво подобие на благоразумие. Е, Виктория и Барти се целуват в ъгъла и няколко от действащите лица се натискат на стъклената стена, но повечето от тях са почти облечени.

Тая слаба надежда Ейми да е като тях, като полуоблечените, когато чукам на вратата ѝ — но тя не е. Облечена е и гледа през прозореца.

— Защо правят това? На публично място, пред всички, навсякъде... — прошепва тя, когато влизам в стаята ѝ.

— Сега е Сезонът.

— Това... това не е нормално. Хората не правят така. Това е... чифтосване, не любов. Аз вдигам рамене. — Разбира се, че е

чифтосване. Това е целта. Да се създаде ново поколение.

— Всички? Всички наведнъж? Всички решават да правят секс точно *сега*?

Аз кимам. Може би родителите и никога не са говорили с нея за Сезона, но тя е достатъчно голяма, за да знае. Всички животни се разгонват. Хората имат Сезон точно както кравите, овцете, козите.

Ейми сумти.

— Трябва да е нещо във водата — казва тя и се засмива леко, сякаш е някаква шега. Но после лицето ѝ отново потъмнява и тя прошепва тихо, сякаш на себе си: — Но това *не е естествено*.

Аз не отговарям. Твърде зает съм да мисля как, когато станем на двайсет, ще дойде и нашият Сезон. За нас двамата. Само ние.

Тя казва нещо. Аз разтърсвам глава, за да прогоня мислите, които са обсебили ума ми.

— Ще го направиш ли?

— Да направя какво?

— Ще дойдеш ли с мен да видя родителите ми?

Поемам дълбоко въздух и после издишвам бавно.

— Ейми, те са все още замразени.

— Знам — казва тя с равен, безизразен тон. — Но въпреки това искам да ги видя. Не мога да стоя и да наблюдавам онзи етаж, без да съм ги видяла най-напред както трябва.

И така аз тръгвам с нея.

На криогенното ниво осветлението вече е включено. Ейми влиза вътре първа и оглежда редиците от квадратни врати.

Тя тръгва мълчаливо по една пътека и аз я следвам. Пръстите ѝ скачат по металните врати. В края на редицата Ейми се обръща към мен.

— Дори не знам кои точно са техните.

Изглежда объркана и безпомощна.

— Мога да проверя.

Минавам покрай нея и отивам да взема таблета от масата в края на редицата.

— Как са имената им?

— Мария Мартин и Боб — Роберт Мартин.

Пиша имената им с клавиатурата на екрана.

— Номера четирийсет и четирийсет и едно.

Още преди да съм оставил таблета, Ейми вече тича покрай редиците и брой задъхана. Спира пред две врати една до друга с номерата на родителите ѝ.

— Искаш ли да ги отворя? — питам аз.

Ейми кимва, но когато пристъпвам напред, тя ме сграбчва за ръката.

— Аз ще го направя — казва тя, но не го прави, просто стои там и гледа затворените врати.

35

ЕЙМИ

Искам да ги видя.

Искам да видя бръчиците от смях по лицето на мама. Искам да допра гладката си буза до разчорлената брада на татко.

Искам да ги видя.

Но не искам да ги видя като замразено месо.

36

МЛАДШИ

— Ейми?

И двамата се обръщаме. В края на редицата стои Харли.

— Ти какво правиш тук? — искам да знам аз.

Харли върви към нас и се прозява.

— Охранявам. Както се разбрахме. Никой, освен вас не е слизал тук.

— Довечера ще остана аз — казвам виновно, когато виждам тъмните кръгове под очите му.

— А, не, няма — хили се Харли. — Не можеш. Старши ще забележи. Нямам нищо против да съм тук, долу. Тихо е и мога да рисувам.

Познавам Харли. Знаем колко обсебен може да бъде. Сигурно повечето време е прекарал в съзерцание на звездите, вместо да пази замразените.

Навеждам се към него, за да не ме чуе Ейми.

— Ами лекарствата ти...

Нямам предвид само синьо-белите потискащи хапчета, които и двамата вземаме, тях ги вземат всички в Отделението. Харли взема и други заради „епизодите“, откакто...

— Нищо няма да ми стане — отвърща Харли и макар че не съм много убеден в думите му, аз му вярвам. От начина, по който гледа Ейми, ми е ясно, че не иска да обсъждаме този въпрос пред нея.

— Защо не дойдеш с нас? Ейми иска да види родителите си — предлагам аз.

Харли се колебае — иска да се върне при звездите. Но когато вижда загрижения ми поглед, променя решението си.

— Добре — съгласява се той, но поглежда към коридора, който води към люка. В празния и отсъстващ поглед има някакъв див копнеж и това ме плаши. Така гледаше последния път, когато беше обсебен от онази натрапчива идея.

— Свърших тук — казва Ейми зад мен.

— Сигурна ли си?

Тя кимва.

— Но... не искаш ли да вземеш багажа си? — питам и поглеждам в таблета.

— Багажа ми?

— Ами да, нещата, които си взела със себе си, преди да те замразят. Тук е записано, че ти и родителите ти, всеки от вас е имал торба с багаж.

37

ЕЙМИ

Сърцето ми бие силно, когато двамата с Харли вървим след Младши покрай редиците с метални вратички. Стигаме до стена, покрита с шкафчета.

Аз не съм прибирала никакъв багаж тогава. Мама и тате не ми казаха, че мога да взема нещо със себе си.

Младши отваря един шкаф; вътре има около десетина торби, всяка една е голяма горе-долу колкото куфар.

— Заповядай — казва той и издърпва три от тях.

Харли и Младши стоят до мен, докато натискам бутона на първата торба. Капакът се отваря с шумно пукане — торбата е разхерметизирана.

Това трябва да е багажът на мама. Долавям уханието на парфюма ѝ веднага щом капакът се отваря. Вдишвам дълбоко, със затворени очи, спомням си уханието на същия този парфюм от дрехите ѝ, когато като малка се докарвах с роклите и, но то беше толкова отдавна. Вдишвам отново и усещам единствено тръпчивата миризма на газ за консервиране, с който е била напълнена торбата, а парфюмът на мама не е нищо друго, освен спомен.

Вдигам прозрачния плик, пълен със снимки.

— Какво е това? — пита Харли.

— Океанът.

Той зяпа с отворена уста.

— А това? — пита Младши.

— Това е семейното ни пътуване до Големия каньон.

Подавам му снимката. Той проследява с пръст очертанията на скалите, издълбани от река Колорадо. Гледа недоверчиво, сякаш не може да повярва, че каньонът зад мен и родителите ми е истински.

— Това всичко е вода? — пита Харли и сочи снимката, на която правя пясъчен замък на плажа, когато бях на седем.

Аз се смея.

— Всичкото е вода! Солена е, което е тъпо, а вълните се издигат нагоре и после падат, заливат брега и се оттеглят. Тате и аз обичахме да скачаме във вълните, да видим колко далече можем да стигнем, а после ги яхвахме обратно към брега.

— Всичко е вода — мърмори Харли. — Само вода.

Другите снимки не са толкова вълнуващи. На повечето от тях съм аз. Аз като бебе. Като прохождам, в градината на баба и дядо, сред листата на тиквите. Първият ден в училище. Аз на бала на гимназията в черната, прилепнала по тялото рокля, застанала съм до Джейсън и той ми подава букетчето от метличини за корсажа ми.

Ровя из торбата. Знам, че има нещо, което мама не би оставила на Земята. Когато пръстите ми напипват нещо малко и твърдо, сърцето ми подскача. Издърпвам кутийка от кадифе със заоблен капак и я държа на дланта си.

— Какво е това? — пита Младши.

Харли продължава да съзерцава океана.

В кутийката има колие със златно кръстче. Кръстчето на баба.

Младши се смее.

— Не ми казвай, че и ти си от онези, които вярват в тези вълшебни приказки!

Аз го гледам втренчено, докато закопчавам колието на врата ми, и смехът му замира.

— Този кораб се нарича „Благословеният“ — казвам и нагласявам кръстчето да виси точно по средата на гърдите ми.

— „Благословеният“ означава „на добър час“.

Обръщам гръб на Младши и се вирам във вратичките на замразените.

— Означава много повече.

Преглъщам и прибирам снимките обратно в торбата. Оставям само онази, от Големия каньон, на която сме тримата заедно. Кръстчето се люлее пред мен, когато се пресягам за торбата на тате. Пълна е най-вече с книги. Някои от тях са ми познати — пълното издание на Шекспир, „Напредъкът на поклонника“^[1], Библията, „Пътеводител на галактическия стопаджия“. Десетина-дванайсет книги по военна тактика и оцеляване, научни книги. Три тетрадки с празни листове и неотворен пакет с автоматични моливи. Отделям настрана една тетрадка и три молива.

Колебая се, после ровя отново в торбата и вземам „Изкуството на войната“^[2] от Сун Дзъ. Никога не съм чела тази книга, но по заглавието преценявам, че може да ни даде някакви идеи какво да правим с онзи, който изключва замразените, който и да е той. Слагам я под тетрадката с надеждата, че Младши не е успял да види заглавието. Нещо ме кара да мисля, че зад всичко това стои Старши, неговият наставник, и се опасявам, че ако се наложи да се изправя срещу него, ще трябва да го направя съвсем сама.

И тогава го виждам.

Моето плюшено мече.

Вдигам го. Голямата зелена папийонка на врата му е увиснала, а нослето от филц е доста изтрито. Козината на лявата лапа почти я няма, защото, когато бях бебе, обичах да я смуча вместо палеца си.

Притискам Амбър към гърдите ми с болезнения копнеж по нещо, което филцът и плюшът не могат да ми дадат.

— Последната торба — казва Младши и я побутва към мен, докато затварям тази на тате.

Поемам дълбоко въздух и притискам силно Амбър.

Но тази торба е празна.

— Къде са твоите неща? — пита Харли и наднича зад рамото ми.

Очите ми се пълнят със сълзи.

— Татко е мислел, че няма да го направя — казвам аз. — Не е взел нищо мое, защото не е вярвал, че наистина ще тръгна с тях.

[1] „Напредъкът на поклонника“ (The Pilgrim’s Progress) — творба на Джон Бънян (1628–1688), английски християнски писател и проповедник. — Б.пр. ↑

[2] „Изкуството на войната“ — китайска книга за военни стратегии (края на VI в. пр.н.е. — началото на V в. пр.н.е.). Смята се, че е написана от Сун Дзъ, но съществуват и теории, приписващи авторството на неизвестна група китайски философи. — Б.пр. ↑

38

МЛАДШИ

— Всичко е наред — успокоявам я аз. — Тук на кораба има всичко, което ти е необходимо. Няма защо да се тревожиш за дрехи или нещо друго.

Харли ме бута по ръката.

— Какво?

Ейми прегръща играчката си и взема нещата, които е избрала от багажа на родителите си — тетрадка, моливи, една книга и снимка.

— Нямам повече работа тук — казва тя глухо.

Харли ми помага да върнем обратно торбите в шкафа. Той продължава да ми хвърля многозначителни погледи и да повдига вежди към Ейми, нямам представа какво иска да ми каже с това.

Клик. Свистене. Туп.

Ейми изпуска плюшеното мече и книгите, моливите трополят по пода, а снимката изхвърча встрани.

— Този звук ми е познат — казва тя задъхано и хуква по пътеката към редиците със замразени тела.

— Ейми, чакай! — вика Харли, а аз хуквам след нея.

Тя спира на ъгъла, където е редицата с номер шейсет.

— Бързо! — вика към мен.

Завивам зад ъгъла. По средата на пътеката е сложена стъклена кутия и от нея се вдига мъгла.

— Ти ли го направи? — питам аз, макар че знам отговора.

— Разбира се, че не! — казва Ейми с дрезгав глас, сякаш се опитва да каже всичко наведнъж. — Дали и тя ще се събуди като мен?

Поглеждам към кутията — вътре има жена, по-висока и по-тежка от Ейми, с тъмна ситно къдрава коса и кожа, по-тъмна от моята. Лампичката в горния край на кутията премигва в червено.

Поглеждам към черното електрическо табло. Ключът на него е завъртян.

Натискам бутона на преподавателя си зад ухото.

— Връзка: Док. Веднага!

— Какво има? — пита Док от преподавателя.

— Док! Има още един! Тук има още една извадена кутия! Ела бързо!

— Чакай! Какво?

— Тук долу, в криогенното ниво. Още един от замразените. Една жена, извадена е от камерата. Лампичката е червена!

— Идвам веднага.

Док прекъсва връзката. Дано да е някъде наблизко. Ако е в Болницата, ще бъде тук след минути, но ако е в Града или на Ниво шипъри, ще му трябва повече време.

— Какво става? — пита Харли.

— Някой е направил с тази жена същото, което направиха и с мен — казва Ейми. — Някой просто ме е изключил и ме е оставил тук да умра.

— Дали ще се събуди? — пита Харли.

— Не знам. Мисля, че ако завъртим ключа обратно, ако я върнем пак в... но не знам. Страх ме е да бъркам там. Изглежда много просто, но...

— Не я оставяйте да се събуди — казва тихо Ейми. — Гадно е да си замразен, но е по-добре, отколкото да се събудиш сам.

Сърцето ми трепва. Тя все още смята, че е сама.

— Младши? — чува се глас.

— Тук! Номер... — поглеждам към отворената врата. — Номер шейсет и три!

Док тича по пътеката. Той избутва Харли встрани и се навежда над стъклената кутия. Избърсва влагата, която замъглява стъклото.

— Скоро е извадена — казва той. — Ледът се е стопил съвсем малко.

— Това е добре, нали? Нали така?

Ейми притиска ръка към стъклената кутия, сякаш се опитва да пробие леда и да хване жената за ръката.

— Добре е — отвръща Док.

Той се изправя и се блъсва в мен. Аз отстъпвам назад. Навежда се отново над стъклената кутия и разглежда електрическото табло. Свързва един таблет към жица от кутията и чете цифрите, които се появяват на екрана. Гледа ги и сумти, но не мога да преценя дали това

означава, че е доволен, или обратното. Пише още няколко цифри на таблета, после го откачва и завърта ключа. След малко лампичката светва в зелено.

Док тика стъклената кутия обратно в криогенната камера. Затръшва вратата и спуска резето. От камерата полъхва струя студен въздух и това е единственото доказателство, че номер шейсет и три е бил навън.

— Тя е добре — казва Док. — Хванали сте я навреме.

— Момчета? — вика Хари.

Обръщам се изненадано. Харли се е отдалечил от нас и е от другата страна за пътеката, където не можем да го видим.

— Как разбрахте, че тя е тук? — пита Док.

— По звука — отвръща Ейми.

Док се мръщи замислено.

— Което означава, че този, който го е направил, е бил тук заедно с вас. Между другото, вие защо сте тук?

— Исках да покажа на Ейми торбите на родителите й — казвам бързо, преди Ейми да е споменала нещо за това, че искахме да видим родителите й. Струва ми се, че точно сега не е моментът да му обяснявам, че смятахме да ровим из криогенните камери.

— Хм... момчета? — Харли се провиква отново през две редици от нас.

— Тази работа не ми харесва — казва Док. — Който и да е бил тук заедно с вас, трябва да е знаел, че и вие сте долу, че ще чуете какво става. Освен вас тримата, някои друг идват ли е?

Двамата с Ейми се споглеждаме.

— Аз поне не знам за никого — казва тя.

— Нито пък аз.

— Момчета! — крещи Харли.

— Какво? — изкрещявам в отговор.

— Елате на редицата с номер двайсет! Веднага!

Док тръгва нататък, а ние с Ейми тичаме, защото вече знаех какво ще видим. Тревогата в гласа на Харли не е фалшива. Нещо не е наред.

Когато завиваме зад ъгъла, става ясно защо Харли крещи така.

По средата на пътеката лежи друга кутия. Но тази се е разтопила. И мъжът вътре е мъртъв.

39

ЕЙМИ

— О, не.

Не исках да го кажа на глас.

Но аз познавам този мъж.

Господин Кенеди работеше с мама и аз вината съм го намирала за малко гаден. Той беше един от онези извратени застаряващи мъже, които никога не са били женени и която си мислят, че понеже са стари, всичко им е позволено и никой нищо не може да им направи. Надничаше в деколтето на мама или ме караше да вдигна нещо от пода всеки път, когато ходех в лабораторията да видя родителите ми. Мама не му обръщаше внимание и подминаваше това със смях, но аз се чудех какво ли прави господни Кенеди, когато се прибере вкъщи и си мисли за деколтето на мама или за голия ми кръст, когато се навеждам.

А сега той е мъртъв, плува в криогенната течност с отворени очи и замътени ириса. Кожата му е жълтеникава като гъба, напоена с вода. Устата му е отпусната, бузите му са увиснали и образуват малки, пълни с вода балончета при челюстта.

— Номер шейсет и три е бил за отвличане на вниманието — казва Младши.

— Не мисля така — отвръща Док. — Този тук е навън от доста време. — Той вдига капака на стъклената кутия и Харли и Младши му помагат да го постави на пода. Док потапя пръста си в течността, в която плува господин Кенеди. — Водата е хладка, но не е студена. Сигурно е изключен вчера, най-късно снощи.

Младши улавя погледа ми. Докато сме тичали в дъжда и сме се смеели, господин Кенеди се е давел тук. Докато онази двойка се е любела на пейката до езерото, господин Кенеди е умирал. Докато аз съм събличала мокрете си дрехи и съм стояла под горещия душ, докато съм заспивала с поглед към тъмните поля, господин Кенеди е плувал в смъртта.

Още една мисъл: Харли е бил тук по същото време, когато е бил и убиецът.

— Защо? — питам аз.

Док пише нещо на компютъра.

— Номер дваисет и шест. Мъж, на име...

— Господин Кенеди — прекъсвам го аз.

Док ме поглежда с изненада.

— Познавам го отпреди.

— Аха, съжалявам — казва го някак между другото, сякаш иска просто да бъде учтив. — Номер дваисет и шест...

— Господин Кенеди.

— Господин Кенеди е бил оръжеен специалист.

— Наистина ли? — питам аз.

Въпреки че господин Кенеди работеше в отдела на майка ми, никога не съм знаела, че има нещо общо с оръжие. Майка ми се занимаваше с генно инженерство, нямаше нищо общо с оръжие. Занимаваше се с ДНК, не с оръжия.

Док кимва.

— Той е имал големи познания по производството на биооръжия. Тук пише, че е работил с правителството за разработването на екологични бомби.

— Кой го прави? — пита Младши. — Кой изключва всичките тези хора? Най-напред Уилям Робертсън, после жената номер шейсет и три, сега и този тук.

— И мен — добавям аз.

Младши сбърчва вежди, когато погледът му се спира върху мен.

— Две жертви и две на косъм — казва докторът.

— И то без никаква причина.

Аз се вирам в празната криогенна камера, където някога е бил господин Кенеди. Гледам редиците от метални вратички с надраскани по тях номера, ред след ред. Колко ли още криогенни камери ще се изпразнят, преди да успеем да спрем убиеца?

МЛАДШИ

Харли и аз изтегляме господин Кенеди до люка, за да помогнем на Док. Ейми казва, че ще ни изчака. Но аз знам, че иска да отиде до другата редица, за да провери дали всичко е наред с камерите на родителите ѝ.

Док отваря вратата на люка, а Харли и аз избутваме тялото. Вратата се затваря с трясък и ни предпазва от отворената паст на открития Космос. Харли наднича през изпъкналия стъклен прозорец и гледа с широко отворени очи, наслаждава се на възможността да види звездите още веднъж. А аз виждам само подпухналото тяло на господин Кенеди.

Поглеждам към Харли и виждам в очите му милиарди звезди, той сякаш ги пие с поглед и ги излива в душата си. Протяга ръце към прозореца и за момент имам някакво безумно видение, в което Харли се опитва да отвори вратата, за да полети след господин Кенеди и да достигне звездите. Люкът се затваря, но в очите на Харли все още грее светлината на звездите.

— Те са по-красиви от всичко, което съм виждал през живота си — шепне той.

— О, да, сигурен съм, че и господин Кенеди ще се съгласи с това — казвам аз, но Харли не забелязва сарказма ми.

— Хайде, момчета!

Бръчките около очите на Док изглеждат още по-дълбоки на разтревоженото му лице.

Когато се връщаме при Ейми, тя вече е прибрала от пода плюшеното мече, снимките, моливите и книгите и бърше лицето си — Док поглежда нещата ѝ, но не казва нищо. Взема един таблет и го върти в ръцете си. Печели време. Обмисля това, което има намерение да каже.

А аз вече се досещам: мисли си как ще се свърже със Старши и ще го осведоми за проблема тук. И знам защо си играе с таблета,

опитва се да измисли нещо, което да ми каже, нещо, с което ще се съглася.

Изправям рамене. Преди Док просто щеше да се обади на Старши, без да се съобразява с мен, без дори да се консултира с мен.

— Младши — казва Док, — знам, че разбираш сериозността на положението. Ейми, Харли, никой не трябва да знае нито за господин Кенеди, нито за люка, това е изключително важно. — Той поглежда гневно Харли. — Нито дума за хората тук долу, а още по-малко, че има ниво под Болницата. Трябва да пазите тази информация в тайна.

Идва. Чувствам го. Моментът на съмнение, когато Док решава, че трябва да се обърне към Старши.

Ръката го сърби да натисне бутона на предавателя си.

Ето, готов е.

— Няма нужда да се обаждаш на Старши. Аз поемам отговорността за Ейми и Харли.

Заставам така, че да съм между Док и тях двамата. Старая се да стоя с изправен гръб и да не се отпускам, макар че винаги съм бил висок. Така, когато Док вдига глава, няма как да не срещне погледа ми.

Двоуми се, но най-после кимва.

— Ти си Младши.

Иска да каже, че аз съм човекът, който ще трябва да отговаря пред Старши.

— За мен и Малката рибка бъдете спокойни — казва Харли и прегръща Ейми през рамото. — Всичко ще е наред при нас.

Док отново се колебае.

— Може би трябва да се обадя все пак на Старши, да видим какво мисли и той.

— Не — отсичам аз.

— Какво?

— Аз имам толкова правомощия, колкото и той. Сезонът е в разгара си и от него ще дойде моето поколение. Док, трябва да разбереш, че вече можеш да разчиташ и на мен, не само на Старши. Не е проблем, че Харли и Ейми знаят всичко, можем да им се доверим. И мисля също, че е време да вървим. Но най-напред — добавям, преди Док да успее да реагира — нека видя таблетата ти.

— Моя...?

— Твоя таблет.

И го издърпвам от ръката му.

Скенерът разчита отпечатъка от палеца ми и дава Младши/Старши: достъп. Потупвам бързо по екрана, откъм тях той е черен, така че не могат да видят какво търся.

Опитвам се да разбера кой е бил на долното ниво. Скенерите на вратите разчитат отпечатъците от палците, значи, няма да е чак толкова трудно да проследя отпечатъците, които водят към това ниво, към пътеката с криогенни камери и към убиеца на беззащитни замразени жертви. И наистина го откривам. Предишния път, когато проверявахме, не знаехме кога се е случило — в криогенното ниво бяха слизали Док и учените, а също и Старши.

И оттогава има само един човек, освен нас, който е бил на криогенното ниво.

Взирам се в името на екрана.

Старши.

41

ЕЙМИ

Младши не се качва в асансьора.

— Имам да свърша нещо — обяснява той.

В стойката му сега има нещо мрачно и сериозно. Чак сега, когато го виждам изправен, разбирам колко много се изгърбва. Знаех вече, че предопределен да бъде водач на този кораб, просто защото Док и Старши ми бяха казали. Сега го гледам и виждам решимостта на водача в него.

Иска ми се да остана тук, на криогенното ниво и да пазя родителите ми от онзи, които е достатъчно умен, за да изключи заразените хора, докато и ние сме там, но разбирам, че Младши предпочита да остане там самичък, каквато и да е причината за това, и му поверявам родителите ми.

— Младши, мисля, че трябва да дойдеш с нас и да се срещнеш със Старши — казва Док.

— О, ще се срещна със Старши — отвърща Младши, пресяга се, натиска бутона на асансьора вместо Док и се отдръпва назад, когато вратата започва да се затваря след нас. Още преди да се е затворила изцяло, той вече се е обърнал и върви решително по коридора.

— Май е превъртял? — подхвърля небрежно Харли.

Той е ужасно весел за човек, който току-що е изхвърлил някого в открития Космос.

Док сумти.

Когато асансьорът спира, той направо изхвърча навън. Наблюдавам го и чакам да натисне онова бутонче зад лявото си ухо и да снесе всичко на Старши, но той не го прави — само продължава да върви.

— Искаш ли да се върнеш в Отделението? — пита Харли и ми подава галантно ръка.

— Хайде да отидем в градината, която ми показа Младши — казвам аз.

— Охо, той ти е показал градината? — казва с крива усмивка и тръгва надолу по коридора.

— Сигурно се чувства странно — мисля си все още за Младши. — Той е най-младият на кораба, а в същото време е и нещо като водач. Не знам дали бих могла да наредя на някой, който е по-възрастен от мен да направи нещо и да очаквам да го изпълни.

Харли ме поглежда с ъгълчето на очите си.

— Ти си странно момиче, Малка рибке.

— И защо? — питам с усмивка, иска ми се да продължим разговора.

— Тревожиш се за Младши, за това, как се чувства, но ти самата си като риба на сухо.

— По-лесно ми е да мисля за Младши, отколкото за себе си — измърморвам аз и неочаквано в очите ми бликват сълзи.

Не очаквах, че ще кажа нещо толкова близко до истината.

Когато стигаме до вратите на фоайето, Харли ми държи вратата отворена и аз излизам навън. Посреща ме свежа слънчева светлина и мирис на трева след лек дъжд.

И мирис на пот и мускус, миризмата на секс.

— Мамка му, бях забравил за Сезона — казва Харли, когато една полугола двойка се блъска в него, но те са толкова увлечени в страстно опипване и целувки, че дори не го забелязват. — Да се връщаме вътре.

— О, хайде, просто ще избягваме претъпканите места. Не мога да издържам повече вътре.

Когато бях по-малка, преди да ме замразят, никога не съм изпитвала клаустрофобия. Дори и навън, тук в градината, имам чувството, че не ми стига въздух и че ще се задуша, и погледът ми непрекъснато се връща към стените, които сякаш постоянно ме притискат. Затварям очи. Ако се оставя да мисля за това, става по-зле, много по-зле.

— Светлината тук е хубава — отбелязва Харли, когато тръгваме надолу по пътеката далече от Болницата. — По дяволите, трябваше да си взема боите!

Засмивам се.

— Върви. Иди да ги вземеш. Аз ще те изчакам тук.

Харли се двоуми.

— Не, точно сега не е безопасно.

Мисля си за тълпата от хора, с които се сблъсках, когато за пръв път излязох да тичам. Сега май е най-подходящото време да съм навън — никой няма да ми обърне внимание. Всички са твърде заети един с друг.

— Сериозно — казвам аз, когато виждам как Харли поглежда с копнеж към Болницата. — Аз ще отида до онова житно поле. Там няма никой, всички са в градината или на пътя.

— Ела с мен — казва Харли.

Той ме хваща за ръката и ме дърпа към Болницата, но аз се измъквам.

— Имам нужда да съм навън, наистина. Нуждая се от свеж въздух. Тръгвай! Смя се и го бутам по пътеката. — Не се тревожи за мен.

Харли все още се колебае, но желанието му да рисува е твърде силно.

— Внимавай, Малка рибке — казва той сериозно.

Кимвам с усмивка и той хуква обратно към Болницата, а аз тръгвам бавно в обратна посока към полето.

Бях права. Колкото повече се отдалечавам от градината, толкова по-малко хора се виждат наоколо. Пътеката е всъщност пуста и само стенанията и въздишките наоколо показват, че в полето има хора — зад дърветата или в канавката покрай пътя. Опитвам се да не ги забелязвам. Повръща ми се от гледката на този разюздан секс. Когато живееш на Земята, естествено, съм виждала хиляди пъти по телевизията хора да правят секс. Но не е същото, когато хората го правят под носа ти.

— Тя е.

В първия момент просто замръзвам на място, а в следващи момент ми се иска да хукна. По интонацията на гласа знам, че който и да го е казал, имаше предвид мен. Осмелявам се да хвърля поглед назад. Виждам трима мъже, всички около възрастта на Харли, и тримата вървят след мен. Дватамата от тях са ми непознати, най-вероятно фийдъри, които вършат някаква тежка работа, ако се съди по мускулите им.

Стомахът ми се свива.

Разпознавам третия.

Лут, който винаги ме следи с поглед и ме зяпа, когато ме види в Отделението.

— Хей, смахнатата! — подвиква след мен, когато вижда, че ги гледам.

После вдига ръка в подигравателен поздрав, а другите двама се смеят.

Започвам да вървя по-бързо. Чудя се дали стенещата, запъхтяна маса от запотени хора на полето ще реагира, ако извикам за помощ. Не съм много убедена.

Чувам шума от тежките им стъпки зад гърба си. Крачките им са по-големи от моите, а и вече ускоряват ход.

— Не мисля, че си падам по смахнати — казва единия от тях.

— Аз пък си падам — отговаря Лут.

Вече не ми пука какво ще си помислят. Хуквам. Паниката ме зарежда със сила и аз тичам енергично, отгласквам краката си нагоре, после надолу и пак нагоре. Някой псува зад мен и аз разбирам, че преследването е започнало. Минавам напърно през едно поле, но житото ме забавя и след мен остава ясна диря от смачкани класове. Прескачам двойка, която се люби, но те изобщо не ме забелязват, камо ли да видят, че съм в беда. Обръщам се да видя колко близко са мъжете зад мен.

Твърде близко.

А и аз съм много глупава. Препъвам се в друга двойка от извиващи се тела, политам напред и се изтърколвам върху високите остри стебла. Момичето, което е отгоре, ме поглежда със замъглен от сласт поглед и ми се ухилва подканящо. Дръпвам се назад и усещам как житните стебла се огъват и чупят под тежестта на тялото ми, опитвам се да се изправя на крака.

Но не съм достатъчно бърза.

Един от двамата едри фийдъри се хвърля отгоре ми.

Боря се и се опитвам да се изправя, но съпротивата ми само го възбужда повече. Замирам неподвижна и се опитвам да освободя ръцете си. Той притиска китките ми към земята с месестите си юмруци, сега вече и другите двама са тук. Другият фийдър ме сграбчва за глезените. Лут се стоварва на земята до мен и се навежда над лицето ми. Хили се.

Съпротивлявам се. Те всички се смеят с дълбок гърлен смях, който изобщо не е весел.

Извивам глава към голата двойка, в която се препънах.

— Помогнете ми! — казвам умолително.

Жената извива гръб и притиска бедрата си към мъжа под нея.

— Помогнете ми! — вече пищя.

Мъжът под нея поглежда назад към мен, но очите му са празни. Той се усмихва отнесено. Жената също се обръща да ме погледне.

— Боли само първия път — казва тя и продължава да се оттласква ритмично върху мъжа, той стене, тя също стене и те напълно забравят за мен.

Лут разтваря краката ми и разкъсва туниката, показва се фланелката, която нося вместо сутиен, и той ругае, после разкъсва и нея. Остатъците от дрехите се усукват около ръцете ми, но гърдите ми са голи. И макар че съм видяла половината от хората на този кораб да се разхождат наоколо голи в любовна нега, аз се срамувам от голотата си. И съм ужасена.

Лут се навежда над мен и заравя лице в гърдите ми. Опитвам се да се извъртя, но той стене от страст и се притиска още по-силно към бедрата ми. С едната ръка рови в панталоните си, а с другата мачка силно гърдите ми. Фийдърът, който ме държи за ръцете, издава дълбок гърлен стон и се навежда към мен, ближе ръцете ми, започва да ги хапе — в началото леко и игриво, после по-силно. Ако на негово място сега беше гаджето ми Джейсън и правеше това, сигурно щеше да ми хареса.

Фийдърът вдига поглед към мен, когато започвам да плача. Погледът му е празен, само безизразна пустота. Похотта му е като при разгонените животни. При Лут обаче не е така. Широката му усмивка разкрива всичките му зъби. Той ме следи от първия момент, в който ме видя в Отделението.

И той *знае*.

Виждам го в очите му. Повечето от хората, повечето от фийдърите се държат като животни. Но не и този мъж. Той *знае* какво прави.

И това му харесва.

Безнадеждно е.

Мъжът, който ме държи за глезените, започва да дърпа панталона ми.

Аз го сритвам и усещам, че петите ми се забиват в зъбите му. Той изкрещява и викът му не е от похот, а от болка. Но Лут твърдо преследва целта си и започва да дърпа панталона ми надолу. Отварям уста, за да извикам, и мъжът, който държи ръцете ми, бързо притиска устата си в моята, забива езика си навътре, върти го и го притиска към небцето ми.

Хапя, докато усетя вкус на кръв. Хапя и когато той се опитва да отдръпне езика си. Когато най-после успява да се освободи, аз изплювам кръвта и пища.

— Малка Рибке! Ейми!

В гласа на Харли има паника.

— Харли! — крещя с всички сили. — ХАРЛИ!

И тогава той е при мен, и налага с триножника си мъжа, който е разтворил краката ми, триножникът му става на парчета и той продължава да удря мъжете с юмруци. А аз се свивам на топка, стискам зъби и преглъщам сълзите си. Фийдърите офейкват, но Лут остава. Двамата с Харли се въртят един около друг като лешояди около мърша, а плячката съм аз. Лут напада пръв, но Харли го удря силно, той се просва на земята, но не се предава. Харли ме сграбчва за ръката.

— Хайде, хайде — повтаря и ме дърпа.

Панталонът ми се свлича надолу. Аз го придържам с една ръка, с другата съм хванала Харли и тичам, тичам, тичам, дочувам тежките стъпки на мъжа зад мен, а после не ги чувам вече, но още тичам и тичам, и се държа за Харли като за въже, което ще ме измъкне от подводното течение.

МЛАДШИ

Орион ми беше казал, че единственият начин да се справя със Старши е да действам хитро. Досега никога не съм имал повод да бъда хитър.

Не че не знам как да го правя.

Веднага щом вратите на асансьора се затварят и той отнася Ейми, Харли и Док обратно в Болницата, аз преглеждам таблета в ръката си.

Най-напред проверявам данните от биометричния скенер. Асансьорът се е отворил за Харли и той е прекарал цялата нощ на този етаж. Док е бил тук веднъж и после отново рано сутринта, точно преди да се включи дневното осветление, но е останал само няколко минути. Но между неговото и моето име е записано още едно.

Старши/Младши, 07:24 часа

Аз не съм слизал долу в 7,24 часа сутринта. Остава само Старши. Сега трябва да разбере къде е той.

Това е много просто. Отменям достъпа и искам информация за местоположението на преподавателите за връзка.

Увеличавам мащаба. Ето го Док в офиса му. Барти и Виктория са в общото помещение на Отделението, плътно един до друг. Харли върви по пътеката към полята — от скоростта му разбирам, че тича. Защо ли? Ейми я няма — тя няма преподавател.

— Намери Старши — давам команда.

Една от точките започва да премигва в синьо.

Тук е, на това ниво. След пътеките със замразени, зад вратата отсреща. В „другата“ лаборатория на Док.

Вратата е затворена и се чудя дали Старши ще ме пусне вътре, ако почукам. Орион ми беше казал, че Старши не зачита правилата и че те не се отнасят за него. Тогава защо аз трябва да го правя?

Когато влизам в тясната стая, ме посреща миризма на дезинфектант. Една от стените е покрита с редици от прозрачни

хладилни тръби. Те са пълни с криогенна течност, в която плуват мехурчета слуз и някакви твърди частички. Знам, че съм тук, за да намеря Старши, но не мога да се стърпя да не погледна отблизо подобното на гел вещество. Във всяко мехурче има нещо като свито, уродливо бобено зърно.

— Това са ембриони.

Старши ме е видял. Но не изглежда ядосан. Всъщност май е доволен, че ме вижда. Ако не нещо друго, това поне ми дава известно предимство.

— Когато се приземим, ще се родят изкуствено.

— Ембриони на какво? — питам аз.

Пускам таблета в джоба ми. Не е необходимо Старши да знае, че съм го търсил, не и когато той ме е открил пръв.

— На животни. Тръбата, която гледаше, е с ембриони на котки. Пуми, доколкото знам, може би американски рис. Ще трябва да проверя.

Опитвам се да си спомня какво е пума. Мисля, че е нещо като лъв, но картините, които съм виждал на таблетите в Архивната зала, ги показват заедно.

— И за какво са тук?

— За живота ни след кацането. Не знаем кои животни от Земя-Слънце ще са ни нужни. На новата планета може да има животни, които са вредни, и ще ни трябват хищници, които да ги унищожат. Ще използваме тези от Земя-Слънце. Или може да има животни, които са добри, но да се нуждаят от нови признаци, които да ги направят полезни за нас. Ще се опитаме да ги кръстосаме или да приложим генно инженерство.

Не ме вълнуват големите котки лъвове. Искам да знам защо Старши е бил последен в криогенната зала, точно преди да се удави още един замразен.

Преди да успея да кажа нещо. Старши минава покрай мен и отива до една маса в другия край на лабораторията. Там има само една стъклена тръба, наполовина празна. Ембрионите плуват в криогенната течност като мехурчета в гел, разпръсната из тръбата. Навеждам се, за да погледна един по-отблизо, разглеждам малкия зародиш с форма на бобено зърно в околоплодната торбичка. Когато вдигам поглед, виждам, че Старши ме наблюдава напрегнато, лицето му е угрижено и

дълбока бръчка прорязва челото му. Не отклонява очи, когато погледите ни се срещат.

— Какво те води насам? — пита най-последно. — Нямах представа, че знаеш за тази лаборатория. Док ли ти каза?

Свивам рамене, нямам желание да топя Док, нито пък себе си.

— Няма значение. Трябваше да ти я покажа тези дни. Ще имаш само този Сезон, за да се подготвиш, после ще трябва да обучаваши Младши след теб да го прави.

— Да прави какво? — питам аз.

Старши взема голяма спринцовка от масата до хладилната тръба. Металната част на спринцовката е около трийсет сантиметра и в цилиндъра има поне половин литър течност.

— Знаеш, че една от най-големите ни грижи за поколенията на кораба е да предотвратим кръвосмешението. — Старши поставя спринцовката в една кошница, взема друга и я поставя в кошницата до първата. — При този ограничен брой хора на кораба неизбежно ще дойде момент, когато кръвните линии ще се смесят твърде много.

Той избира нова спринцовка, но този път от друг куп. На всяка една от тях близо до буталото е лепнат малък жълто-черен етикет. На спринцовката, която държи сега Старши, пише просто „Визуално изкуство“.

— Известно ми е — казвам аз. — Затова и Старши от времето на Епидемията е създал Сезона. За да можеш... да можем да контролираме възпроизводството.

— Да, и точно това правим тук. — Старши се замисля, докато избира други спринцовки за кошницата. — Друг проблем е да предотвратяваме психичните и физическите недъзи в резултат на кръвосмешението. И още един проблем — мисията на този кораб е толкова важна, че не можем да си позволим поколение без гении или таланти.

Сега спринцовките, които подбира, са от друга купчина, етикетът на тях гласи „Математика“. Той взема за кошницата пет от тях.

— Създателите на кораба далече не са смятали, че ще бъдем просто лениви фермери, докато чакаме да се приземим. Имаме нужда от изобретатели, художници, учени. Нуждаем се от мислещи хора, които да създават и изобретяват напълно нови неща за кораба и за новия свят.

Три „Аудиоизкуство“ отиват в кошницата, последвани от десет „Науки: биологични“.

— Постигнали сме толкова много през вековете, прекарани в път. Устройствата за безжична комуникация бяха създадени тук. Също и таблетите. Видоизменихме гравитационната тръба по времето, когато бях по-млад от теб.

Старши взема шепа спринцовки с надпис „Науки: физични“ и слага пет или шест от тях в кошницата. Замисля се за момент, после изважда две и ги връща при купчината на масата.

— Добре, ясно е, че имаме нужда от умни хора на кораба. Какво общо има това тук? — питам аз.

Той вдига спринцовка, на която пише „Аналитични“.

— Във всяка една — казва той и поклаща спринцовката пред лицето ми — има специално съединение, което комбинира ДНК и РНК, една химера. То се свързва с ДНК на зародиша в бременната жена и гарантира, че детето, което ще се роди, ще има желаните качества.

Аз понечвам да кажа нещо, но Старши ме прекъсва:

— Когато станеш Старши, трябва да анализираш нужните на кораба. Има ли нужда от учени в твоето поколение? Създай повече. Необходими ли са още художници? Направи така, че да се родят повече. Ще имаш отговорността хората на този кораб не само да оцелеят, но и да преуспяват.

Стомахът ми се свива. Не знам дали съм съгласен с казаното от Старши, или не — не мога да си представя кораба пълен с идиоти, плод на кръвосмешение, но не ми харесва и как той се изживява като създател на гении.

Старши поставя последната спринцовка в кошницата и вдига поглед към мен. Изражението му е много сериозно, но изглежда и уморен, сякаш лицето му е направено от восък и сега започва да се топи бавно.

— Не казвам, че това е достатъчно. Но аз вярвам в теб. Мисля, че ще бъдеш добър водач. Един ден.

Искам да се усмихна и да му благодаря — дори не си спомням кога за последно ме е хвалил по този начин, но не мога да не се замисля дали тази негова увереност, че от мен ще стане водач, не идва

от факта, че преди да се родя, и мен са ме инжектирали с някаква смеска за водачество.

И ако е така, чудя се дали са ми сложили достатъчно количество от нея.

43

ЕЙМИ

Свила съм се на кълбо на леглото с ръце, обвити около коленете, и крака, притиснати към брадичката ми. Стискам плюшеното ми мече Амбър между гърдите и бедрата ми, копчетата на очите и носа му се впиват в ребрата ми, но не усещам болка.

Харли ми подава чаша студена вода.

— Съжалявам — казва той.

Под лявото му око има лилаво-червена синина, колкото кутрето ми.

Той ме докосва по ръката и аз потръпвам. Искам да плача, искам да крещя, искам да се скрия, но мога единствено да трепна, защото един мъж се е доближил и ме е докоснал.

— Съжалявам — казва отново Харли.

Той се отдръпва и сяда на стола до бюрото чак в другия край на стаята. Седи на ръба на стола, сякаш е готов да скочи всеки момент и да ме защити отново. Налага си да стои там и стиска с две ръце стола, за да е сигурен, че няма да ме докосне отново.

Аз вдигам глава.

— Не... Искам да кажа... благодаря ти. Ти ме спаси.

Харли клати глава.

— Аз те изоставих. Беше глупаво. Знаех, че Сезонът е в разгара си. Виждах как от вчера нещата стават все по-зле. И въпреки това те оставих сама.

— Защо бяха такива? — питам аз.

В съзнанието ми все още виждам празните погледи на двойката, която се любеше до мен, и как се извърнаха, когато започнах да крещя. Притискам Амбър още по-силно към себе си, наслаждавам се на усещането от копчетата, които се забива в ребрата ми, и мислено сравнявам следите от тях с онези, които започват да избиват на китките ми.

Харли вдига рамене.

— Така е, когато настъпи Сезонът. На Земя-Слънце не беше ли така? Хората са животни. Няма значение колко сме цивилизовани — когато дойде време за чифтосване, ние се чифтосваме.

— Не и ти. Не и Младши. Не всички се държат, сякаш са се побъркали от похот.

Харли се мръщи и между очите му се образува дълбока бръчка. Тя ми напомня за широкото масивно чело на мъжа, който беше върху мен, който ме натискаше надолу и триеше бедрата си в моите. Заравям лице в изкуствената козина на Амбър и вдишвам миризмата на мухъл от кафявия плат. Радвам се, че мога да обхвана здраво с длани краката си, да притисна колене към брадичката, защото имам чувството, че иначе тялото ми ще се разпадне като пъзел, когато го повдигнеш за крантата.

Харли не забелязва, че всичко вътре в мен трепери.

— Всъщност с повечето хора от Отделението всичко е наред. Някои използват Сезона като извинение, за да се държат... безразсъдно... но повечето от пациентите в Отделението не са толкова...

— Луди?

Гласът ми пресеква.

— Каква ирония, нали? На лудите всичко това се отразява по-слабо отколкото на останалите. Може би се дължи на лекарствата, които прием, тези за психичноболни. Наричат ги „инхибитори“. Смята се, че ограничават лудостта, но може би потискат и похотта.

Очевидно нямат ефект върху похотта на Лут. Той напълно осъзнаваше какво прави. Но не така беше при фийдърите. Чудя се дали е така, защото те са толкова безмозъчни. Не знам какво поражда желанието им да се чукат, но те просто го правят, както момичето със зайците безусловно вярваше на казаното от Старши, дори и когато прочете истината. Хората като Харли и Лут, които не са безмозъчни идиоти, имат повече контрол върху действията си. Те могат да направят своя избор и да бъдат добри, като Харли.

Или да изберат да бъдат като Лут.

Харли все още говори, опитва се да ме разсее, да ме накара да не мисля. Говори, сякаш това ще оправи нещата и всичко бъде както преди, но не е така, не може да се получи, няма как да стане. Искам просто той да си тръгне.

Харли се изправя.

— Искаш ли да ти донеса още вода?

— Не.

Искам да бъда сама. Искам той да си тръгне и да ме остави да се скрия в себе си.

— Но аз мисля...

— НЕ! — изкрещявам. Дланите ми се плъзват по потните ръце. Пръстите ми се опитват отново да се вкопчат в лактите и ноктите се забиват в плътта, искам отново да се обгърна здраво и да остана така, стегната в обръча на ръцете си. — Не — шепна — Моля те. Просто ме остави сама. Искам да бъда сама.

— Но...

— Моля те — шепна в козината на Амбър.

Харли си тръгва.

Оставам още дълго да лежа така, свита на кълбо и със затворени очи, но съзнанието ми работи с болезнена яснота.

Притискам с ръце коленете си все по-силно и по-силно, гърдите ме болят от натиска, но това не ми помага. Уморена съм да се прегръщам. Искам тате да ме гушне и да ми каже, че ще убие всеки, който ме нарани. Искам мама да ме целуне, да ме погали по косата и да ми каже, че всичко ще е наред. Защото единственият начин да повярвам, че нещо някога ще бъде наред, е само ако ми го каже някой от двамата.

Отпускам ръце, за да починат кокалчетата на пръстите ми. Те са побелели по ръбчетата и върховете на пръстите ме сърбят, когато кръвта започва да се връща в тях. Гънките на лактите ми са хлъзгави от пот. Коленете ми пукат и скърцат, когато изправям краката си.

За момент оставам така изпъната на леглото, но това ми напомня как лежах просната на тревата в полето, и скачам толкова бързо, че ми се завива свят.

Прекосявам стаята с три дълги крачки и заставам до вратата, но когато се пресягам към бутона, за да я отворя, ръцете ми треперят.

Те са още там, отвън.

С техните потни, пулсиращи тела, които се движат ритмично нагоре-надолу, с жадните им очи и здравата хватка на ръцете им.

Трябва да го направя — шепна на себе си.

Но ръцете ми не спират да треперят.

Отпускам глава на хладната стена. Дишам тежко от усилието да стоя тук, до преградата, която ме дели от тях. Искам да повикам Харли или Младши при мен, но нямам онова нещо зад ухото, което те ползват за връзка. А освен това Харли не може да ме спасява всеки път.

Натискам копчето. Вратата се отваря. Още преди да се разкрие напълно коридорът отпред, аз натискам отново бутона и вратата се затваря също толкова бързо.

Обмислям маршрута, по който трябва да мина. Представям си как тичам, тичам, тичам толкова бързо, че никой не може да ме стигне. Виждам пътеката пред себе си така ясно, че бих могла да изтичам по нея, без да си отварям изобщо очите.

Ръката ми се плъзва по бутона и вратата се отваря. По коридора, слава богу, не се виждат хора. Отварям рязко стъклената врата на общата стая и затаявам дъх, докато минавам бързо покрай хората вътре, но те са твърде отнесени, за да забележат как се промъквам край тях. Вратът ме заболява от непрекъснатото обръщане назад, за да проверявам дали не ме дебне опасност в гръб. Вмъквам се в празния асансьор. И за пръв път, откакто съм напуснала стаята си, си позволявам да дишам отново, когато натискам бутона за четвъртия етаж.

Коридорът тук също е пуст и аз отправям мълчалива молитва на благодарност.

Въпреки това пак тичам, минавам покрай заключените врати и част от мен се свива от страх, че някоя от тях може да се отвори изведнъж и да разкрие стая, пълна с нетърпеливи мъже, настървени и гладни, но не за храна. Отпускам се чак когато стигам до другия асансьор и потъвам надолу под обхванатото от лудост ниво на кораба, към мъртвешката тишина на криогенното ниво.

Искам само да видя къде са те. Това е всичко. Казвам си, че искам само това.

Най-напред тичам. Но колкото повече се приближавам, толкова по-бавно се движа, стъпките ми преминават в ход, чува се само ритмичното *туп... туп... туп* по твърдия под.

Спирам в началото на редицата. Взирам се в номерата на техните вратички четирийсет и четирийсет и едно. Затичвам се към тях. Падам на колене с вдигнати ръце, по една на всяка врата. Отстрани сигурно изглеждам, сякаш съм обзета от екстаз и отправям възторжена

възхвала към нещо свято, но всъщност в мен има само писък, който рикошира в пустото ми тяло.

Оставам дълго време коленичила, с вдигнати нагоре ръце и сведена глава.

Искам само да ги видя. Само *това*, казвам си, *само това*.

Изправям се. Обгръщам с пръсти дръжката на номер четирийсет и затварям очи, докато отварям вратичката. Без да поглеждам ледения блок, който се показва отвътре, аз се завъртам на пети и отварям и номер четирийсет и едно.

Ето ги.

Моите родители.

Или... ами поне техните тела са там. Под леда със сини искри.

Помещението е студено, много студено и аз потръпвам. Ръцете ми настръхват. Стъклените ковчези са студени и сухи. Пръстите ми се плъзват, когато прокаравам ръка по лицето на майка ми.

— Имам нужда от теб — шепна.

Стъклото се замъглява от дъха ми. Избърсвам го и дланите ми заблестяват от влагата.

Коленича до ковчега и лицето ми е успоредно на нейното.

— Имам нужда от теб! — казвам. — Толкова е... странно тук, не ги разбирам, нито един от тях, и — уплашена съм. Имам нужда от теб. Имам нужда от теб!

Но тя е само лед.

Обръщам се към тате. Твърдата четина на брадата му прозира през леда. Когато бях малка, той обичаше да трие лицето си в голото ми коремче, а аз пицях от радост. Бих дала всичко, за да го изпитам отново сега. Бих дала всичко, за да усетя нещо друго, освен студ.

Стъклото е замъглено и ледът не е кристалночист, но виждам къде е ръката на тате. Трия кутрето си в студеното стъкло и си представям, че сега той ще го обхване в пръстите си в знак на обещание.

Разбирам, че плача, чак когато виждам сълзите ми да канят върху ковчега.

— Тате, не можех да направя нищо. Не можех да се изправя, тате. Те бяха много силни. Ако не беше Харли — гласът ми секва. — Тате, ти казваше, че ще ме пазиш! Казваше, че винаги ще си до мен, когато имам нужда! Сега имам нужда, тате, имам нужда от теб!

Удрям с юмруци по твърдото студено стъкло, което обгръща леда. Ръцете ми се разраняват и кървят, и о стъклото остават кървави следи.

— ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБ! — крещя.

Искам да проникна през стъклото и да вдъхна отново живот в брадясалото му лице.

Свличам се изтощена. Свивам се на кълбо под студените жизнени очертания на телата им, придърпвам колене към гърдите си, хлипам със сухи, глухи ридания, напъвам се, за да напълня дробовете си с въздух, но той е твърде беден и оскъден.

Една огромна капка кондензирана влага се плъзва по стъклото и пада на бузата ми.

Аз я трия и топлината на ръцете ми влива отново живот в мен.

Не може да няма и друг начин. Аз може и да съм будна, и може да не е възможно да ме сложат обратно в криогенната камера — но това не означава, че не мога да видя родителите си.

Изправям се. Този път не поглеждам към лицата им под леда. Този път очите ми търсят малката черна кутия до главите им, онази с премигващата зелена светлина. Кутийката с ключ под капака.

Сигурно не е чак толкова трудно. Да превъртя ключа. Това е всичко, което трябва да направя. Ще стоя тук и ще чакам. Ще ги измъкна от кутията, когато ледът започне да се топи, за да не се удавят. Ще им помогна да излязат от ковчезите. Ще ги загърна с кърпи, ще ги прегърна, и те ще ме прегърнат. Тате ще прошепне: „Сега всичко ще бъде наред“, а мама ще прошепне: „Ние много те обичаме“.

Те са важни за мисията, шепне тъничко гласче в съзнанието ми. Виждам редицата от знамена в долната страна на вратата, символът на ОФР, Обмен на финансови ресурси. Те са част от мисията, а тя е по-важна от мен.

Мама е специалист по генно инженерство, гений по биология. Кой знае какъв живот ще заварим в новия свят? Ще имат нужда от нея.

Но тате — той е военен и това е всичко. Тате е военен аналитик. Шести по ранг в командването, има други петима преди него, и те са важни, а не той. Те да си се грижат за новия свят; тате ще се грижи за мен.

„Аз съм незаменим при извънредни ситуации“, чувам в съзнанието си силния, изпълнен с гордост глас на тате, точно както в

деня, когато ми каза, че ще бъдем едно щастливо замразено семейство, не е ли вълнуващо? „Това е мисията ми — ако нещо се обърка, аз ще съм там.“

Славен резервен план. Ще имат нужда от нужда от него, в случай че нещо се обърка. Ами ако нищо не се обърка?

Ако им оставя мама, може би няма да имат нищо против да си върна тате. Те всъщност нямат нужда от него.

Ръката ми е вече на кутията над главата на тате. Прокарвам пръст по биологичния скенер отгоре. Светлинката премигва в жълто. Отказан достъп. Не ми се дава висока степен на достъп: аз не съм достатъчно важна, за да мога да отворя кутията, да превъртя ключа и да събудя тате.

Но мога да я разбия. Цялата сцена се разиграва в ума ми — очите ми горят и косата ми се вее, докато удриям кутията с юмруци, тя се разбива на парчета и тогава мога да натисна бутона и да размразя тате.

Цялата картина е толкова е нелепа, че започвам да се смея. Остър истеричен смях, който преминава в ридания.

Не мога да събудя тате. Той е необходим. Знам го, макар че не искам да си го призная. Аз съм доказателството за това, че той е необходим — иначе нямаше да разрешат да дойда и аз. Той и мама са знаели какво означава това, когато са се подписали да бъдат тук. Спомням си първия ден. И двамата искаха да се сбогуват с мен, за да могат да бъдат на този кораб. Тате беше уредил всичко, за да мога да си тръгна, ако поискам. Когато ме прегърна, преди да го замразят, той ме прегръщаше за сбогом. Изобщо не е очаквал да ме види отново. Дори не ми е сложил багаж в торбата. Отказал се е от мен, за да може да се събуди на друга планета.

Не мога да му отнема тази мечта.

Щом той е могъл да ми каже сбогом, аз също мога да му кажа сбогом.

Освен това не съм такъв егоист, че да забравя какъв е статутът ми тук. Аз съм товар без значение, а те не са. Ако там не расте нищо или няма животни, мама ще го промени. Ако на новата планета вече има шайка зли извънземни, тате ще се справи с тях.

И в двата случая те са тези, които могат да направят така, че хората на една цяла планета да живеят, а не да умират.

Нямам право да им го отнема. Не мога да убия мечтите им, не мога да убия бъдещите обитатели на планетата, макар че когато стигнем там, аз ще съм по-стара от родителите ми.

Мога да чакам. Мога да чакам петдесет години, докато го видя отново.

Връщам кутиите обратно в криогенните камери и затварям вратичките, после се отправям бавно към асансьора и самотната ми стая.

Аз мога да чакам.

МЛАДШИ

— Какъв е този шум?

Чак сега дочувам шума от пликане на вода.

Старши поглежда през рамо към онази част от стаята, където стената завива под прав ъгъл и образува чупка.

— Там е водната помпа.

Аз се мръщя. Водата се преработва на Ниво шипъри, не тук. Но тогава си спомням чертежите, които ми показва Орион, преди Ейми да се събуди. Там имаше и друга водна помпа на четвъртия етаж.

— Тази е стара — казвам аз.

— Откъде знаеш? — пита рязко Старши, но аз не му обръщам внимание.

Пристъпвам напред и я оглеждам. Много по-малка е от помпата на Ниво шипъри. На нея има контролно табло, а над него се вижда дюза. Помпата на Ниво шипъри се използва за рециклиране, пречистване и разпределение на водата. Тази помпа тук е проектирана така, че само да смесва нещо с водата. До помпата има празна кофа, по стената, на която е полепнало някакво гъсто, подобно на сироп вещество.

— За какво е тази водна помпа? — питам аз.

Старши ме поглежда, сякаш не може да повярва, че мога да задам такъв тъп въпрос.

— Да изпомпва вода.

— Не. Помпата на Ниво шипъри е за това. А тази за какво е?

Старши се усмихва и май усмивката му не е престорена. Сякаш е горд, че разбирам машинациите му.

— Беше част от оригиналния проект на кораба. Само дето „Благословеният“ се оказа твърде голям. С хранителните добавки към храната и водата можем да поддържаме ръст на населението до един човек на два акра. Дори и така не може да поеме повече от три хиляди души. Това налага постоянно да държим под контрол прираста на

населението. — Той забелязва недоумяващият ми поглед. — Контрол върху раждаемостта.

— И това става отгук? — казвам и соча към дюзата.

Старши кима.

— Използваме тази водна помпа, за да могат всички да получават контрацептиви и витамини заедно с водата. Изливаме ги направо във водозахранването и така всички са здрави. Защо мислиш, че жените на фийдърите казват, че трябва да пиеш вода, когато не се чувстваш добре? А в началото на Сезона спираме контрацептивите и добавяме хормони. За да повишим сексуалното желание. Кое то работи особено добре при фийдърите.

Спомням си думите на Ейми, че Сезонът не е нещо нормално. Беше права.

— Радвам се, че задаваш тези въпроси — казва Старши. — Радвам се, че най-после започваш да мислиш като Старши. — Той взема кошницата. — За мен е важно да знам, че си готов да направиш всичко, на каквато и да е цена, за благоденствието на кораба и на хората на него. Абсолютно всичко. На всяка цена.

— А ти готов ли си? — гласът ми секва наред думите.

— Винаги съм бил. — Старши говори толкова искрено, че изобщо не се съмнявам в думите му. — Всяка една минута от живота ми е посветена на това, да направя този кораб по-добро място за живеене на хората, които са на него. Знаем, че ти невинаги си съгласен с мен, но важното е, че се получава.

— Всяка минута, така ли? — питам аз.

Чувствам как ми пада пердето пред самодоволното му изявление. Намеква, че аз не съм толкова отдаден, колкото е той.

— Всяка минута.

— Тогава какво общо има благоденствието на кораба с факта, че си бил при криогенните камери по-рано днес? Какво велико действие на водач се наложи да предприемеш там?

Старши се изправя.

— Не съм длъжен да ти отговарям, момче.

Знам как да подразня Старши, знам как да го накарам да говори.

— Мислех, че втората причина за раздор е липсата на силен централен водач. Как можеш да си силен централен водач и криеш важна информация от твоя приемник?

Чувам пукот. Старши стиска кошницата със спринцовки в ръцете си и тя се чупи под пръстите му.

— Ами защо просто не ми кажеш какво трябва да правя според теб?

Това не е въпрос, по-скоро е заплаха.

— А ти защо просто не попиташ какво мисля, че не трябва да правиш? Например как може би не трябва да измъкваш повече хора от криогенните камери. Мъжът умря. Жената също щеше да умре, ако Ейми не я беше открила.

Старши блъсва кошницата настрана. Спринцовките вътре тракат.

— Ти какво, обвиняваш ме, че съм отворил криогенните камери и че съм убил още един от замразените?

— Казвам само, че всеки път, когато някой от тях е умираше, ти си бил там, съвсем близо.

— Не съм длъжен да слушам тези глупости, и то от такъв като ТЕБ! — ръмжи Старши.

Той тръгва към вратата, но се спъва с куция си крак. Блъсва се в един от големите цилиндри, пълни с желе, и подобните на бобчета неща вътре се поклащат в мехурчетата.

— И това ми било водач — измърморвам.

Старши изпъва гръб и ме гледа втренчено.

— Третата причина за раздор — казва с ужасяващо равен той — е индивидуалната мисъл. Нито едно общество не може да процъфтява, ако един-единствен индивид може да подведе членовете му и да ги въвлече в метежи и хаос. — Обръща се, но продължава да говори. — И ако индивидуалната мисъл идва от бъдещия водач на кораба, и ако бъдещият водач на кораба бълва такава жлъч и глупост и ме обвинява, че убивам замразените, тогава се моля на звездите отгоре той да сложи нещо по-умно в празната си глава, преди да умра и преди той да поеме кораба!

— Типично в твой стил, да се опитваш да ми дадеш урок за това, какъв скапан водач ще бъда! — крещя аз. — Но ти не ми каза какво си правил там долу или как господин Кенеди свърши удавен точно от другата страна на тази врата!

Аз размахвам ръка към вратата и удрям тръбата с криогенна течност и ембриони толкова силно, че те се люлеят вътре като плодове в желе.

— Ти си глупак — изстрелва Старши към мен.

Тръгва да излиза бесен от стаята и блъска с крак по вратата, защото се вдига твърде бавно. Спринцовките дрънчат в кошницата при всяка негова стъпка.

— Може и да съм глупак — мърморя аз, — но така и не ми каза, че не си го извършил ти.

45

ЕЙМИ

Съжалявам само за едно.

Не знам защо точно сега мисля за *това*. Дали пък не е по-правилно: мисля за *онова*.

Беше нашата последна среща.

Вече бях казала на Джейсън, че скоро ще замина. Завинаги. Бяхме се сбогували по-рано същата нощ в спалнята му. Сами. Заедно. *Наистина* заедно. За първи и за последен път.

След което той ме заведе в онова суперскъпо италианско място, наречено Малката Сиера. Всичко беше толкова прекрасно, че ме избиваше на плач, защото знаех, че ще свърши. Естествено, не бях с водоустойчива спирала и разбира се, всичко се омаза, така че помолих да ме извинят. Имаше само една тоалетна и опашка от чакащи жени.

— Ти ли си с Джейсън? — попита едно момиче пред мен.

Кимнах. Името ѝ бе Ерин и беше по-голяма от мен, и май това бе всичко, което знаех за нея.

— Миналата година той разби сърцето ми. Идея нямам как го прави.

— Какво точно да прави? — попитах все още усмихната аз.

Макар да усещах колко изкуствена е станала усмивката ми.

— Да поддържа отношения с всичките си приятелки. — Усмивката ми се стопи. — Кълна се — продължи Ерин, през всичките месеци докато излизахме, си мислех, че аз съм единствената, изобщо не знаех за Джил и Стейси, научих чак след като се разделихме.

Почувствах се, сякаш бях глътнала разтопено олово.

— Изневерявал ли ти е?

— О, да — отвърна тя. После се засмя. — Но то беше минала година. Сигурна съм, че вече не е такъв. Двамата заедно изглеждате много сладки. Радвам се, че си успяла да го промениш. Ти се казваш Кристин, нали?

— Не — отвърнах глухо аз. — Ейми.

Коя беше Кристин? Срещаше ли се Джейсън и с нея?

— Моя грешка — каза Ерин.

Напуснах опашката. Майната ѝ на размазаната спирала.

Но когато седнах на масата, Джейсън се засмя, навлажни кранчето на една салфетка и сам избърса окото ми, погали с пръсти бузата ми и очите му се спряха с копнеж върху устните ми.

А аз си припомних, че по-рано тази вечер се бях сбогувала с него.

Част от мен искаше да разбере коя беше Кристин. На кого писа съобщение и не ми даде да видя телефона му. Какво имаха предвид приятелите му с „големите планове“ за следващата събота. Когато ще съм заминала.

Но другата част от мен си каза, че беше твърде късно. Ние вече се... бяхме сбогували.

Нямаше ли да ми е по-лесно да вярвам, че Джейсън беше *моят* Джейсън, а не измамник?

Тогава не смятах, че би имало значение.

Сега единственото, за което съжалявам, е, че не поисках да разбера истината.

МЛАДШИ

— Тя не е тук — съобщава ми Харли.

Той седи в общото помещение на Отделението и съзерцава през прозореца житните полета в далечината.

Насочвам се към вратата, която води към личните стаи.

— Не си прави труда — озъбва се Харли. — Тя иска да бъде оставена сама. — Отварям уста да попитам защо, но той добавя: — Което ми напомня, че и аз искам да бъда оставен сам.

Той разтрива лицето си и аз забелязвам тъмно натъртено място под окото му.

Напомням си да проверя при Док кога за последен път Харли си е вземал лекарствата. Не се притеснявам за стандартните психиатрични лекарства, а за другите хапчета, които Док му дава, онези, които потискат мрачните настроения на Харли и го правят не толкова смахнат.

Напускам Болницата сам. Минавам покрай статуята на Старши от времето на Епидемията, но не спирам да погледна. Не искам и той да ме гледа.

Вместо това поемам по пътя към Архивната зала. Виждам хора, клатещи се в разгара на Сезона, от което ми се повдига, защото вече знам, че всичко е планирано чрез водната помпана Старши.

Когато пристигам до Архивната зала, ми се налага да прескоча двойка преплетени тела, за да стигна до стълбите. Виктория ги наблюдава, седнала в люлеещ се стол на верандата, като си записва от време на време по нещо в подвързания си с кожа бележник. Изненадан съм, че тя не е с Барти и не правят същото, което прави двойката на стълбите, но Старши ми беше казал, че хормоните въздействат по-силно на фийдърите, отколкото на останалите.

Орион стон с гръб към мен и с лице към портрета на Старши, който гледа към Ниво фийдъри. Но още преди да си отворя устата, той

вдига картината от мястото ѝ върху стената и я обляга на пода на верандата.

— Какво правиш? — питам шокиран аз.

Стената на Архивната зала изглежда като оголена без фалшивото усмихващо се лице на Старши.

— Дошъл е моментът за по-осъвременен портрет — отвърща Орион, хваща картината и влиза обратно в залата.

В това има смисъл. Портретът на Старши е рисуван най-малко преди десет години. На картината косата му е все още тъмнокестенява, очите ясни, само на челото се забелязват леки бръчки. Питам се как ли ще изглежда новият портрет? Дълга бяла коса? Прегърбени рамене, провиснали още повече от години накуцване? А може би изобщо не съм прав. Може би годините са го направили да изглежда по-величествен.

— Здравсти — казва Виктория, без да вдига поглед от бележника си.

Откакто Ейми се появи, почти не ми е говорила, макар че преди, когато живеех в Отделението, бяхме доста близки. Сега ми изглежда по-зла, по-огорчена, отколкото беше преди три години, когато бе на седемнайсет, а аз на тринайсет години. По онова време тя бе първото ми увлечение, но не знам защо, вече не е.

— Здравей. Нова книга ли пишеш?

Виктория е автор на почти една дузина книги, които качва в мрежата. Страхотни са — не знам как го прави. Изключително занимателни истории за герои по време на Епидемията. Голяма трагедия. Стомахът ми се свива. Предполагам, че преди да се роди, Старши я с помазал да стане „писател“.

— Не е точно това.

Тя затваря със замах бележника и го пуска в джоба на сакото си. Но не се обръща към мен, а гледа втренчено към идеалния квадрат с оразмерени полета пред нея, осеян с двойки.

Проследявам погледа ѝ.

— Хей, бъди внимателна там навън. Сезонът в момента е в разгара си.

Доволен съм, че Ейми е в безопасност с Харли.

Виктория не ме поглежда.

— Лут ме съпроводи дотук. Сега Орион може да ме изпрати.

Свивам рамене, обръщам се отново към стената и за моя изненада виждам, че старият портрет на Старши е закривал паметна плоча.

„Зала за записи & проучвания
Построена 2036 от новата ера
Финансирана от ОФР“

Отдолу има букви, които не разпознавам, може би са на кирилица или пък на гръцки, не знам точно. А после още по-отдолу чета:

„Ако искаш да разбереш нещо, наблюдавай началото му и развитието му.“

Аристотел

Има още осем реда текст, всеки на различен език, два, от които са с абсолютно неразпознаваеми знаци, но не е трудно да се досетиш, че вероятно е същият цитат на различни езици.

— Това е старо — казвам аз на Виктория, която, изглежда, не изпитва интерес. — Наистина старо. Било е тук още от създаването на кораба.

Сецам се за плановете на кораба, които Орион ми показва преди няколко дни. Как някога Ниво фийдъри е било фокусирано върху „Биологични проучвания“, а тази Зала за записи и проучвания е била неговият център. Двойката, която се наложи да прескоча, за да стигна до залата, пъшка силно.

Едва ли създателите на кораба са имали предвид точно такъв тип проучвания.

Старши непрестанно говори за това, колко сме се развили, колко по-добре сме с нашата моноетничност и със силната ни система за управление. Но точно в този момент на мен ми се струва, че простичката фраза на Аристотел ни се присмива и че нашите тъй наречени проучвания не са нещо повече от елементарно чифтосване.

Чудя се защо Орион е избрал точно сега да сменя портрет. Това е вторият път, когато той ми разкрива нещо ново за кораба. А какво в действителност знам аз за него? Рядко съм го виждал някъде другаде, освен в Архивната зала, а дори и там през повечето време остава скрит зад книги и сенки, подобно на призрак, витаещ сред думи и цифрова информация. Може и да познавам всички на борда на кораба — знам техните имена и лица, но дали наистина познавам някого от тях?

— Мислиш ли, че се обичат?

Гласът на Виктория прекъсва мислите ми. Тя не гледа към мен, а към двойката, която е достигнала края на заниманията си върху стълбите на Архивната зала.

— Не — отвърщам аз.

— Това е отвратително — негодува Виктория. — Не могат ли да се контролират?

Не — мисля си аз. — *Те наистина не могат.* А на глас произнасям:

— Орион твърди, че било заложено в природата на човека.

Не е, казвам си наум.

— Не е заложено — заявява тя.

Поглеждам я изненадан.

— Ако беше така, ще съм също като тях — тя кимва към двойката на стълбите. Ами мамка му. Права е. — Но аз не съм. Не изпитвам... желание да съм такава. Не и с някого, когото не...

Тя замълчава, но аз се досещам какво щеше да каже. Не и с някого, когото не обича.

Само преди седмица щях да се изсмея на тези думи. „Любовта“ за мен не беше нещо по-реално от „Господ“, когото почита Ейми. Бях чувал да се споменава за „любов“ покрай религиозните приказки, които хората от Земя-Слънце са измислили, за да си помогнат да забравят несъвършения свят, който сами са създали.

Но сега...

— „По-добре е да си обичал и да си изгубил, отколкото никога да не си обичал“^[1] — обажда се Виктория.

— Да не е цитат от новата ти книга?

Виктория изсумтява. Тя се размърдва върху стола и аз забелязвам купчина книги — истински книги от Земята, на пода до люлеещия се стол. Намръщвам се. Орион като архивист, трябва да е наясно с

нещата. Дори и на архивистите им е забравено да се занимават с древните книги. Ако Старши ги спипа...

На поляната пред нас жената е положила ръце върху голия си корем със свити пръсти, сякаш е уловила нещо невидимо, но безценно.

— Мислиш ли, че поне са щастливи? — пита и сочи с глава към двойката. Преди да отговоря, тя продължава: — Защото аз никога не съм.

— Добре, хайде сега да окачим този прекрасен портрет! — казва жизнерадостно Орион, когато се появява откъм Архивната зала.

Платното, което държи, е толкова ново, че мога да помириша боята върху него. С което ми напомня за Харли.

Орион го обръща, за да го закачи на куката над паметната плоча, и аз ахвам. Той поглежда към мен и се усмихва с разбиране.

На платното не е Старши.

А съм аз.

— Този Сезон слага началото на твоето поколение. — Орион издърпва жицата на гърба на картината и я окачва на куката. После я наглася да не е наклонена. — Дойде време Старши да се оттегли. А ти да станеш новият водач.

Нарисуваният ми образ гледа към „Благословеният“ от същото място, откъдето го беше гледал и нарисуваният Старши. Със сигурност бе работа на Харли — разпознавам стила му, макар никога да не съм му позирал. Вероятно го е нарисувал по памет, което би обяснило добавянето на разни неща към портрета ми, които не съществуват в действителност. Същият самоуверен наклон на главата, характерен за Старши, но не и за мен. Същите ясни очи, същата уверена стойка. Изобщо не прилича на мен. Нима така ме вижда Харли? Това не съм аз.

— Напълно прилича на теб — обявява Виктория, която е изоставила своя люлеещ се стол и наднича над рамото ми, за да види портрета.

— Прилича на водач — казва Орион.

Водач ли? Не. Един водач би трябвало да знае какво да прави.

[1] Думи на свети Августин. — Б.пр. ↑

47

ЕЙМИ

На следващата сутрин си вземам душ, и още един. Но не мога да отмия синините от китките и краката ми, нито пък мога да изчистя спомена от съзнанието ми.

На полетата почти не се виждат хора.

Хората са животни, така ми каза Харли.

Такива са. Лут и двамата мъже фийдъри го доказаха. А онзи мъж и жената, които бяха точно зад мен, дори не забелязаха...

Точно в началото на Сезона Младши ме целуна в градината. Дали беше истинска целувка, или устните на всяка друга жена биха свършили същата работа? Лицето ми пламва. За мен беше истинска. Но вероятно не и за него.

Изобщо не ми пука що за епидемия е имало на кораба или какви правила си е измислил Старши: Сезонът не е нормално човешко поведение. Би трябвало да има причина, за да се случва. Нещо в онова, което ядат, или някакъв химикал в рециклирания въздух, а може да е дори болест, която кара хората да се държат като разгонени животни.

Тогави ми хрумва идея: лекарят. Той би трябвало да е наясно, че това не е нормално, би трябвало да знае как да го отстрани, да спре онова, което прави хората така необуздани.

Скачам и се насочвам към вратата, но ръката ми се разтреперва, щом посягам към бутона, за да я отворя. Тук вътре съм в безопасност. Там навън...

Не.

Няма да се крия в дупката си като изплашен заек. Смисълът в търсенето на лекаря е да докажа, че хората не са животни. Следователно няма да се крия като такова.

За разлика от мен, докторът се е покрил някъде. Няма го на третия етаж, нито на четвъртия. Във фоайето една сестра ме насочва към втория стаж.

— Но е много зает — подвиква тя след мен.

Десетки жени са се наредили в коридорите на втория етаж — някои, облечени в болнични халати, стоят до вратите, очевидно в очакване да влязат по стайте, други са в обикновените си туники и панталоните с широки крачоли, но държат спретнато сгънати болнични халати и чакат, за да се преоблекат. Целият етаж напомня на гинекологичен кабинет. Във всяка стая има легла със стремена и почти всяко е заето. Забавям крачка. Защо един гинекологичен кабинет е препълнен точно сега? Нима тези жени мислят, че вече са забременели? Не и само след един ден. Поклащам глава. Не съм съвсем сигурна. На кораб, на който телефоните са вградени в ухото ти, пластмасов лист, тънък като хартия, е цял компютър, може би не е чак толкова налудничаво да знаеш, че си забременял с такава скорост.

Всички женя мълчат.

— Нареди се на опашка — казва ми една сестра и ми подава сгънат халат.

— О, но аз съм тук само да се видя с лекаря... — започвам аз. Очевидно съм тук, да видя лекаря, очевидно всички жени са тук по тази причина. — Имам предвид — добавям аз под нетърпеливия поглед на сестрата, — не, ъ, гинеколога, а другия лекар, който обикновено е на третия етаж.

— Има само един лекар — заявява сестрата. Оглежда по-внимателно червената ми коса и бялата ми кожа. — Предполагам, че не си тук за Сезона.

— Не!

Тя въздъхва.

— Последвай ме.

Сестрата ме повежда надолу през приемната, промушвайки се между групите жени. Някои от тях вдигат поглед и ме заглеждат с нещо като изненадано любопитство, както човек би погледнал към странна личност в автобуса. Никоя от тях не проговорва, не изглеждат твърде обезпокоени от присъствието ми.

— Само един лекар с толкова много пациенти? — питам аз сестрата.

— Разполага с нас, сестрите, а има и асистенти, някои от учените работят от години непосредствено под негово ръководство. — Сестрата въздъхва. — Но Док така и не си е избрал чирак. Не е много от доверчивите.

Чудя се какво ли общо може да има доверието с наемането на повече помощници, но не ми остава време да попитам. Сестрата спира пред една отворена врата и ми показва с глава да вляза. Влизам. Лекарят седи на стол пред легло, на чиито стремена са краката на една жена. Всичко, което най-вероятно жената не желае аз да видя, е изложено на показ.

— О, боже мой! Съжалявам!

Закривам очи и се обръщам, за да изляза. Защо онази сестра ме вкара в стаята напред преглед, и то един такъв чисто личен преглед?

— Няма нищо — казва лекарят. — За какво съм ти дотрябвал?

— Не мисля, че тя би искала аз да съм тук...

— Тя няма нищо, против. Имаш ли нещо против? — пита той, като наднича между коленете на жената.

— Разбира се, че нямам.

Тя звучи отегчено.

Единственото, което знам, че ако аз лежа, изложена на погледа на всеки, бих се почувствала унижително. След като започнах да излизам сериозно с Джейсън, майка ми ме накара да отида на гинеколог и това беше най-неловкия половин час в целия ми живот. Не исках в стаята да има никой друг, включително лекаря, сестрата и майка ми, а камо ли някакъв непознат.

Но на тази жена очевидно не ѝ пукаше. Осмелявам се да отворя очи и тя среща погледа ми с пълно спокойствие. Изобщо не изглежда обезпокоена от присъствието ми.

— Аз, ъ... — опитвам се да не обръщам внимание какво прави лекарят с прозрачното желе и онова метално нещо, което прилича на инструмент за мъчения. — Исках да те попитам за Сезона.

— Аа — казва лекарят.

Той продължава прегледа, и аз си мисля дали не може да спре за секунда.

— Той променя ли хората?

Изплювам камъчето, за да приключа възможно най-бързо.

— Какво имаш предвид?

Металното нещо на лекаря се изплъзва. Жената се мръщи, но не казва нито дума. Равнодушно гледа към тавана.

Стъкленият ѝ поглед, пасивния начин, по който лежи, всичко това ми напомня начина, по който реагира онази двойка, когато бях

нападната. Апатията на онези хора не беше нормална... нито пък на тази жена. Всъщност всички жени, които видях в приемната, бяха леко отнесени. Стояха така търпеливо, толкова тихи... така безучастни. При толкова много жени, наредени на опашка, за да минат гинекологичен преглед... те би трябвало да са нетърпеливи, да разговарят, би трябвало да са нервни или възмутени, или възбудени, или хиляди други неща.

— Как се казваш? — питам аз жената.

Тя обръща глава, за да ме вижда, и аз съм сигурна, че беше забравила за присъствието ми. Но очевидно не е напълно изключила.

— Филомина — произнася тя с равен глас, въпреки че лекарят ѝ прави нещо, което би ме накарало да се гърча от неудобство.

— Щастлива ли си?

Осъзнавам, че въпросът ми е странен, но бе първото, което ми хрумна.

— Не съм нещастна.

— Ейми, какво искаш? — намесва се лекарят.

— Тя сякаш дори не е човек — казвам аз. — Не виждаш ли? Нали ти си лекарят! Би трябвало да знаеш, че държанието ѝ не е нормално.

— Кое по-точно не е нормално? — пита той, докато жената намества главата си отново в средата на възглавницата.

Тя втренчва празен поглед в тавана и потрепването на клепачите ѝ е единственият признак, че е жива.

— Това — посочвам аз. — Тя.

Лекарят цръква прозрачен лубрикант върху корема ѝ и го разнася с ръчно устройство с плосък накрайник. Отначало си помислям, че ще прави преглед с ултразвук, но не виждам екран, който да покаже размазаната черно-бяла снимка на зародиша. Вместо това върху самото устройство светва малък монитор.

„Статус: ниво на хормони оптимално.

Генетична вероятност за физически деформации:
средна.

Генетична вероятност за умствени деформации:
средно висока.

Влияние на кръвосмешение върху генетичната верига: високо.“

— Е, Филомина, изглежда, че си бременна — обявява лекарят, докато оставя настрана устройството.

Тя въздъхва с чувство на удовлетворение — единствената истинска емоция, която показва през цялото време.

— Откъде знаеш? — питам аз.

— Какво имаш предвид?

— Та те се чифтосват само от няколко дни. Не трябва ли да изчакаш поне две седмици, преди да кажеш на жената, че е бременна.

Лекарят избърсва лубриканта от голия корем на Филомина с нещо, което мирише на спирт. Той посяга и отваря чекмедже в шкафа до леглото, вади дълга колкото ръката ми спринцовка. Дългият стъклен цилиндър е пълен с кехлибарена течност. Близо до буталото се вижда малък етикет. Твърде съм далече, за да го прочета, но виждам, че върху него има написани думи.

— Нивото на хормоните ѝ показва, че има голяма вероятност да е оплодена. А дори и да не е била бременна до момента, след това вече ще бъде. Сега малко ще пари — обръща се лекарят към Филомина, която, изглежда, не изпитва голям интерес.

След това той я пробожда с иглата, вкарвайки я дълбоко в нея, предполагам, че стига до матката ѝ.

Отдръпвам се ужасена, стомахът ми се свива при тази гледка, но Филомина издава само лек звук на болка, едно „ох!“ и всичко приключва. Лекарят натиска буталото и кехлибарената течност се излива във Филомина.

— Онова нещо там ще промени бебето — казвам аз с пресеклив шепот.

Лекарят ме поглежда, като не спира да натиска буталото.

— Прави бебето по-силно, по-здраво.

Устата ми е суха. Спомням си какво каза момичето на заешкото поле за „ваксинирането“.

— Затова ли всичките жени са толкова странни? Защото ти си ги променил, преди да се родят?

— Това, което правя, е — отговаря лекарят, докато издърпва иглата от вътрешността на Филомина, — да дам на бебето допълнителна ДНК последователност, така че онази част от неговата ДНК, която е по-слаба поради кръвосмешение, да се изгради отново. Не въздействам върху неговата индивидуалност.

— Ако някои я променя, това си ти.

Лекарят издърпва иглата. Не мога да откъсна поглед от малката капка кръв на върха ѝ.

Той изхвърля иглата в кошчето за боклук и най-после насочва вниманието си към мен.

— Всичко е напълно нормално — казва той, като набляга на всяка дума. — Тук няма нищо нередно. Така правят всички нормални хора.

— О, да — обажда се с монотонен глас Филомина. — Всичко е нормално. Аз съм нормална.

Отстъпвам назад и се опитвам да напипам бутона за отваряне на вратата. Изхвърчам от стаята и хуквам през приемната. Жените, покрай които минавам, ме наблюдават мълчаливо. И макар да знам, че очите им не се интересуват от мен, бездушието в тях ме изпълва с необясним ужас.

48

МЛАДШИ

— Блести, блести, малко прилепче. Чудя се, какво ли си намислило?

— Моля — усмихвам се аз.

— Един текст от Земя-Слънце — отвръща Орион и поглежда отново към таблета в ръката си.

Не очаквах да видя Орион отново в общото помещение на Отделението, но се радвам, че е тук. Едно приятелско лице. Вчера Харли се свърза с мен, за да ми каже, че е поел моята смяна на криогенното ниво. По-голямата част от деня бях плътно зает със Старши.

— Виждал си Харли или Ейми?

Орион поклаща отрицателно глава.

— А какво правиш тук, между другото? Мислех, че не искаш Старши или Док да те виждат.

Орион се засмива.

— О, не се безпокой. Сигурен съм, че и двамата са твърде заети. — Струва ми се, че се опитва да ми каже нещо с очи, но каквото и да е, не го разбирам. Орион поглежда отново таблета си — Тези текстове от Земя-Слънце са толкова очарователни.

Той потупва по екрана, преминавайки през различни текстове.

— Трябва да си по-внимателен. Ако Старши разбере, че си дал на Виктория книги от Земя-Слънце... Ти си архивист. Знаеш, че тези книги не трябва да напускат Архивната зала и не са предназначени да бъдат виждани от фийдъри. — Опитвам се да надникна над рамото му, за да видя какво четете. — Какво е това.

Орион ми подава таблета и аз виждам скица на мъж с крила и три лица.

— Това е една история за ада. Най-долните нива на ада са лед.

Вече не гледам към таблета, а към Орион.

— О... достъп ли? — казва той. — Не се притеснявай. Имам достъп.

Нещо в нехайния тон, с който споменава достъпа, ме кара да спра.

— Какво ти е известно? — питам с нисък глас, за да не ни слушат останалите в помещението.

Орион е човекът, който ми показва чертежите, които ме заведоха до Ейми. Сега пък говори за лед и ад.

Орион застава твърде близо до мен. Отстъпвам една крачка, но той се навежда и се доближава почти до лицето ми.

— *А на теб* какво ти е известно? — пита той. — Знаеш ли, че в мое лице имаш приятел?

43

ЕЙМИ

Първото, което правя, щом влизам в стаята ми, е да натисна бутона, който задейства щорите на прозореца. В стаята настъпва полумрак. Чудесно. Искам тъмнина.

Някой чука на вратата ми.

Не обръщам внимание. С кого ли пък бих искала да разговарям.

— Ейми? — казва Харли. — Видях те да влизаш. Искам да видя как си.

— Добре съм — провиквам се през вратата.

— Не, не си. Отвори.

— Не.

— Ако трябва, ще повикам Док. Той има кода за всички врати.

Рипвам и отварям вратата. Лекарят е последният човек, когото бих искала да видя.

Харли влиза и оглежда стаята.

— Какво? — питам аз.

— Нищо, Мислех си, че... някой би могъл да е тук с теб.

Изсумтявам.

— Кой?

Харли отива до бюрото и сяда на един стол.

— Мислех, че Младши може да е тук.

— А защо би дошъл да ме види?

— Защото те харесва.

Поглеждам втренчено Харли, но не забелязвам признак да се шегува.

— Не мисля, че на кораба хората се харесват един друг.

— Защо говориш така?

Той изглежда искрено изненадан.

— Не видя ли онези мъже вчера? Онова не беше „харесване“! То беше... пфу! А сега...

Спирам. Не искам да говоря за Филомина.

— Съжалявам за вчера — казва Харли и знам, че наистина го мисли. — Но Сезонът вече премина. Няма да се случи пак — Долавям в гласа му заплаха. Надявам се, че ще бъда там, когато срещне отново Лут. Но какво се е случило днес? — пита той. — Къде си била?

— На втория етаж. — Харли иска да продължа. — Жените там...

— О! — усмихва се Харли. — Това са жените фийдъри! Били са там за прегледа.

— Тръпки ме побиха от тях.

— О, не, те са нормални.

Трепвам, като чувам този израз от устата му.

Не бяха нормални. Това не е начинът, по който се държат нормални хора. Хората не са като безмозъчни търтеи!

Харли клати глава.

— Говориш така, защото, откакто си размразена, си непрекъснато в Отделението. Ние сме тези, които не са нормални. Предполага се, че хората трябва да са точно такива: послушни, спокойни, да работят заедно. Ние пък не можем да се съсредоточим. Не можем да работим заедно, не можем да вършим работата на фийдърите или на шипърите. Ние сме тези, които не са нормални. Ние сме тези, които трябва да вземаме хапчета за ума, за да не се смахнем напълно.

Впивам поглед в него. Не знам какво стана тук, но всичко е обърнато наопаки. Нормалните хора са „луди“, докато онези, които са изгубили всякаква възможност да мислят, са „нормални“. А Сезонът... Спомням си очите на Лут и ми се повдига.

— Хората тук не изпитват ли някакви емоции? — питам накрая аз.

— Разбира се. Дори и в момента. Аз съм гладен. Искаш ли да дойдеш с мен до лавката?

— Напълно сериозна съм. Тук има ли любов, или имате само Сезона?

От очите на Харли изчезва и последната следа от смях.

— Сезонът не е едно от най-хубавите преживявания, но ми се иска да оцениш факта, че аз не участвах в него.

— А защо не участва? — питам разстроена аз. — Какво му има на този кораб? Защо едни хора се разгонваха направо на улиците, а другите изобщо не бяха засегнати от тази лудост?

Харли си поигра с моливите върху бюрото, оставени близо до бележника, който бях извадила от багажа на баща ми.

— Изглежда, не знаеш толкова, колкото мислиш, че си узнала.

— Тогава ми кажи!

— Бях влюбен. Веднъж.

Това „веднъж“ ми попречи да го прекъсна. Защото и аз бях влюбена веднъж. И двамата говорехме за това в минало време.

— Вероятно по тази причина Сезонът не ми въздейства. Защо бих искал да съм с друга жена? — Очите му се плъзват към нарисувания бръшлян, който се вие около рамката на вратата. — Нарисувах го за Кейли.

Затаила съм дъх. Страхувам се, че нещо — каквото и да е — звук, движение, ще прекъсне изповедта на Харли.

— Беше преди три години. Бях малко по-голям, отколкото е Младши сега. Кейли и аз, ние просто си... пасвахме. Не бихме могли да бъдем по-различни, но си пасвахме. Аз харесвах изкуство, тя машини и техника. Когато аз рисувах, тя запояваше разни неща.

— Какво се случи? — питам аз, щом Харли замълчава.

— Тя умря.

Думите увисват във въздуха. Иска ми се да попитам как е станало. Но не желая да натъжавам Харли още повече. Чувствам неудобство от допира на грубата вълна на дрехите до кожата ми. Спомням си как през онази първа нощ намерих дрехите ѝ тук. Как докосвах бръшляна около вратата, проследявайки нежните листенца. И мога да си представя младия Харли как ги рисува за смеещата се Кейли, чието лице не мога да видя, но която е облечена в тези дрехи.

— Тя не беше родена, за да живее под фалшиво слънце. Кейли имаше нужда от истинско небе, като онова, за което ни разказа. Чувстваше се като в капан между стените на кораба. Всички ние знаехме, че един ден ще се приземим, ние щяхме да бъдем поколението, което щеше да напусне кораба и да заживее в новия свят. — Харли взема от бюрото моето мече и го допира до себе си, сякаш си спомня усещането за Кейли. — Но тя не можеше да чака толкова дълго.

И без да ми казва, знам, че се е самоубила. И напълно я разбирам.

МЛАДШИ

Почуквам на вратата на Ейми по-силно, отколкото възнамерявах, тъй като мислите ми все още се въртят около думите на Орион.

Вратата отваря Харли.

— Къде е Ейми? — избутвам го и влизам в стаята.

Тя е седнала върху леглото си. Питам се за какво ли може да са си говорили. Сами. В нейната стая. На леглото ѝ.

— Какво искаш? — пита Ейми и макар в думите ѝ да не се долавя нетърпение, започвам да се чудя дали не се опитва да се отърве от мен, за да остане отново насаме с Харли.

Харли влиза в банята и се връща с чаша вода.

— Защо си разстроена? — питам аз.

— Нищо важно — отговаря Ейми и изгълтва на един дъх водата.

Сядам на стола до бюрото. Харли присяда до Ейми върху леглото. Иска ми се да се бях сетил да предложа стола на Харли.

— Защо някой би искал да убие замразените? — питам ги. Харли и Ейми изглеждат изненадани от неочаквания ми въпрос, а аз все още недоумявам какво да си мисля за Орион. — Двама вече са мъртви. Двама. По неясни причини.

— Какво ти каза Старши, когато го намери? — запитва Харли.

Известно време не отговарям, за да им дам възможност да осъзнаят, че нещо не е наред. Не се опитвам да бъда тайнствен. Просто не знам какво да кажа. Че не съм сигурен дали мога да вярвам на Старши? Харли е виждал само едната му страна на любезен дядо. За него Старши е мъдрият водач. Как бих могъл да му кажа, че от всички хора на кораба, човекът, когото най-силно подозирам за убийствата, е самият Старши?

— Мисля, че трябва да разберем защо замразените са подложени на атака — заявявам най-накрая аз. — Това е ключът. Трябва да се съсредоточим върху него. А междувременно имам една идея. — Вземам таблета от бюрото на Ейми, въвеждам кода си за достъп и

изкарвам картата с местоположението на отделните безжични приемници. — Ето го криогенното ниво.

Подавам картата на Ейми.

Пръстите ни се докосват и дълго след това усещам горещия от допира до ръката ми.

— Какво е това?

Ейми сочи светеща синя точка.

— Чукни с пръст върху нея.

Тя изпълнява и на екрана излиза име.

— Старши/Младши? Но ти си тук.

Кимам.

— Означава, че Старши е там долу. Двамата имаме еднакъв достъп, затова компютърът винаги ни означава еднакво. Спомняш ли си?

Пръстите на Ейми се свиват и мачкат краищата на таблета.

— Знам какво си мислиш. Но той е в лабораторията. Криогенното ниво е тук горе.

Ейми не изглежда успокоена.

— Вижте.

Харли сочи към точката на Старши, която преминава през картата и изчезва.

— Какво стана? — изненадва се Ейми.

— Там се намира асансьорът. Сега ще се появи на Ниво фийдъри. Мислех си, че би искала да го задържиш. Настроил съм го да работи с твоя отпечатък от пръста. Така можеш да наблюдаваш кой идва и излиза.

— Благодаря ти — казва Ейми. — Но... това не е достатъчно. Трябва да сме там. През цялото време. Трябва да отидем още сега. — Тя се изправя, но изглежда някак разсеяна. — Веднага! Ако не сме там да ги защитим — затова ги убиват! Защото не ги пазим!

— Не. — Гласът ми е спокоен и уверен. — Убиват хора, защото има убиец.

Ейми отваря уста, вероятно за да продължи да настоява да отиде в криогенното ниво, но Харли ѝ подава още една вода. Толкова се бях концентрирал върху Ейми, че не бях забелязал кога е станал и напълнил чашата с вода от крана в банята. Ейми я издърпва от ръката му.

— Не прекалявай с водата — казвам ѝ аз, сецайки се за втората водна помпа, които Старши бе скрил в криогенното ниво.

Но Ейми изпива с пухтене водата. Когато оставя чашата на масата, лицето ѝ вече не е на бели и червени петна и дишането ѝ се е нормализирало. Харли сяда колебливо на края на леглото, готов да скочи за още вода при необходимост.

— Ще продължа да ги пазя, когато мога — обръща се Харли към Ейми, но очите му сякаш не я виждат.

Чудя се дали не го предлага, за да бъде близо до люка, който води навън към звездите. Колко ли пъти го е отварял, само за да хвърли един поглед?

Сянка прекосява мислите ми. Онази нощ Харли беше долу през цялото време. Би могъл да издърпа сгъваемата масичка на господин Кенеди и да го остави да се разтопи. Представям си го: Харли застанал над топящия се човек, наблюдавайки го как умира. Той би могъл да го направи.

Но защо?

Чувам едно гласче, което ми шепне и ми напомня за мрачните настроения на Харли и допълнителните лекарства, с които го тъпче Док, и как най-вероятно в този хаос е пропуснал да ги взема поне от една седмица.

Поемам си дълбоко въздух, за да се отърва от тези мисли.

Харли не с убиец.

Нима?

Не... *не*. Харли никога не би...

— А... — започва Ейми.

Бийп. Бийп-бийп.

Ръката ми посяга към бутона на приемника едновременно с тази на Харли. Двамата се споглеждаме. Рядкост е двама души да получат едновременно сигнал за връзка.

— Какво става?

Очите на Ейми се местят нервно от мен към Харли.

Тогава ухото ми се изпълва с дълбокия старчески глас.

Внимание до всички обитатели на кораба. Имам много важно съобщение.

51

ЕЙМИ

— Какво става? — отново питам аз.

Двете момчета са навели глави на една страна и слушат. Това ми напомня на последния път, когато беше общо повикване и всички в общото помещение се нахвърлиха върху мен. Стомахът ми сякаш пропада и усещам как се напрягат мускулите ми. Ами ако Младши и Харли се нахвърли върху мен? Та те са всичко, което имам.

— Какво има? — питам още по-настойчиво.

Младши ме отпъжда с ръка, сякаш съм досадна муха. Обръщам се към Харли, който е толкова съсредоточен, че лицето му чак се е сбръчкало, и изглежда, сякаш чува нещо ужасно важно. Хващам го за лакътя, но той се отскубва. Младши ме поглежда кръвнишки.

Не мога да допусна да ме намразят точно сега. Не мога да знам какво чуват, но мога да гарантирам, че е нещо лошо. И двамата изглеждат много сериозни. А Младши ме поглежда втренчено с тъмните си очи. Не мога да допусна да ме мразят. Няма да позволя да ме намразят.

Грабвам Амбър от бюрото и я притискам. В устата ми има вкус на метал и едва тогава усещам, че съм прехапала устните си.

Вземам празната чаша, изтичвам в банята и я напълвам.

Изпивам я за пет секунди. Пълня я отново и пак пия.

Май Харли ще се окаже прав, водата наистина ме успокоява малко. Все едно да си поемеш дълбоко въздух, преди да застанеш на стартовата линия.

Връщам се в спалнята.

Главите на Младши и на Харли се повдигат. И двамата ме поглеждат.

Знаех си. Те ме мразят.

Онзи бутон в ушите им е казал да ме намразят. И сега те ме мразят и ще се нахвърлят върху мен също като онези хора в

Отделението. Усещам стягане между очите в горната част на носа. Не мога да дишам.

— Какво става? — произнасям аз, защото не мога повече да издържа.

— Не е хубаво — отвърща Младши.

— Все още не знаем — казва Харли.

Младши се обръща към него.

— Не би могло да е нещо добро.

— Какво става?!

— Старши отпрати съобщение до всички. Още едно. Трябва да отидем на Ниво кийпъри. Всички.

Около устните му се образува дълбока бръчка.

— Аз пък съм дори развълнуван. — Харли се запътва към вратата. — Винаги съм искал да видя това ниво.

Спомних си, че достъпът до Ниво кийпъри е ограничен. Не ти стига, че си затворен като в капан на този кораб, ами и да ти е забранено да посещаваш някои части, ми се струва направо идиотско.

Харли натиска бутона за отваряне на вратата и изскача навън. Понечвам да го последвам, но Младши не помръдва, така че спирам и аз.

— Имам лошо предчувствие — повтаря Младши.

— Идвайте! — вика ни Харли.

Докато ме водят по пътя зад Болницата, покрай Архивната зала и металната стена, която огражда Ниво фийдъри, двамата не престават да спорят.

— Тя не може да се вози с гравитационната тръба, тя няма безжичен приемник — настоява Харли.

— Тогава как ще стигне до Ниво кийпъри? — пита Младши.

— Предполагам, че трябва да ме оставите тук — намесвам се аз.

Може би така щеше да е най-добре. Главата ме боли. Черепът ми сякаш е натъпкан с памук. Нещо от думите на Харли за безжичните приемници ме озадачава, но мозъкът ми е като в мъгла и не мога да мисля.

— Няма начин — казва Младши и ръката му помръдва, като че ли се кани да посегне към мен, но в следващата секунда се отказва.

— Би могла да се вози с теб.

В гласа на Харли се прокрадва съмнение.

— Да се возя ли? — питам аз.

Харли се ухилва.

— Само трябва да се хванеш здраво за Младши и той ще те пренесе с гравитационната тръба.

— Но...

Лицето на Младши почервенява.

— Ето. — Харли ме хваща за китката и ме придърпва към Младши. — Увий ръце около него. Ето така. Браво. Приблужи се. Поблизо. Младши, трябва да я хванеш около кръста. Не, наистина трябва да я хванеш. Тук.

Харли побутва свободната ръка на Младши около кръста ми. Двамата сме близо един до друг. Кожата на Младши мирише на пръст и трева. Хубаво е.

— Добре ли си? — пита ме Младши.

Усмивам се едва-едва. Не знам от нерви ли, или от нещо друго, но имам усещането, че в стомаха ми се плиска цяло ведро с вода. По дяволите, като се има предвид колко вода изпих преди малко, май наистина имам ведро с вода в стомаха.

— Дай заповед на гравитационната тръба — обажда се Харли.

С несигурна ръка Младши натиска бутона зад ухото си.

— Ниво кийпъри — произнася той. — Ще трябва да вземеш гравитационната тръба до Града, нямаш достъп за тази тук. Най-вероятно Старши е отворил люка на Голямата зала за всички.

Обръща се към Харли, който кимва нетърпеливо и ни маха да тръгваме.

— Хайде, потегляйте!

Той ни бута право към голямата празна тръба.

Имам само една секунда, за да погледна към вихъра вътре, да го усетя в косата си, да вдишам компресирания въздух... и тогава започваме да се изкачваме.

Ръката на Младши се свива и той инстинктивно ме издърпва поблизо до себе си. Затварям очи и го оставям да ме държи, доверявам му се, усещам се в безопасност. За миг се понасяме върху вятъра, поклащайки се като шамандури в океан, сякаш вихрушката, която се вихри около нас, проверява колко тежим. Би трябвало да съм

уплашена, но един поглед към усмихнатите очи на Младши, е достатъчен, за да се усмихна и аз.

Вятърът става по-силен. Издърпва ни нагоре с главите напред, все по-бързо и по-бързо профучаваме през празната тръба, а косите ни прилепват към скалпа.

— Какво става? — крещя аз и се опитвам да отлепя глава от рамото на Младши, за да го погледна.

— Не се безпокой! — вика в отговор той.

Вятърът е толкова бърз и шумен, че е безсмислено да казва нещо повече. Ръцете му ме обгръщат по-силно и аз притискам лицето си към гърдите му.

И независимо от всичкия шум около нас — свистящите ветрове, косата ми, която се вее около мен, и плясъкът на дрехите ни, мога да чуя биенето на сърцето му.

Тръбата прави завой около стена и ние се издигаме, една самотна стрела в сърцето на ураган. Под нас мога да видя проблясъка на зелените пасбища. Напрягам вратните си мускули, за да преодолея налягането и да вдигна глава, и тогава виждам останалите пристигащи, които се събират от другата страна на нивото.

С внезапен тласък, от който ми се повдига и главата ми олеква, тръбата ни избутва под ъгъл. За секунди настъпва тъмнина, след което преминаваме през отвор в пода на нивото над нас. Накрая спираме.

Очите ми сълзят, чувствам се странно, като че ли съм болна. Опитвам се да отхвърля особеното усещане. Замаяна съм, но не мога да преценя дали е от гравитационната тръба, или от нещо друго. Усещам се бавна и изморена.

— Добре дошла на Ниво кийпъри — казва Младши. — Ето тук живея аз.

МЛАДШИ

Студените ѝ пръсти стискат ръката ми. Хванала ме е така здраво, че не усещам върховете на пръстите си, които и без това са изстинали в гравитационната тръба, но не ме е грижа. Изобщо не ме е грижа. Тя е останала без дъх и се усмихва, а на мен ми се иска да можем да останем сами в Учебния център, да прибера непокорния кичур коса зад ухото ѝ, да целуна усмихнатите устни. Но вече чувам гласовете на останалите хора зад вратата, тъй като всички останали влизат през люка откъм Ниво шипъри.

Срещам погледа ѝ, а очите ѝ изглеждат безжизнени, като че се е събудила току-що. Но когато ѝ се усмихвам, тя също се усмихва. Докато пресичаме Учебния център и влизаме в Голямата зала, се държим за ръце. Изненадан съм, не мислех, че ще ми позволи да я държа толкова дълго, но тя се усмихва, сякаш е забравила, че ръката ѝ е в моята.

Хората се струпват в залата. Досега не бях осъзнал колко е голяма, но всички са тук. През люка хората продължават да прииждат. Накрая виждам и Харли, последван от Барти и Виктория. Той остава при тях, близо до люка, но ми намига, като вижда как Ейми ме следва. Очите ѝ са широко отворени, тя оглежда новите лица. Фийдърите са се скупчили заедно като пилета. Шипърите са се наредили по краищата на залата. Чудя се какво ли знаят те. Старши едва ли е разкрил пред тях намеренията си, но начинът, по който стоят, притиснати един до друг, ме кара да мисля, че знаят нещо, което аз не знам.

Сигурно Док знае. Оглеждам тълпата, но не го виждам.

Почти всички са извърнали лица нагоре. „Звездите“ от металния екран светят и трепкат. Червената точка, която показва нашия кораб, мига. Още четирийсет и девет години двеста шейсет и четири дни ни делят от неподвижната светлина, която представлява Земя-Кентавър. Нашият дом.

— Погледни звездите — чувам един фермер от Ниво фийдъри да казва на жената, застанала до него.

Те се приближават един до друг, раменете им се докосват, докато отправят поглед нагоре. Жената прекарва ръка по корема си и разперва пръстите си върху него. Двамата си шепнат нещо, загледани в светещите крушки, които смятат за звезди.

Струва ми се, че всички в залата са по двойки и не една жена е сложила ръце върху корема си. Навеждам се по-близо към Ейми, ръцете ни се докосват, но тя не хваща отново моята.

Притокът на хора през люка постепенно намалява и спира. Всички сме тук. И чакаме.

Няколко шипъри застават по-близо до вратата на Старши. Раменете им са изправени и те хвърлят крадешком погледи към тълпата. Хората от Отделението се събират накуп, гласовете им се извисяват над останалите. Когато ги поглеждам, забелязвам, че Харли мълчи. Вперил е поглед нагоре. Предполагам, се е досетил, че звездите са фалшиви. Как би могъл някой, който е виждал истинските звезди, да бъде измамен от това светлинно шоу?

Отварям уста, за да попитам Ейми какво мисли за фалшивите звезди, но преди да заговоря, вратата на Старши се отваря.

Той излиза от стаята си, облечен в официалната си одежда на Старши, тежка вълнена мантия, с избродирани върху раменете неподвижни, замръзнали звезди, а по ръбовете изобилни зелени растения — надеждите на всеки един на борда на кораба.

— Приятели — произнася той с най-сполучливата интонация на стар дядо, — нещо повече, семейство.

Фийдърите около мен въздишат, а жените потъркват коремите си и се усмихват на мъжете си.

— Поканих ви тук поради една много специална причина. Първо искам да ви покажа звездите.

Той сочи с ръка нагоре и всички очи се извързват към ярко светещите „звезди“.

— Виждате ли следите, които следват звездите? — продължава Старши и фийдърите кимат с глави. — Те показват колко бързо нашият кораб се движи, докато прекосяваме Космоса на път за нашия нов дом.

Хвърлям поглед към Ейми, но тя гледа безизразно нагоре. Изглежда, още не е разбрала, че звездите не са истински. Обръщам се

към Харли. Вперил е очи право в мен, а челото му е прорязано от дълбока бръчка. Убеден е, че това не е вярно.

— Както знаете, вие, младите, сте поколението, което ще се приземи на Земя-Кентавър. — Старши прави пауза и изпълнява една дълбока, драматична въздишка. — Но, уви, това няма да се случи.

От тълпата се надига мърморене. Малката червена светлина, която показва „Благословеният“, се връща обратно на траекторията далече от Земя-Кентавър.

— Двигателите на нашия мил кораб са изморени, приятели, и корабът не може да се движи по-бързо. Трябваше да се приземим след петдесет години...

— След четирийсет и девет години двеста шейсет и четири дни — извиква един глас и го прекъсва.

Ние всички като един се обръщаме към Харли, който гледа втренчено Старши. Лицето му е бледо и тъмното петно под окото му изпъква.

Старши се усмихва любезно.

— Както кажеш. Което е в границите на вашата продължителност на живот, приятели. Но опасявам се, че това няма да се случи. Приземяването върху планетата няма да бъде след петдесет години.

— А кога? — пита Харли, но сега гласът му е тих и уплашен.

— Приятели, трябва да се надяваме, че науката може да ни лъже и че планетата е по-близо, отколкото вярваме.

— Кога?

— Седемдесет и пет години преди приземяване — отговаря просто Старши. — Двайсет и пет години повече от онова, което мислехме.

Тишина обгръща Ниво кийпъри. Двайсет и пет допълнителни години? Аз няма да бъда един стар мъж по време на кацането, ще бъда един мъртъв мъж. Без да осъзная, съм сграбчил ръката на Ейми. Нейните пръсти докосват моите съвсем леко.

— Още двайсет и пет години ли? — изкрещяна Харли и разбутва тълпата, за да се приближи до Старши. — Още двайсет и пет?!

Барти и Виктория издърпват обратно Харли. Той преглъща с усилие, сякаш всеки момент ще повърне там пред всички нас. Чувам го как мърмори:

— 74, 264... 74, 264

— Още двайсет и пет. — Гласът на Старши заглушава думите на Харли. — Съжалявам, но не мога да променя нещата. За вас ще бъде твърде късно да видите земя... но вашите деца...

Всички жени около мен притискат ръце към коремите си.

— Нашите деца — жената, която е най-близо до мен, се обръща към мъжа до нея, — нашите деца ще видят земя.

Думите се разпростират подобно на огън и не след дълго всички жени фийдъри започват да шепнат на бебетата в тях. Прошепнати думи на надежда, на утеха. Очевидно не ги беше грижа за тях самите. Интересуваха се само от бебетата, които растяха в тях, от бъдещето.

— Да се сбъркат изчисленията за едно пътуване, продължаващо с векове, не е нещо чак толкова съществено, приятели — заявява Старши и аз виждам как някои фийдъри кимат в знак на съгласие.

— Съществено е! — изревава Харли. Той се отскубва от ръцете на Барти и Виктория. — Обещахте ни земя, обещахте ни дом, обещахте ни истински звезди, а сега ни казвате, че ще умрем, преди да имаме възможността да усетим вкуса на въздух, който не е рециклиран в продължение на няколко шибани века?!

— Но децата ни — казва една от жените фийдъри, — децата ни ще видят Земята. Това е достатъчно.

— *Не е достатъчно!* — изкрещява Харли. Той е успял да стигне почти до Старши. — Никога няма да е достатъчно, не и докато не усетя под краката си истинска пръст.

Старши пристъпва напред и се озовава пред Харли. Привиква го с пръст и независимо от яростта си, Харли се навежда към него, за да чуе онова, което Старши прошепва в ухото му. Харли изглежда, сякаш е видял призрак, а в очите му се четат мъка и смърт. Щом Старши приключва с шепненето, Харли се изправя, поглежда над тълпата към нас и напуска тичешком Голямата зала. Той се изкатерва през люка. Ние всички мълчим, заслушани в бумтящите стъпки под нас, докато звукът напълно изчезва.

Поглеждам към Ейми, като очаквам, че върху лицето ѝ ще е изписана подобна ярост. Тя беше истински ядосана, когато ѝ казах, че ще трябва да чака петдесет години до приземяването, а как ли се е почувствала сега, научавайки, че ще минат седемдесет и пет години, преди да направим първите си стъпки върху нашата нова планета?

Сърцето ми бие силно. Когато родителите ѝ бъдат най-после реанимирани, най-вероятно дъщеря им ще бъде мъртва. А Ейми никога нямаше да успее да се прости с тях.

Лицето на Ейми е бледо, но в очите ѝ няма и следа от гняв, а в стойката ѝ липсва предизвикателство.

— Ейми? — питам, затаил дъх. Тя се обръща към мен. — Какво мислиш за това?

Пауза.

— Тъжно е — произнася тя, но в гласа ѝ няма тъга. — Съжалявам, че така трябва да стане. Но предполагам, че всичко ще бъде наред.

— Какво ти има? — питам аз.

— Нищо ми няма — отговаря тя. Примигва, очите ѝ изглеждат нефокусирани. — Звездите са хубави — добавя.

— Това не са истински звезди — съскам аз в ухото ѝ. — Нима не виждаш?

— Харесват ми малките им опашки, като комети са.

Надвесвам се над нея.

— Ти си виждала истински звезди! Знаеш, че тези не са истински! Добавили са опашките, за да изглежда, че се движим бързо!

— О, но ние се движим бързо — казва Ейми. Тя посочва Старши. — Той ни го каза.

Отстъпвам назад и я оглеждам. Тялото ѝ сякаш се е смалило. Раменете ѝ са провиснали. Дори косата ѝ изглежда като безжизнена.

— Нещо не е наред с теб, какво ти има? — отново питам аз.

Тя примигва.

— Шшт, нашият Старши говори.

Зяпвам. Нашият Старши? *Нашият* Старши?!

— Приятели — казва Старши, — знам, че новините са тежи за вас. Затова исках да ви доведа тук, да видите звездите, за да разкажете на децата си, когато се родят, за небето, което ги очаква! За света, който ще бъде техният дом!

И хората го приветстват. Те наистина го правят.

Дори и Ейми.

53

ЕЙМИ

Чувствам се особено.

Не особено като ха-ха. А странно особено.

Бягай, казва тялото на мозъка ми. Когато нещо не е наред, бягай. Тичането те кара да се чувстваш по-добре. Да се чувстваш нормално.

Но защо да бягам? Къде да бягам? Какъв е смисълът? Изглежда тъпо да бягам.

Май по-добре е да си стоя тук.

И да чакам.

Светът сякаш е на забавени обороти.

Като да вървя през вода.

Като потъване.

Приветствията минават над мен като топла вълна от радост и аз се присъединявам, гласът ми се извисява щастлив, ставам част от тълпата. Младши ме гледа особено (не особено като ха-ха, а странно особено) и не участва в приветствията. Не знам защо.

— Защо не се радваш? — питам аз.

Младши не отговаря веднага, а когато го прави, е минало толкова време, че аз почти съм забравила въпроса.

— Нямам на какво да се радвам.

Защо ти трябва причина, за да се радваш? Не може ли човек просто... да се радва?

Хората започват да се разотиват. Аз стоя и ги наблюдавам как напускат нивото. Под стъпките им подът леко вибрира, както става, когато хвърлиш камъче във вода. Затварям очи, за да усетя света през краката си.

Спомням си Земята. Спомням си леките вълни в езерата.

Само след миг спомените избледняват. Аз съм тук. Сега. А не там.

Защо ми е да мисля за Земята?

Младши ме докосва по ръката. Отварям очи. Всички са си отишли. Но не и Младши, а също и Старши. И аз.

Младши закрачва към Старши. Обръща се и ме поглежда.

— Хайде. Няма ли да дойдеш с мен?

О, да. Разбира се. Последвам го.

Старши ме поглежда и тялото ми реагира преди съзнанието ми. Стомахът ми се свива, вътрешностите ми се преобръщат и ми се гади. Препъвам се — защо ли краката ми не искат да се приближат до Старши? Защо дъхът ми секва, а сърцето ми препуска?

Защо не харесвам Старши?

Тръсвам глава, за да проясня мислите си. Разбира се, че харесвам Старши. Защо да не го харесвам? Та той е моят водач.

Някакъв силен шум ме стряска и подскачам. Шумът идва от Младши.

Пропуснала съм част от разговора им. Присвивам очи и насочвам вниманието си към тях. Струва ми, че е много важно да разбере. Усещам, че трябва да разбере, че това ме засяга.

— Какво *направи*? — крещи Младши.

Защо трябва да вика така?

— Нищо повече от онова, което би направил и ти.

Гласът на Старши прилича на ръмжене.

— *Никога* няма да бъда като теб! Никога! Всичко тук е една лъжа!

Погледът ми проследява ръката му, която сочи нагоре, към звездите. Толкова са красиви. Искрящи. Блестящи. Не и като звездите у дома.

За миг дишането ми спира, а сърцето ми пропуска един удар. Дом ли? Та това е моят дом. Защо си мисля за други звезди? Имам си тези звезди. Те са ми достатъчни. Красиви са. Искрящи. Блестящи.

— Каква игра играеш? — отново изкрещява Младши и аз установявам, че съм забравила да внимавам в разговора.

Трябва да обърна внимание.

Но... защо? То няма нищо общо с мен.

Има, шепне едно гласче в главата ми.

Как?, питам го аз.

Но не получавам отговор.

— Ти, шибан глупак — казва Старши и се навежда към Младши.
— Те имат нужда от надежда, нали? Имат нужда да гледат към красивите, искрящи светлинки...

Поглеждам към искрящите светлинки. Красиви са. И искрящи.

Примигвам. Къде изчезнаха звуците?

Старши и Младши ме гледат втренчено.

Дали не трябва да им кажа нещо? Гледат ме, сякаш очакват от мен да им кажа нещо.

Но какво ли трябва да кажа?

— Ейми? — пита тихо Младши.

Старши се хили, оголил всичките си зъби. Стомахът ми отново се свива, устата ми се изпълва с жлъчен сок, но устните ми се извиват в подобие на неговата усмивка. Старши се накланя към мен. Гали бузата ми. В мига, когато посяга към мен, усещам силен порив да се дръпна. Но това е глупаво... защо трябва да се дърпам. Оставам на място. Той хваща лицето ми с двете си ръце и ме притегля към себе си.

— Махни ръцете си от нея! — ръмжи Младши.

— Нима не виждаш? — Струва ми се, че говори на Младши, а не на мен, но пък гледа мен. — Хората на „Благословеният“ имат елементарни нужди, простички желаниа. Дай им малко блестящи светлини, и те ги наричат надежда. Дай им надежда, и те ще направят всичко. Ще работят дори и когато не искат. Ще се размножават, когато корабът има нужда от деца. И през цялото време ще се усмихват.

Старши се усмихва и ъгълчетата на устните му се извиват нагоре. Очите му ме гледат втренчено. Те са така топли и кафяви, и ми действат успокояващо.

В отговор се усмихвам и аз.

МЛАДШИ

Нещо не е наред. Ейми не е наред.

— Какво ти има? — питам я аз.

Тя примигва.

— Нищо.

Трябва да я заведа при Док. Не знам дали мога да му се доверя, но не познавам друг, който да може да помогне. В едно съм напълно сигурен, и то е, че не мога да вярвам на Старши.

Възможно най-бързо отвеждам Ейми от Ниво кийпъри и най-вече от Старши. Страхът и оживлението, които показваше, когато за първи път влязохме в гравитационната тръба, са изчезнали, заменени от кротко безразличие. Подобно на куче, тя ме следва по пътя към градината на Болницата. Очите ѝ са вторачени право напред, не към цветята или към статуята на Старши от времето на Епидемията, а право напред. Чудя се дали изобщо вижда нещо.

В приземния стаж на Болницата се мотаят поне десетина души. Половината от тях са по-възрастни, а останалите са техните млади копия, синове и дъщери, които са довели майките и бащите си.

— Тя превъртя — казва един от мъжете, застанал до отпуснатата сестра, която ръководи спешното на приземния етаж. — Твърде стара е, за да пътува с гравитационната тръба, но аз ѝ разказах за събранието, нали знаеш, онова на Ниво кийпъри. И това напълно я разстрои. Говори объркано.

— Не е объркано — обажда се с пресипнал глас възрастната жена зад него, — спомням си го ясно като ден. Онези звезди с опашки от светлина. Единственият път, когато видях звезди.

Дръпвам Ейми, за да върви с мен, сякаш е някое разсеяно дете, но ако трябва да съм искрен, аз съм по-разсеяният.

Отпуснатата сестра кима с разбиране на мъжа.

— Грешката не е ваша. Щом стигнат определена възраст, голяма част от възрастните започват да се объркват. На четвъртия стаж имаме

помещения за тях. Ще я изпратя там и ще повикам Док да я прегледа.

— Благодаря ви — казва младият мъж и думите му са придружени с въздишка на облекчение.

Той се обръща, за да поговори с майка си, после я предава на сестрата, която я повежда към асансьора, където чакаме двамата с Ейми.

— Ти си Младши. Онзи, който никога не умира — заявява жената, щом ме вижда. — А ти си шибаното момиче, за което ни каза Старши.

— Здравейте — казва Ейми и протяга ръка на жената.

Ако до този момент съм имал някакви съмнения, че нещо не е наред с Ейми, в този миг всички те изчезват. Ейми нормалната Ейми, която мисля, че опознах, никога не би се примирила една възрастна жена да я нарече шибано момиче.

— Казаха, че съм болна — обръща се жената към Ейми.

— Това е болницата.

Изреченията на Ейми са елементарни и произнесени с детинска интонация.

— Не знаех, че съм болна.

— Ти просто си объркана, мила — казва ѝ сестрата. — Смесваш миналото и бъдещето.

— Това не е хубаво — произнася Ейми с широко отворени очи.

Вратите се отварят и ние влизаме. Натискам третия бутон.

Сестрата се пресяга и избира бутона за четвъртия етаж.

— Какво има на четвъртия етаж? — питам аз.

Виждал съм Док периодично да отвежда там пациенти, обикновено възрастни хора, но никога не съм забелязвал нещо поспециално, освен тайния асансьор.

— Там имаме стаи, предназначени за възрастните — отговаря сестрата. — Понякога те достигат до положение, когато не могат да се грижат сами за себе си, така че ги настаняваме там. Те имат нужда от почивка и спокойствие, затова на четвъртия етаж им осигуряваме и някакво лечение.

Потупва ръката на възрастната жена и в отговор тя ѝ се усмихва. Усмивката ѝ грее между дълбоките бръчки по лицето ѝ.

Смръщвам вежди. Защо тогава вратите на стайте на четвъртия етаж са заключени, щом там има само почиващи си стари хора?

Вратите на асансьора се отварят с плъзгане. Ние сме в общото помещение на Отделението. Излизам от асансьора.

— Не забрави ли нещо? — подвиква след мен сестрата.

Ейми все още стои в асансьора и зяпа с празен поглед номерата над вратите.

— Три — казва важно тя, четейки номера.

— Да — съгласявам се аз. — Хайде.

Хващам я за китките и я издърпвам в помещението. Много от душевноболните пациенти са там, на лицата им е изписано мрачно изражение, а в очите им — гняв.

Ейми се мръщи. Поглеждам към китките ѝ и забелязвам зеленоморави петна върху бледата ѝ кожа.

— Аз ли ти го причиних? — питам я и внимателно вдигам китката ѝ, за да я огледам по-отблизо.

— Не — кратко отговаря Ейми.

Синините наистина са стари. Поне от един ден или повече.

— Какво се е случило?

— Едни мъже ме притискаха към земята — отвръща Ейми. — Но всичко е наред.

— *Някакви мъже са те притискали към земята? И всичко е наред?*

— Да.

— Но... — запъвам се аз.

Ейми примигва, сякаш не може да проумее защо трябва да се хабят емоции за такова нещо.

— Изобщо не те е грижа, нали?

— За какво?

— За... ами за каквото и да е.

— Напротив — казва Ейми, но гласът ѝ звучи отегчено.

— Спомняш ли си кога получи тези наранявания? — Размахвам отпуснатата ѝ ръка пред лицето ѝ. За миг очите ѝ се фокусират, после отново поглежда встрани. — Помисли си как се чувстваше след това. Какво направи?

— Спомням си... Дали не плаках? Но би било глупаво. Не е нещо, за което заслужава да плачеш. Всичко е чудесно.

Не успявам да се въздържа. Пускам китката на Ейми, хващам я за раменете и я разтърсвам. Главата ѝ подскача. Все едно раздрусвам

кукла. И без значение колко я тръскам, не мога да върна живота в очите ѝ.

— Какво ти се е случило? — задъхвам се аз.

— Нищо. Добре съм.

— Ще намеря начин да те оправя.

— Аз не съм счупена — обажда се Ейми с глас, толкова изпразнен от чувства, колкото и очите ѝ.

Повеждам я през залата, настанявам я в един стол и ѝ казвам да не мърда. Сигурен съм, че тя ще изпълни нареждането ми.

Най-накрая успявам да открия Харли от другата страна на езерото, където го заварвам да хвърля камъни във водата.

— Какво ти прошепна Старши? — питам го аз, когато се приближавам.

Той не вдига поглед.

— Няма да ти кажа — изръмжава в отговор.

Нямам време да се занимавам с лошото настроение на Харли.

— Нещо не е наред с Ейми.

Главата на Харли рязко се изправя.

— Какво ѝ има?

— Тя... тя се държи също като фийдърите.

Харли се обръща отново към езерото.

— Оо. Може би така е по-добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не забеляза, че те приеха добре новината, че няма да се приземим. Само психически болните като нас се разтревожиха.

Бях забелязал, разбира се. Наистина протестира само Харли, но той беше виждал истинските звезди. Останалите от Отделението очевидно не бяха щастливи от чутото и се бяха развълнували.

— Това трябва да се очаква — казвам аз. — Не е изненада, че само ние сме загрижени. Нали и затова сме в Отделението? Защото не можем да приемаме указания и да следваме заповеди. Затова и вземаме лекарствата.

Още докато говоря, се сещам за двойката на поляната пред Архивната зала. Очевидно те не познаваха любовта, но не познаваха и тъгата.

— Ейми може да е по-щастлива така — обажда се Харли. — Мисля си, че самият аз бих бил по-щастлив, ако не ми пукаше, че

никога няма да сляза от шибания кораб.

Иска ми се да му кажа да не се тревожи, че все един ден ще кацнем, но съзнавам, че думите ще са празни, независимо от фалшивата надежда, която бих вложил в гласа си.

— Но Ейми не беше такава от самото начало. Тя беше като нас. А сега е като фийдърите.

Харли свива рамене.

— Е, и? Това само означава, че е нормална. Браво на нея.

— Но преди я харесвах много повече — продумвам аз на себе си. Той се изправя и тръгва надолу по пътя.

— Въпреки всичко ще отида да дежуря на криогенното ниво.

Наблюдавам го, докато се отдалечава. Думите му ме жегват, защото са истина. Тъй като прекарвам по-голяма част от времето си в Отделението или със Старши, понякога забравям, че повечето хора на кораба са спокойни, незаинтересувани, а не душевноболни. Не ги е грижа за неща като фалшиви звезди и закъсняло приземяване. Щастливи са.

Дали Ейми би била по-щастлива, ако остане с празна душевност?

Дали аз бих бил по-щастлив, ако не трябваше да живея с мисълта, че цял живот ще бъда затворен на кораба? Няма значение. Знам, че ако на Ейми ѝ бе дадена възможност за избор, тя никога не би избрала това сляпо безразличие. Нещо... някой... ѝ го беше причинил и аз ще разбера кой.

55

ЕЙМИ

Седя в моята стая.

Вратата се отваря.

— Какво правиш? — пита Младши.

— Седя си в стаята.

— Какво гледаш?

— Стената.

— Защо гледаш стената?

Младши задава твърде много въпроси.

Той идва до мен. Хваща ръката ми. Пръстите му проследяват синините по нея.

— Ела с мен — казва Младши.

Ставам. Той тръгва. Аз го следвам.

Вървим така, докато не спираме.

Младши натиска един бутон. Вратата се отваря. Влизам слея него. Той ме отвежда до един стол.

Сядам.

— Ейми — казва един плътен глас. Поглеждам и виждам лекаря. Ние сме в неговия кабинет. Той седи зад бюрото си. — Какъв е проблемът?

Примигвам.

— Нищо. Всичко си е наред.

— Нищо не е наред! — изкрещява Младши.

Поглеждам към него.

— Всичко е наред.

Столът, върху който седя, е син. Изработен е от твърда пластмаса. Бюрото е интересно. Всичко върху него е подредено изключително педантично. Моливите в чашата са подравнени.

— Какво се е случило с теб? — крещи Младши.

Подскачам стресната. Бях забравила, че е тук. Вторачвам се в него.

Младши изръмжава като куче, става ми смешно и се усмихвам.

— Нищо й няма, Младши — казва лекарят. — Мисля, че прекарваш твърде много време сред душевноболни пациенти. Може би за теб ще бъде по-добре, ако си по-дълго сред нормални хора. Препоръчвам...

Лекарят продължава да говори. Знам, защото устата му мърда нагоре, надолу и от нея излиза звук, но в главата ми думите дрънчат в някакъв безпорядък. Бележникът върху бюрото има толкова равни ръбове. Протягам ръка и прекарвам пръсти по ръбовете. Гладки са, толкова са гладки, че хартията срязва кожата ми. На върха на пръста ми се появява тънка червена линия. Виж ти, лекарят има още един бележник от другата страна на бюрото. Хубаво е. Симетрично. Харесвам симетрично. *Си-мет-рич-ну*. Ето една хубава дума. Казвам я на глас.

— *Си-мет-рич-ну*.

Да. Звучи чудесно.

Младши ме гледа, сякаш съм луда. Ама то тук всичко е налудничаво, ха-ха. Ами нали той е човекът, който посещава често болница за душевноболни, просто за развлечение.

Стените са боядисани в приятен нюанс на синьо. Толкова е хубав. Като замъглено небе.

Нещо дрънка. Поглеждам. Лекарят е сложил кафяво шише с хапчета върху бюрото. Накланям глава, за да ги огледам. Хапчетата са се разположили хаотично на дъното на шишето. Приличат на дребни бонбони.

Лекарят и Младши разговарят.

— Прав си — казва лекарят. — Състоянието й е необичайно сериозно. Да е преживяла някакъв шок напоследък? Травма? Ускорено сърцебиене? Понякога може да направи реакцията по-силна.

— Реакция към какво? — пита Младши, повишавайки глас.

Върху лицето на доктора е изписано странно изражение.

— Към кораба. Трябва да си наясно, че нещата тук са различни от онези на Земя-Слънце. Имаме различни лекарства, различна храна, вземаме повече хранителни добавки и витамини.

— Витамини — подскача Младши, щом чува думата, — като онези, които Старши слага във водата.

— Даа — отговаря лекарят и провлачва смешно думата.

Кикотя се.

Младши се обръща и ме поглежда втренчено. Изкикотвам се и на него.

— И хормони. Старши слага във водата и хормони. Заради Сезона.

Докторът поклаща глава.

— Едва ли биха й подействали. На хормоните им трябва време, за да се усвоят от организма. За да станат ефективни, им трябва няколко седмици, дори месец.

— Напоследък изпи много вода. — Младши поглежда към ръцете ми. — А това може би е травмата, за която спомена.

Примигвам и осъзнавам, че е минало известно време, и за миг се запитвам какво ли е станало през това време. Но няма значение, нищо не се е променило, аз съм си все още тук и те все още си говорят.

Примигвам. Отново съм се унесла.

...

Мигане.

Много по-лесно ми е, когато съм отнесена. Толкова ми е трудно да следя думите, които произнасят лекарят и Младши. Твърде са напрегнати. Защо са така възбудени?

Всичко си е чудесно.

Младши щраква с пръсти пред лицето ми.

— Ейми, Док смята, че имаш нужда от лекарство — казва той със ситен глас.

— Тя е с разбалансирана психика не е глуха — намесва се лекарят.

Младши посяга към шишето върху бюрото на лекаря.

— Това са инхибитори, хапчета за психиката. Ще ти дам едно й ще видим дали ще помогне.

Отварям уста. Хапчето се озовава върху езика ми, горчивият му вкус изпълва устата ми.

— Гълтни го — напомня ми лекарят.

Гълтам.

— Помниш ли нощта, когато се срещнахме? — пита Младши. — Ти се мятеше в онази криогенна течност и се бореше с нас за всяко

нещо. Трябваше да те държа, за да може Док да ти постави капки за очи, за да не ослепееш. А сега си седиш тук и гълташ хапчето като послушно куче. Не виждаш ли колко е тъжно това?

— Не — отговарям аз.

За какво пък трябваше да съм тъжна?

— Колко време му трябва, за да подейства? — запитва Младши.

— Не съм сигурен — отговаря лекарят. — Както вече казах, психическото ѝ състояние е много по-различно от това на повечето фийдъри. Ако изобщо подейства, би трябвало да е само след няколко часа.

— Ако?

Младши се задавя, докато изрича думата.

Гласът му се отдалечава и аз вече нищо не чувам.

МЛАДШИ

Оставям я с Док за през нощта.

Повярвайте ми, не исках. Но Док ѝ даде още лекарства, този път венозно, и те я приспаха. Нямаше никаква полза за мен да стоя там и да я гледам как спи. Цялата нощ обикалям наоколо, скитам безцелно из градината около езерото, само и само да избегна неизбежното.

Трябва да се видя със Старши.

Малко преди зазоряване се качвам в гравитационната тръба. Ниво кийпъри е празно, но все още мирише на тълпата. Във въздуха се носи миризма на пот и мръсно.

Старши седи на пода, облегат на стената до вратата на стаята си, загледан във фалшивите звезди.

— Чувстваш ли се горд? — изръмждавам аз.

Старши не ме поглежда.

— Не — отвръща кратко той.

— Как ти даде сърцето да го направиш? — изкрещявам аз. — Да ги излъжеш по този начин.

— Млъквай — озъбва се Старши и се изправя, за да застане с лице към мен.

И тогава го подушвам. Онзи остър, познат мирис. Не виждам бутилката, но знам, че е някъде наблизо и най-вероятно вече е празна. Но защо? Защо ще се напива точно сега? Каза им ужасната истина, но хората пак го обичат. Това е неговият момент на триумф. Тогава каква мъка удавя в алкохол?

— Н' знаш какво начи тва. Но щ' узнаш.

Той се накланя към мен и дъхът му обгаря косъмчетата в ноздрите ми.

Нямам време за пиянските му глупости.

— Какво се е случило на Ейми? — питам аз и също се навеждам към него.

Не че го заплашвам, но и не му отстъпвам.

Старши изпръхтява. Големият му провиснал нос тече. Трезвен, никога не би го допуснал.

— Ейми, Ейми, Ейми — подиграва ми се той. — Достатъчно е само някои да ти подхвърли едно чудато момиче с бледа кожа и ти като глупак вече фърчиш до звезд'те! Забравил си з' кор'ба, за своята 'говорност!

Подчертава всяка буква от последната дума, като ме мушка с пръст в гърдите.

— Какво не е наред с нея? — изревавам аз.

— А с теб какво не е наред? — Старши продължава да ми се подиграва. — Какво не е наред с мен? Какво не е наред с целия шибан кораб?

— Ти ми кажи. Ти ли и направи нещо?

— Какво да съм направил? — пита предпазливо той.

— Даде ли и нещо, за да й стане зле?

Знам, че има пръст в това. Почти съм сигурен. Преди Сезона дава на фийдърите допълнителна доза хормони, за да ги направи похотливи. На бебетата дава желе, за да станат такива, каквито стават. Какво е дал на Ейми? И по какъв начин?

Старши отмята назад главата си и ми се изсмива.

И аз го удрям с юмрук.

Той престава да се смее, а на бузата му цъфва червено петно.

— И ти ще го правиш — изсъсква той, а от дъха му ми се гади. — Приличаш на мен много повече, отколкото си мислиш.

Тръгвам си. Няма да получа никакви отговори от този пиян глупак.

Връщам се в Болницата и намирам Ейми будна.

Или нещо подобно на будност състояние.

Лежи на леглото опъната по гръб, ръцете й са отстрани летялото, върховете на пръстите на краката й сочат нагоре, а очите й са вперени в тавана.

Чудя се след колко време ще й подействат лекарствата.

Не използвам думата, която използва Док — *ако*.

Крача из малката стая и потупвам бедрото си с шишето с хапчета. Накрая сядам до бюрото и вземам таблета, който е върху него.

Картата с местоположението на безжичните приемници показва само Харли на криогенното ниво, който стои неподвижно в залата, където е люкът. Иска ми се да му се обадя и да му напомня да пази замразените, но нямам желание за нова разправа. Те ще са добре.

Макар че ме притеснява фактът, колко е станал обсебен от звездите. Не се е държал така, откакто Кейли умря и Док увеличи лекарствата му.

Обръщам се към Ейми и се чудя кога лекарствата ще й подействат.

Ако.

Извърщам гръб към нея и вдигам поглед към стената, където Ейми беше нарисувала списъка с жертвите. Допълнила го е, като добавила номер 63, жената, която не умря, и номер 26, мъжът, който умря. Имала е време да напише само информацията, която ѝ е била известна тогава — номер 63 е от женски пол, чернокожа, оцеляла. Номер 26 е Тео Кенеди, от мъжки пол, бял, специалист по биологични оръжия, от Колорадо. И мъртъв.

След като преглеждам досиетата им на таблета, вземам четката и добавям върху стената още подробности. Номер 63 се нарича Ема Бледсоу. На трийсет и четири години и е работила във флота като тактик. Добавям възрастта на Кенеди — шейсет и шест, и че мястото му на „Благословеният“ е заплатено от Обмен на финансови ресурси.

Отстъпвам една крачка и оглеждам стената. Линиите се вият от една жертва към друга, но няма линия, която да свързва всичките. Кенеди и Робертсън са мъже, но Ейми не. Възрастите им също се различават с десетилетие. Не са родени в един и същи месец. Приликите, доколкото ги има, са много слаби. Свързвам Ема Бледсоу с Робертсън, който също е от флота. Ейми и Кенеди са от Колорадо. Стоя разколебан пред скицата на Ейми. От четката ми капе черна боя, докато най-сетне се решавам да ги свържа с линия. Някак не ми се струва редно. Изглежда ми странно да видя името на Ейми, свързано с това на мъртъв мъж. Но нищо не свързва и четирите жертви. От драсканиците, с които Ейми беше нашарила стената, виждам, че и тя е стигнала до същото заключение като мен, че всичко може да е проста случайност. Едновременно имаме твърде много и твърде малко. Много незначителни подробности, но нищо важно, заслужаващо убийство.

Обръщам се към Ейми, за да я попитам какво мисли.

Но тя все още лежи и се взира в тавана.

Ще я попитам, когато е по-добре.

Ако.

Оставям четката обратно върху бюрото и зървам нещо синьо: бележникът, които Ейми извади от багажа на баща си. Посягам към него и в главата ми зазвъняват предупредителни камбани. Правото на лична свобода е нещо, което се цени на този кораб с ограничено пространство, и никога досега съзнателно не съм нарушавал нечие такова. Подсмихвам се самодоволно. Освен когато проникнах в стаята на Старши.

Очевидно Ейми ме вдъхновява да бъда различен.

Уроците на Старши отекват в съзнанието ми: различието е причина за раздор. Чудесно. Този кораб май има нужда от малко раздор.

На първата страница в бележника има списък с имена. Най-отгоре е Старши. Повторила го е няколко пъти и то изпъква. Освен това многократно го е подчертала и оградила. Под него е „лекарят“ с въпросителна, последвана от няколко чертички, сякаш докато е размишлявала, е почуквала с молива по листа. Под името на Док набързо е надраскан списък с имена и описания на хора: аз, Харли (но неговото име е задраскано), Лут (подчертано толкова силно, че хартията се е прокъсала), онова злобно момиче (заобиколено с въпросителни и драскулка на смръщено лице) и Орион (също задраскан).

Вглеждам се в списъка и се чудя с какво са били важни за Ейми, за да си направи труда да ги запише в специалния си бележник.

Тогава ме осенява.

Това е нейният списък със заподозрени.

Присвивам устни. Махнала е Харли и Орион и изглежда, не е сигурна за „онова злобно момиче“ (може би Виктрия). Но мене оставила. Значи, все още ме смята за заподозрян или поне е било така, когато е правила списъка.

Питам се какво ли е направил Харли, за да отпадне от списъка, и какво трябва да сторя аз, за да бъда удостоен с тази чест.

Когато се събуди, ще й докажа правотата си.

Ако.

Това е просто още една проверка, на която не съм издържал. Очевидно по някаква причина в очите на Ейми изглеждам недостоен. Старши също смята, че съм недостоен да бъда водач.

— Уф...

От леглото на Ейми долита пъшкане.

Пускам бележника и молива върху бюрото и се втурвам към нея. Пръстите ѝ стискат носа между веждите ѝ и когато отдръпва ръката си, виждам, че светлината се е върнала в очите ѝ.

— Имам убийствено главоболие — изохква Ейми и затваря очи.

Лицето ѝ най-сетне има изразителност, каквато не бях виждал през целия изминал ден.

— Какво стана? — пита ме тя.

— А ти какво мислиш, че е станало?

— Господи, не знам. Последно си спомням, когато получихте онова общо повикване. После се возихме с онази тръба. Беше забавно. Но още преди да стигнем до онази огромна зала със светлините, започнах да се чувствам някак... замаяна.

— Док каза, че имаш реакция към кораба. Док ти даде психо... от хапчетата за забавяне на реакциите.

— Същите хапчета, които вземате ти и Харли, и останалите „луди“ ли?

Ейми ме избутва и сяда.

— Ами... да.

— Ха! — изкрещява пронизително Ейми. Тя скача от леглото и започва да крачи из стаята със свити в юмруци ръце. — На този шибан кораб всичко е така объркано! аз не съм луда! Ти и Харли не сте луди!

Не казвам нищо, защото наполовина ѝ вярвам. Тя обаче приема мълчанието ми за несъгласие.

— Как така е станало, че ти и всеки друг на този глупав кораб смятате, че да се чукаш с всичко, което ходи наоколо, че да си като безмозъчно влечуго — е нещо напълно нормално?!

Свивам рамене. Това е начинът, по който е било винаги. Как да обясня на едно момиче, което е израсло сред различия и липса на водачество, и хаос, и война, че това е начинът, по който се ръководи едно нормално общество, едно мирно общество, едно общество, което не просто оцелява, както е правило нейното, а такова, което преуспява и процъфтява в Космоса, пътувайки към нова планета?

Ейми отива до бюрото и взема таблета.

— Как караш това шибано нещо да работи? — пита тя, докато върти в ръцете си. — То е като компютър, нали? Няма ли записана информация за Земята? Нека ти покажа как изглеждат истински хора, нормални хора! Нека ти покажа колко странно е това място!

Не го прави както трябва. Тя прокара пръст през екрана, извиква локаторната карта на безжичните приемници, която бях показал преди, но не знае как да получи достъп до друго. Потупва го с пръст, после го мушка, накрая свива дланта си в юмрук и удря по масата. Ставам, отивам до нея и внимателно вземам таблета от ръцете ѝ. В очите ѝ има сълзи.

— Не мога да издържам — прошепва тя. — Не понасям тези хора. Не понасям „този свят“. Не мога да живея тук. Не мога да прекарам остатъка от живота си тук. Не мога. Не мога.

Така значи. Достатъчно думи от речта на Старши са достигнали до съзнанието ѝ. Знае, че е хваната в капан, и тя, и всички ние.

Иска ми се да я взема в ръце и да я притисна силно. Но съвременно съзнавам, че тя не го желае. Ейми иска да бъде освободена, а аз искам да я прегърна силно.

— Мисля, че знам нещо, което може да помогне — казвам аз.

57

ЕЙМИ

Младши изглежда много тайнствен, докато вървим по пътя, който ни отдалечава от Болницата. Не иска да ми каже нищо и предполагам, че точно това оправя настроението ми. Той е като малко дете, нетърпеливо да покаже на приятелчето си новата играчка. Кое то е достатъчно, за да ме накара да забравя за странното мъгляво усещане, в което прекарах изминалия ден.

Една двойка, седнала на пейка до брега на езерото, ни маха с ръка, докато минаваме. Лицето на жената е възбудено. Тя се обляга върху гърдите на мъжа с изражение на пълно блаженство. Дясната ѝ ръка е обвита около корема ѝ, а ръката на мъжа я е прегърнала.

Жената навежда глава и тогава разбирам, че тя говори на нероденото си бебе, а не на мъжа, на когото се е облегла.

— А зад звездите имаше ивици светлина, които сякаш ги следваха и те грееха надолу към нас и към теб.

— Старши ми каза, че не е било заради мен — казва тихо Младши, след като гласовете на двойката замират в далечината.

Поглеждам го недоумяващо.

— Екранът със звездите в Голямата зала. Така ми каза Старши, когато разбрах, че не са истински звезди, а само светещи крушки. — Той поглежда встрани от мен и произнася едва чуто — Бе в деня, когато ти се събуди.

Думите му увисват във въздуха между нас. И на двамата ни се струва, че е било преди много време.

Младши маха с ръка по посока на щастливата двойка на брега.

— Старши каза, че фалшивите звезди са за тях.

— О, разбирам.

Типично за Старши да иска да контролира дори и звездите. Използва ги, за да манипулира хората на кораба, та когато им се кажеше, че няма да са живи, когато дойде време за приземяване върху планетата, поне ще са имали шанса да зърнат блясъка на звездите, за

да има какво да разказват на децата си. Поглеждам назад към жената, седнала на брега, хванала нежно с две ръце корема си, разказваща шепнешком на своето неродено дете за звездите, които са видели.

— Това е жестоко — възмущавам се аз, — да събуждаш неосъществими мечти, като им покажеш външния свят, и после да им ги отнемеш.

Младши поклаща глава.

— Не е точно така. Той им дава една история, която да разказват на децата си. Това е начинът, по който се предава надеждата.

Поглеждам втренчено Младши.

— Ти сякаш си съгласен със Старши, нали?

— Донякъде.

Иска ми се да споря. Старши е като някакво разглежено дете, което хвърля наоколо играчките си. В търсене на причина, за да ни пречупи, или за някакъв знак, че не сме склонни да играем по гайдата му. Винаги нащрек, с очи, които ми напомнят тези на Лут. Младши е склонен да приема, че Старши помага на хората, а всъщност той изопачава истината така, че на никого да не му пука за тази малка подробност, че всички ние ще бъдем мъртви или ужасно стари, преди да се приземим на новата планета. Но преди да успея да кажа нещо, Младши обявява:

— Пристигнахме!

Толкова е горд със себе си, че сърце не ми дава да му кажа, че и преди съм била в Архивната зала. Но пък последния път, когато бях тук, бях цялата в кал и сълзи. Сещам се за мъжа, който ми помогна тогава, Орион. Благодарение на неговата доброта не откачих.

Единият от люлеещите се столове на верандата лекичко се полюлява, сякаш някой току-що е станал. Като се изключи това, наоколо няма друг признак за живот. Младши посяга, за да ми отвори вратата. Забелязвам нечийи очи и се усмихвам, очаквайки Орион, но вместо това нарисуваното лице на Младши ме гледа от тухлената стена.

— О! — възкликвам аз и се навеждам напред, за да разгледам новия портрет при вратата. Лицето на Младши беше заменило намусеното лице на Старши.

— Даа.

Младши изглежда смутен.

Първата ми мисъл е, че ще се перчи с рисунката — така би постъпил Джейсън, но виждам, че по-скоро би предпочел да не съм я забелязала.

— Ела вътре — казва Младши.

Архивната зала е празна, тиха и тъмна. Младши ми показва големия макет на Земята и кораба, които видях предишния път. Преструвам се, че внимавам, но ме разсейват сменящите се изображения върху стените. Когато бях тук с Орион, не ги бях забелязала, защото бяха изключени.

— Стенни таблети — казва Младши, като забелязва какво гледам. — Ето това е създадено на „Благословеният“, докато ти спеше.

Той ми се ухилва, но не му обръщам внимание. Хипнотизирана съм от картините, които се сменят пред очите ми: схема как действат безжичните приемници, друга за гравитационните тръби. Изкуство: различавам няколко от работите на Харли, но има и още — скулптури, грънчарство, чертежи, ръчно шити кувертюри. Един от компютрите показва списък с различни заглавия и щом Младши докосва екрана, преддверието на залата се изпълва с музика.

За първи път, откакто съм се събудила, имам усещането, че бих могла да се науча да обичам това място. Дори и при най-голямо въображение то не е Земята, но тук виждам изкуство, изобретения и живот, за които Земята никога няма да узнае.

И всичко това се бе случило, докато съм сънувала кошмари, а над мен са минавали краката на поколение след поколение. И те не са знаели за мен, така както и аз за тях.

— Странно — обажда се Младши, който почуква с кокалчетата си по големия екран на стената.

— Какво?

— Изображението не иска да се смени.

Не бих могла да отгатна какво е показано, ако не беше надписът най-отгоре: прототип на бърз реактор на оловна основа. Не че името ми помага. Все още не знам какво означава то.

— Блокирало е — казва Младши. — Я да видя дали няма да успея...

Той отива до една от черните кутии на стената и прокарва палеца си пред скенера.

Разрешен достъп Старши/Младши изчуруликва компютърът.

Около нас картините не престават да се сменят. Изображения от Земята се смесват с тези от „Благословеният“. Пейзаж на Болницата и градината се сменя със снимка на Монюмент Вали^[1]. Макар да не съм живяла там, ми напомня за мястото, където се намираше космическата лаборатория — на един час път на запад от Колорадо, където срещнах Джейсън, и което беше последното място, което наричах „дом“.

— На повечето хора не им е разрешено да се запознаят с тази информация — казва Младши, който все още се опитва да накара монитора да покаже нещо друго, освен чертежите на двигателя. — Училището отново ще започне да действа, щом се роди новото поколение. Децата ще видят моделите на Земя-Слънце и на „Благословеният“. Но не им е разрешено да научават повече.

— А защо не? — питам аз и прекарвам пръсти по екрана, показващ Монюмент Вали, преди да се смени с изображението на египетския Сфинкс.

— Старши казва, че за хората е по-добре да не мислят постоянно за Земя-Слънце. Че трябва да мислим за бъдещето, а не за миналото.

— Но на теб ти е позволил.

Младши се обръща към екрана и поглежда в очите на Ким Чен Ир, чиято снимка след миг се сменя с една на един от старите ни президенти. Не мога да си спомня кой точно беше, дебел, с големи мустаци.

— То е част от уроците му. Той иска да науча за Земя-Слънце, за да избегна нейните грешки. Защо това шибано чудо не работи?

Иска ми се да кажа, че Земята няма грешки, но знам, че това не е вярно. Иска ми се да кажа, че начинът, по който Старши управлява своя свят, не е правилен, но не съм сигурна, че това е така. Има още толкова много неща за живота на кораба, които изобщо не разбирам.

— Орион! — провиква се Младши. — Един от стенните таблети е блокирал!

— Той тук ли е?

Оглеждам се наоколо. Като се изключи нашето присъствие, залата изглежда празна.

Картината на екрана зад Младши се сменя с нова снимка на един от старите президенти.

— Както вече споменах, Старши искаше да се поуча от Земя-Слънце. Голяма част от вашите водачи са постъпвали правилно, но не

са успели да накарат хората да ги следват. Като този.

Поглеждам обратно към изображението върху екрана.

— Кой? Ейбрахам Линкълн ли?

Младши кима.

— Шестнайсети президент на Съединените американски щати, разположени на Северното полукълбо на Земя-Слънце, между Атлантически и Тихи океан. Бил е водач по време на Гражданската война, една война между щатите.

— Да, знам.

Започва да ме гложди съмнение. Има нещо в начина, по който Младши говори за Ейбрахам Линкълн, толкова студено и някак отдалечено, че ме кара да се чувствам несигурна или в онова, което той знае, или в това, което знам аз. Забелязвам някакво движение в сенките около вратата.

— Старши смята, че той е точно онзи тип водач, на когото трябва да заприличам аз — картината започва да избледнява, но Младши докосва екрана и снимката на Линкълн остава. — Когато щатите са искали да се разделят, той е осигурил силно централизирано ръководство и не го е допуснал.

— Даа.

Думата се проточва от устата ми.

Половината от вниманието ми е насочено към вратата — Орион ли ни слуша, или някой друг? И защо онзи, който и да е той, не се покаже, за да разговаря с нас?

— А когато различията между щатите са станали твърде големи, Линкълн е бил този, който е премахнал причината за онези безредици.

— Аз... какво?

— Моноетничност. Причината за войната била, че две различни раси не могат да живеят в една страна. Линкълн е отпратил чернокожите обратно на африканския континент и войната приключила.

Започвам да заеквам.

— За какво говориш? Нищо подобно не се е случило!

Младши чуква по екрана и снимката на Линкълн се сменя с текст. Той започва да го чете с нотка на почит в гласа.

— Преди осемдесет и седем години нашите бащи основаха на този континент една нова нация, посветена на принципа, че всички

хора трябва да са равни. Сега ние водим велика гражданска война, което подлага на изпитание въпроса дали тази нация може да съществува, ако хората не са равни. Ние сме се събрали на полето на една от най-великите бити на тази война, за да определим бъдещето на една нация, на един народ, освободен от безредици, с мир, постигнат чрез идентичност. Сега вече нацията ни ще открие силата на единството и еднаквостта.

Текстът продължава да се превърта. Младши си поема дълбоко дъх, за да продължи с четенето.

— Стоп.

Младши ме поглежда изненадано.

— Това не е Гетисбъргското обръщение^[2] — казвам аз.

— Разбира се, че е.

— Не е.

— Тогава какво е Гетисбъргското обръщение?

Разравям паметта си, опитвам се да си спомня.

— Началото е същото. Но онова, че всички трябва да са еднакви — там няма такова нещо.

— Тогава как звучи обръщението?

— Ъъ... Преди осемдесет и седем години... хм... Добре, виж, не го помня наизуст, но го познавам достатъчно добре, за да съм сигурна, че онова там е грешно.

Младши ме гледа със съмнение и аз осъзнавам колко слаби са аргументите ми. А вътрешно се бичувам: как съм могла да напусна Земята, без да съм си дала труд да го науча.

— Онова... това нещо на практика е расизъм — казвам аз. Очевидно Младши не знае какво е „расизъм“. — Речта, която току-що прочете, беше за разделение на расите. Но няма нищо общо с Гетисбъргското обръщение. А освен това — погледни себе си. — Соча с ръка към мургавата кожа, очите с форма на бадем, високите скули и тъмната коса. — Ти самият си резултат на смесване на раси.

Изражението на Младши е още по-смутено. Той няма представа, че расата е част от идентичността на човек. Вижда го като една разлика, разлика, която трябва да се премахне.

Тогава разбирам: това е точно начинът, по който Старши иска да разсъждава той.

Струва ми се, че дочувам смях, тихичко подхилкване в близост до вратата. Обръщам се рязко, но там няма никой. Само Младши, който не може да ме разбере. А и как би могъл? Как би научил нещо от една история, ако тази история е подменена?

Аз съм единствената, която го осъзнава, но не знам достатъчно, за да го поправа.

А дали, ако се опитам, някой ще ми повярва?

[1] Монюмент Вали — една от най-големите природни забележителности в САЩ, разположена в Колорадското плато, в резервата на индианското племе навахо. — Б.пр. ↑

[2] Гетисбъргско обръщение — реч на президента Ейбрахам Линкълн, изнесена на 19.11.1863 г. по случай освещаването на войнишкото гробище в Гетисбърг. Макар и кратка — десет изречения и продължила две минути, тя смята за една от най-великите речи в американската история. — Б.пр. ↑

МЛАДШИ

Ейми гледа втренчено екрана и е толкова разстроена, колкото беше, преди да дойдем тук. Не беше планирано да стане така. Предполагаше се да бъде нещо, което да я направи отново щастлива. Потупвам по екрана и снимката на Линкълн избледнява. Сбръчканото му лице се заменя от изображение на хора по време на немската инфлация — ръчните им колички, пълни с пари, се наслагват над разрошената му коса.

— Трябва да се върнем — обажда се Ейми. — Харли охранява криогенното ниво твърде дълго. Аз ще го сменя.

Има още толкова много неща, които искам да ѝ покажа: стаите с книги — истински книги от Земя-Слънце. Помещението с артефакти на втория етаж, където има модели и предмети от Земята, включително истински трактор, който сме използвали, за да разработим нивите. Стаята с архивни научни записи, които показват как сме разработили безжичната система за връзка и гравитационните тръби. Но очевидно тя не проявява интерес.

— Познавам този човек — казва Ейми, а в гласа ѝ се долавя страхопочитание и учудване.

Тя ме избутва настрани, за да види по-добре снимката.

Поглеждам към екрана, но на мен не ми е познат. Мъжът е на възраст някъде между Док и Старши, с тъмни коса и очи, но във всичко останало целият му външен вид е напълно различен от нашия — той не е моноетничен и изглежда просто... различен. Застанал е пред каравана и държи в ръце дебело бебе. Очевидно, че не е някаква важна личност, щом Старши не ме е накарал да запомня факти за него.

— Това е Ед.

— Кой?

— Ед. Запознах се с него точно преди да ме замразят. Всъщност той е един от хората, които замразиха мен и родителите ми.

Коего не ми се вижда достатъчно важна причина, за да бъде снимката му до тази на Ейбрахам Линкълн. Протягам ръка покрай Ейми и докосвам екрана. Снимката на Ед се застопорява. Когато докосвам екрана повторно, върху него се явява текстът за този човек.

— Едмънд Албърт Дейвис-младши — чета на глас. — Първото дете, родено на „Благословеният“, показано тук заедно със своя баща, Едмънд Албърт Дейвис-старши, един от новите членове на екипажа на кораба.

— Аз го познавам — повтаря Ейми. Тя е вдигнала глава и гледа снимката, сякаш човекът е жив и тя му говори. — Представа нямах, че се е записал за полета на „Благословеният“.

Аз пък си мисля за Едмънд Албърт Дейвис-младши, първото човече, родено тук в пленничество. Питам се как ли се е чувствал, докато е растял сред хора, живели само на Земята, и е разбрал, че той самият никога няма да я види.

— Искан ми се да съм знаела това — казва Ейми. — Искан ми се да си бях поприказвала с него. Да го попитам защо се е присъединил към екипажа. Когато се срещнахме, изглеждаше много озлобен. Но може би е било само... — Тя прави пауза, загледана в екрана, без да го вижда. После се размива. — Помисли си само! Срещнах този мъж преди векове, а сега мога да се запозная с наследниците му тук на кораба! Потомци на човека, който ме замрази! Жестоко, нали? — Тя се обръща към мен с широко отворени очи. — Ами, ако ти си един от тях? Ама че съвпадение би било!

Смея се, защото тя се смес.

— Чудя се дали не си... — продължава тя и погледът и танцува между мен и изображението на екрана.

— Какво да съм?

— Потомък на Ед.

— Не знам.

— О, я моля ти се! — сумти Ейми. — При цялата тази технология със сигурност някой пази генеалогична таблица. Обзалагам се, че или Старши, или оня Док имат такава — нали те са хората, дето са толкова загрижени да няма кръвосмешение.

— Всички записи се пазят тук. Това е Архивната зала.

Тя не забелязва колко равнодушен е гласът ми. Дори и да намерим потомък на Ед, няма да съм аз. Записите за моето раждане са

скрити. Можем да проследим цялото родословие на Ед, чак до онова на Земя-Слънце, но аз няма да направя и най-малка крачка, за да се приближа към моето фамилно дърво.

— О, хайде де! Нека видим дали не си родственик на Ед!

Тя сграбчва ръката ми, а аз си мисля, че никога досега не съм я виждал толкова развълнувана за нещо. За момент безпокойството, което ѝ е като постоянно бреме, е забравено. Готов съм да направя всичко, то да не се връща.

— Не би трябвало да е много трудно да го проследим — казвам аз. — След като е бил първото бебе, родено на кораба, няма начин да не пазят запис.

Пръстите ми пробягват по основните икони върху екрана, избирам една за информация, после въвеждам ключови думи. Ейми ме наблюдава като хипнотизирана. Започвам да натискам по-бързо. Пръстите ми се оплитат и екранът издава сърдити бипкания. Налага се да започна търсенето отново.

— Ето го! — обявявам аз накрая.

Главата на Ейми се накланя назад, за да може да прочете най-горната част на екрана.

— Ед-старши води към Ед-младши... — мърмори тя. Очите ѝ бавно се плъзгат надолу по екрана, докато не вдига поглед, озадачен! Изглежда, сякаш се кани да ми зададе въпрос, но погледът ѝ отново се връща към екрана и тя започва да брои с тих глас: — Едно, две, три... — Накрая ме поглежда със смръщени вежди. — Тринайсет поколения. В тази таблица има тринайсет поколения. От Ед-младши, та чак до Бенита, ето тук, има записани тринайсет поколения.

— Е, и?

Ейми започва да крачи между екрана и модела на Земя-Слънце.

— Колко поколения могат да се родят за един век? Може би четири или пет? Следователно за тринайсет поколения трябва три века, нали така?

Кимам.

— Но погледни тук.

Ейми сочи най-долната част на екрана. Точно под името на Бенита се виждат думите: „Убита от Епидемията“.

— Кога е била Епидемията? — пита ме Ейми.

— Преди много време — казвам бавно аз. Мисля си за статуята и градината на Болницата. Тя е така белязана от времето, че чертите на лицето на Старши от времето на Епидемията не се различават.

— Преди колко време?

Думите и са забързани, настойчиви и ми действат заразително.

— Преди нашия Старши. Преди Старши преди него.

— Значи, може би сто години. Което би означавало, че Бенита, тринайсето поколение на това семейство... би трябвало да е родена около триста години след излитането на кораба. Но тя е убита от онази Епидемия... което се е случило преди сто или повече години. Този кораб лети поне един век повече, отколкото се предполага, че е летял...

— Да, но се знае, че корабът трябва да кацне след петдесет години. Ние сме летели само двеста и петдесет години.

Ейми спира да крачи и се обръща с лице към мен. Очите ѝ са широко отворени и пронизват моите.

— Как може да си сигурен? Нека да погледнем таблиците след Епидемията. Ако преброим колко поколения са родени след това, може би ще успеем да определим реално колко е летял този кораб.

Чувствам се, сякаш в стомаха ми има скала, която ме дърпа надолу, дърпа надолу целия кораб.

— След Епидемията няма генеалогични таблици. Сега си спомних: веднъж Док ми каза, че Епидемията е унищожила толкова много хора, че след нея са прекратили изработването на тези таблици.

— Сезонът — прошепва Ейми по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Сезонът е започнал след Епидемията, нали? Това не може да е случайно стечение на обстоятелствата. Онова тринайсето поколение, поколението на Бенита — то е било по времето, когато корабът е трябвало да се приземи. Със сигурност дотогава са били минали почти три века. А тогава се е случила тази Епидемия и е започнал Сезонът, и те са спрели да изработват генеалогични таблици...

— И са забранили фотографията — добавям аз. — На кораба няма снимки от годината преди Епидемията до сега. Когато бях по-малък, бях като омагьосан от Епидемията — това бе едно от първите неща, които Старши ме накара да изуча, но нямаше видео или снимки. А сега само учените от Ниво шипъри могат да използват фотография, и то само за да отразят откритията си.

— Нещо се е случило по време на тази Епидемия — бавно произнася Ейми. — Нещо толкова лошо, че целите записи за него са били унищожени. А и всичко друго — Сезонът, начинът, по който се държат хората тук — всичко е свързано с Епидемията.

59

ЕЙМИ

Младши понечва да каже нещо, но точно отваря уста, когато вратата на Архивната зала се отваря широко.

— Младши!

Гласът на Старши, силен и студен, отеква в празната зала.

Младши посяга към контролния панел. Всички забранени образи на хора и места от моя дом изчезват. Генеалогичната таблица е заменена от черен екран. Отново изплува неподвижното изображение на двигателя.

— Не си прави труда! — изръмжава Старши. Той потупва с пръст зад лявото си ухо, където е имплантиран безжичният му приемник. — Следя всичко, което изучаваш на този кораб. Знам за какво си използвал разрешението си за достъп.

— Съжалявам — отговаря напълно автоматично Младши, но виждам, че не го мисли и вече съжалява, че го е казал. Той изправя рамене и възстановява част от хладнокръвието си. — И от кога ме следиш? Честно казано, изненадан съм, че изобщо си забелязал какво правя. Последния път, когато те видях, беше пия...

Обръщам бързо глава към Старши. Пиян ли? Това ли се канеше да каже Младши?

Движението ми не е останало незабелязано. Не се обръща към мен, а само към Младши, когато проговаря.

— Един истински водач никога не губи контрол, дори и да е пиян. — Едва сега поглежда към мен. — Доколкото си спомням, вече отбелязах, че ти притежаваш потенциал да създадеш смут на моя кораб. Очевидно съм бил прав.

— Нищо не съм направила! — обаждам се аз.

В гласа ми звучи паника. Не съм забравила с какво ме бе заплашил.

Старши маха пренебрежително с ръка.

— Достатъчно е присъствието ти. То напълно разсейва моя... ученик. — Произнася последната дума с насмешка, сякаш приравнява един ученик с досадно, джафкащо чихуахуа. Обръща погледа си към Младши. — Крайно време е да възобновиш заниманията си. Бях зает със Сезона и те оставих да си поиграеш с твоята малка приятелка тук. Но след като си пропилял достатъчно време да прегледаш онова, което те видях, че гледаш, очевидно вече е дошъл моментът да пренасочиш проучванията си към нещо по-продуктивно.

Той се запътва към вратата. В колебанието си дали да го последва, или не, Младши дъвче устната си.

— Чакай!

Старши се обръща при моя зов, но не тръгва към нас.

— Искам някои отговори, по дяволите — казвам аз и се насочвам към него. — Ти и аз, и двамата знаем, че на този кораб се случват големи глупости. Само Сезонът беше напълно достатъчен, но лекарят сега пък ме обяви за луда и трябва да вземам лекарства като Младши, а това място има...

— Достатъчно — прекъсва ме той властно. — Казах ти да не създаваш смут. Очевидно не ме слушаш.

— Мисля, че този кораб се нуждае от малко смут!

— Последният човек, който мислеше така, вече изобщо не може да мисли.

С изключение на рязкото поемане на въздух от страна на Младши, Архивната зала тъне в тишина. Ние стоим и се гледаме — Старши близо до вратата, аз до глинените планети и Младши по средата, в решителна схватка в играта за истина.

— Хайде, Младши.

Старши отново се обръща към вратата.

— Какво се е случило при Епидемията? — изкрещявам аз. — Какво не ни казваш? Ти знаеш, аз знам, че ти знаеш! Защо не можеш да ни кажеш истината?

При тези мои думи Старши прекосява залата на три огромни крачки и се изправя пред мен.

— Този кораб е изграден върху тайни и се ръководи от тайни — казва той и върху лицето ми попадат капчици от слюнката му. — И ако продължаваш да питаш за тях, ще разбереш докъде мога да стигна, за

да запазя моите. Върви си в стаята и този път ще наредя на Док да се справи с теб. Тръгвай, Младши! — заповядва му той.

Младши се стряска и го последва към вратата, хвърляйки ми извинителен поглед точно преди вратата да се затвори.

Не съм усетила, че съм свила дланите си в юмруци, докато не ги отпускам, за да протегна пръстите си. Треса се от ярост. Едно нещо знам със сигурност: ще разбере каква е тази тайна, която Старши е решил да пази така ревностно, и когато го направя, ще го изкрещя така, че всички да ме чуят.

МЛАДШИ

Нищо изненадващо. Старши ме повежда право към гравитационната тръба и оттам в Учебния център. Сядам до масата, сякаш в очакване на урока, но мислите ми препускат.

Знам, че Ейми смята, че безволево последвах Старши, подобно на послушно куче, припкащо след стопанина си. Видях разочарованието в очите ѝ, когато я изоставих в Архивната зала. Налага се да позволя на Ейми да ме мисли за слаб, ще пожертвам представата ѝ за мен.

Защото така трябва да постъпи един водач.

Ще се наложи да играя тази игра още малко. Ще разчитам на това, че Старши ме възприема като глупав и невеж и е убеден в моята слабост. Но не завинаги. А само докато разруша тази стена, която той издига между мен и ролята ми на водач на този кораб.

Старши е готов да рухне. Спорът с Ейми, начинът, по който избухна толкова бързо, неочакваните изблици на крясъци и грубост, които се появиха, откакто започна Сезонът — определено видът му на хладнокръвен дядо се пропуква и истинската му същност на жалък и жаден за власт човек прозира отдолу.

Изглеждаше почти глуповат в гнева си, докато спореше с Ейми. Той е просто един стар човек, сграбчил възможно най-силно властта си. Онова, което трябва да сторя, е да ръчкам в тези пукнатини. Така ще мога да проникна зад стената и ще открия какво държи скрито от мен и защо досега не беше пожелан да сподели тайните на кораба с мен.

Макар да бях роден като младши, за първи път почувствах, че мога един ден да бъда старши.

Застанал срещу мен, Старши пощипва носа си.

— Защо се интересуваше от тази информация?

— Каква информация?

— Историята на Земя-Слънце, чертежите на двигателя, Епидемията — какво точно търсиш?

Контролира едва-едва гласа си.

— Какво значение има?

— ИМА! — изревава Старши и същевременно удря с юмруци по масата.

Не помръдвам. Насилвам се да изглеждам като картина, изразяваща спокойствие. Ако съм успял да науча нещо от Старши днес, то е, че изпускането на нервите те прави да изглеждаш като глупаво дете. Затова отговарям бавно, спокойно и ясно, сякаш обяснявам нещо елементарно.

— Започнах да търся онази информация, която ти отказваш да споделиш с мен. Предполага се, че един ден аз ще бъда Старши. Ако ти не ми кажеш какво трябва да правя или да знам, за да ръководя, то ще ми се наложи да потърся друг начин да го разбера. Ако смяташ да стоиш там и да беснееш срещу мен, защото съм потърсил отговори на тези въпроси, тогава търси вината в себе си. Твое задължение е било да ме запознаеш с тези факти.

Старши пребледнява като платно, а после лицето му става яркочервено.

— Нима досега не ти е минавало през ум, че съм имал много основателна причина да пазя тази информация от теб.

— Не — отвърщам просто аз. — Познавам те още от дете. Ти имаш пръст в цялото ми израстване. Последните три години живея с теб. Каква би могла да е тази причина, която да ти попречи да ми довериш някаква информация за кораба?

— Мислиш си, че знаеш всичко — надсмива ми се Старши. — Ти си просто едно дете.

— Ти губиш битката — казвам спокойно аз и вдигам глава към него. — Вече не можеш да се контролираш. Погледни се. Изпълнен си с ярост. Не си годен да бъдеш Старши.

— А ти пък си? — крещи с пронизителен фалцет Старши.

Свивам рамене.

— Очевидно в онова, което преглеждахме с Ейми, е имало нещо, което те е накарало да изпаднеш в бяс. Чудя се какво ли е то...

Старши кипи от гняв. Аз пък си мисля, че Орион грешеше. Не беше нужно да се промъкваш тайно, за да се добереш до Старши.

Просто трябваше да го вбесиш, ама истински.

— Едва ли са таблетите с исторически записи. Тях си ми ги показвал и преди. Тогава остава Епидемията.

Старши надига глава и обръща лице към мен. Сега гневът му е дълбоко в него, като горещи въглени в стомаха, и вече не се вижда на повърхността.

— От дълго време не съм говорил за нея.

Затаявам дъх.

— Младши преди мен? — Старши кимва. — Той умря ли? Или ти...

Не мога да се заставя да довърша въпроса.

— Искаш да научиш за Епидемията, нали? — пита той с ужасяващо равен глас. — Чудесно. Нека ти разкажа за Епидемията.

Изправя се рязко, после премества тежестта от болния си крак. Подпрял юмруци върху масата, той се надвесва над мен и не ми остава друго, освен да погледна покорно нагоре и да чакам.

— Ще започна с това. Никога не е имало Епидемия.

61

ЕЙМИ

Стоя сама в тъмната Архивна зала, след като Младши ме изостави там. Не съм сигурна защо Младши тръгна със Старши. Вярвам на Младши, но не и на Старши, а смятах, че Младши е съгласен с мен относно Старши.

Но под всичко това, винаги дълбоко в мен тупти едно непрестанно безпокойство за родителите ми, едно желание да откроя убиеца и да ги защитя. То е почти като сраснало с мен. Облива ме вълна от страх. Мускулите на краката ми треперят, но не мога да преценя дали от желанието им да побягнат, или защото искат да се огънат под мен.

— Ейми?

Сподавам вик на изненада.

— Аз съм, Орион — казва той и излиза от сенките зад модела на Земята.

— Къде беше преди малко? — питам аз. — Стори ми се, че те видях...

Орион ми се усмихва смутено.

— Разглеждах локатора на безжичните приемници, просто за удоволствие, нали разбираш. Видях, че Старши е наблизно. Аз, аз не се спогаждам много с него. Реших, че по-добре ще бъде да се покрия, докато не си тръгне.

— И теб ли мрази, а? — питам аз. Орион кимва. — Какво си направил?

— По-скоро е самото ми съществуване.

— Даа, също като мен.

Орион отмята косата си от лицето и забелязвам нещо бяло, белег, който се проточваше по лявата страна на врата му.

— Смятах да те попитам — започва Орион, — видях те да тичаш и... от какво всъщност бягаш?

Той е вторият човек, който ме пита за това, но мисля, че Орион влага различен смисъл от момичето на заешкото поле.

— Не съм сигурна — отвърщам аз, — но май вече се изморих да бягам.

— Да. — Орион хвърля поглед зад себе си. — И аз също.

— По-добре да тръгвам — казвам аз, макар че няма къде да отида.

Само знам, че не ми се стои тук бездейна, ужасена да помръдна, страхливо криеща се в сенките на недостижими планети.

— До скоро виждане — подвиква след мен Орион.

Връщам се обратно в Болницата, без да тичам. Не искам да премина в състоянието, когато движенията на тялото ми заглушават мислите ми. Насилвам краката си да се движат бавно, а за сметка на това оставям мислите си да препускат.

В градината на Болницата въздухът е влажен. Ако бях на Земята, бих си помислила, че се кани да завали, но не съм. Тук дъждът са само пръски от небето.

— Пусни ме — произнася старчески глас зад мен. — Мога и сама да се кача по стълбите.

Обръщам се, изпълнена с любопитство. В старческия глас се долавят пронизателност и интелигентност, и аз го разпознавам. Стийла. Жената, която разпръсна тълпата от фийдъри по време на първото ми бягане, веднага след като се бях събудила.

— Да, майко.

Говорът на младата жена не прилича на този на майка ѝ. Същата мъртвешка монотонност, която използваше и Филомина, докато присъствах на прегледа ѝ при лекаря.

Стийла улавя погледа ми. Очите ѝ са замъглени с цвят на мляко, примесено с кал. За миг ме поглежда с недоверие, но набръчканите ѝ устни се разтеглят в още по-набръчкана усмивка. Зъбите ѝ са с петна и изкривени, дъхът ѝ мирише на лук, но въпреки това усмивката е хубава. Една истинска усмивка.

— Майко — повтаря жената.

— О, я млъквай — казва съвсем любезно възрастната жена. — Ще се забавя само за малко.

— Добре, майко.

Жената застава напълно неподвижна. Изобщо не е разстроена от грубите думи на майка си и изглежда, е напълно доволна просто да си стои там.

— Радвам се да ви видя отново — казвам аз и протягам ръка.

Силата, с която Стийла я хваща, ме изненадва.

— Искан ми се да кажа същото. Мразя това място.

— Майко — обаждат се любезно жената, — трябва вече да сме в Болницата.

Стийла изглежда едновременно победена и дръзка.

— Майко.

Гласът на жената е раздразнен, но любезен. Съвършено любезен. Съвършено зловещ.

— Идвам!

Стийла звучи като разгневено дете, но видът ѝ е на тъжна жена, която е твърде стара, за да взема сама решения.

— Аз ще я заведа — проговорвам аз, преди да осъзная какво съм казала. — Имам предвид, че и аз отивам там, така че няма да ме затрудни.

Дъщерята примигва.

— Ако това е приемливо за теб, май...

— Да, да, приемливо е. А сега си тръгвай. — Стийла наблюдава как се отдалечава дъщеря ѝ. — Шибана гадост, да гледаш как дъщеря ти се превръща в една от тях. — Отварям уста, за да попитам кои са тези „тях“, но тя ме изпреварва. — В една от онези безмозъчни глупачки. Когато бях на двацет, ме обявиха за луда и ме обучиха за агроном. — Докато я водя към стълбите, тя се заглежда в градината зад Болницата. — Аз направих онази градина. Преди да се появи, там нямаше нищо друго, освен плевели и шубраци. Оттогава вземам онези синьо-бели хапчета, та досега. Но нямам нищо против. По-добре да си луд на хапчета, отколкото с празна глава. Искан ми се и дъщеря ми да беше луда. Вероятно тогава щях да я харесвам повече.

„Празни“. Чудесна дума, за да ги опишеш.

— Чух за теб по безжичния приемник — казва Стийла и ме хваща за ръка. Възлестите ѝ пръсти обгръщат здраво лакътя ми. — Не смятам, че си каквото казваха, че си била.

— Аз пък смятам, че ти си една от най-интелигентните личности на кораба.

— Не съм интелигентна — изсумтява Стийла. Тя вдига поглед, когато стигаме до вратите. — Изобщо не съм интелигентна, само уплашена.

Тя стисва още по-силно лакътя ми, успявайки по някакъв начин да забие ноктите си в кожата ми. Изпитвам желание да освободя ръката си от пръстите ѝ, но когато поглеждам към нея, ми се струва, че ме използва като спасително въже, тази, която ще я остави да се удави.

— От какво се страхуваш?

Стийла с вторачила празния си поглед напред.

— Аз съм една от последните. — Поглежда ме и забелязва смутеното ми лице. — Една от последните от моето поколение. — Вратите се плъзват настрана и ние влизаме, но Стийла върви все по-бавно, докато накрая спира насред фойайето. — Никой никога не се връща оттук.

— Глупости — засмивам се аз. — Тази сутрин излязох оттук.

Тя поглежда към гладката кожа на ръката ми.

— Аз помня. Никога няма да ги забравя: Сунестра, Евърард, моя Алби... всичките доведени тук от техните любящи, безмозъчни семейства и никой от тях не се върна обратно.

Прехапвам обезпокоена устната си.

— Никога не съм ги виждала — казвам аз, но си спомням, че съвсем наскоро приеха една жена.

Сестрата я отведе някъде. Но къде?

Повеждам Стийла към предното бюро. Покашлям се, за да привлека вниманието на масивната жена.

— Какво има? — пита тя, оглеждайки Стийла със студени, жестоки очи.

— Дъщеря ѝ дойде, за да я остави.

Сестрата кимва и понечва да заобиколи бюрото.

— Ще я отведе на четвъртия етаж.

— Но вие дори не сте попитали какво ѝ има.

Сестрата върти очи.

— Какво ти има?

— Нищо — отговаря Стийла.

— Каза ли дъщеря ти, че имаш халюцинации? — пита я сестрата.

— Тя каза, че съм била... — започва Стийла, а на лицето ѝ се изписва безпокойство.

— В което няма нищо лошо — намесвам се аз и я потупвам по ръката. — Възрастните хора невинаги мислят логично. Нищо обезпокоително — Поглеждам към сестрата. — Това не е причина да постъпва в болница. Мога да я заведа обратно в дома ѝ.

— Какви са халюцинациите? — пита с отегчение сестрата.

Лицето на Стийла потъмнява. Виждам, че тя е наистина обезпокоена и наистина се страхува.

— Аз... аз помня... — мълви тя.

— И какво точно си спомняш?

Сестрата не вдига поглед от таблета, на който пише.

— Звездите... — прошепва Стийла. Хващам ръката и по-здраво. — По-рано, когато Старши каза...

Гласът ѝ секва. Тя не довършва.

— Но...

Цялото ми внимание е насочено към нея. Начинът, по който трепери, ми подсказва, че тя иска да каже нещо, което е от жизнено значение за нея. Сестрата се прозява.

— Спомням си, че това се е случвало и преди. Когато бях бременна с дъщеря ми...

— Не се е случвало — намесва се сестрата. — Много от възрастните твърдят същото. Просто смесват миналото с настоящето.

Стийла настръхва.

— Няма да ми казваш какво си спомням и какво не!

— Класически случай на халюцинации поради прекомерна възраст — заявява сестрата. — Ела с мен.

Тя се измъква иззад бюрото и посяга към ръката на Стийла. А тя се хваща още по-здраво за мен и отказва да помръдне.

— Къде ще я заведете? — питам аз.

— На четвъртия етаж.

Мислите ме препускат. Трябва да сменя Харли на поста. Трябва да се съсредоточа върху откриването на убиеца. Но крехките ръце на Стийла треперят. Казах си, че няма да съм тази, която ще я остави да потъне. Мога да отделя време, за да бъда нейният спасителен пояс. Освен това ужасно ма се иска разбера какво се крие зад онези заключени врати.

— Ще я заведа до горе — предлагам аз.

Усещам как Стийла се отпуска с облекчение.

— Не би трябвало...

— Няма проблем.

— Нека се обадя на Док.

Ръката ѝ посяга към бутона в ухото ѝ.

— Не, не се безпокойте. Била съм там и преди. Няма да се изгубим.

Сестрата кима с неохота. Наблюдава ни с кръглите си очи как се приближаваме до асансьора. Натискам бутона и зачакаме.

— Можем да се измъкнем — прошепвам на Стийла. — Знам как. Мога да те изведа оттук, без някой да забележи.

Дори не съм сигурна защо го предлагам. Ако има нужда от медицински грижи, значи, ѝ трябва лекарят. Но целият ѝ пламък за живот изчезва и се заменя със страх, а това направо ме убива.

Стийла клати глава.

— Виждам се в Голямата зала, бременна с дъщеря ми, стоя и гледам звездите. Мога да ги видя от ясни по-ясни. Но това не би трябвало да се случва, нали? Онази сестра ми каза, че много от нас получават халюцинации. Може пък да е от възрастта ми. Предполагам, че трябва да ме прегледа лекарят.

Вратите на асансьора се отварят. Държа ръката на Стийла, докато влизаме в него. За миг пръстта ми се поколебава над бутона за третия етаж, но после се мести и натиска копчето на четвъртия. Асансьорът започва да се изкачва и стомахът ми сякаш пропада. И двете мълчим.

Асансьорът подскача за кратко и спира. Индикаторът показва, че сме на четвъртия етаж.

— Остани с мен — шепне Стийла, докато вратите се отварят.

МЛАДШИ

— Какво искаш да кажеш с това, че не е имало Епидемия? — питам аз, а в главата ми е пълен хаос. — Това е едно от малкото неща, на което сме научени всички ние — аз, фийдърите, шипърите, всички. Това е първият урок, който научава всяко дете на кораба: ние трябва да работим заедно, да бъдем усърдни или ни чака нова Епидемия. То е станало такава част от живота ни, че си лепваме медицински пластир при най-малкото неразположение, а всяка кихавица се докладва на Док.

— Не е имало Епидемия. Естествено, имало е болести, някои с по-сериозни последици, но епидемия в широки размери — не.

— А умрелите... та нали още се възстановяваме след смъртните случаи през време на Епидемията. Все още не сме стигнали необходимата бройка, а Епидемията е била толкова отдавна. — Сещам се за празните каравани в Града и как свободното пространство на кораба дори се разраства, макар Епидемията да се е случила преди много години. — Ти си ме учил. Ти си ми казал, че три четвърти от населението на кораба е умряло по време на Епидемията.

Не мога да прикрия обвинителната нотка в гласа си. Всъщност не би трябвало да съм изненадан. Светещите крушки вместо звезди под покрива са достатъчно доказателство за това.

— Имаше умрели. Но не от епидемия.

— Какво искаш да кажеш?

Сега ролите са разменени. Старши е спокойният, а аз този на ръба на паниката. Върху колко ли още лъжи се е градил животът ми?

— Ела.

Старши въздиша, очевидно не изпитва желание да ми покаже каквото и да било, но аз скачам на крака и тръгвам след него навън от Учебния център, през Голямата зала, надолу през люка към Ниво шипъри. Обувките му потропват неравномерно по облицования с

плочки под, от което накуцването му става по-забележимо. Той не обръща внимание нито на мен, нито на шипърите.

По странен начин Ниво шипъри ми напомня криогенното ниво, където беше Ейми. Тук няма помещения за живеене. Всички шипъри живеят в Града на Ниво фийдъри и стигат дотам с гравитационната тръба. Това ниво, подобно на криогенното, е изцяло от метал. Коридорите водят към лаборатории и кабинети. Някои от вратите са оборудвани с биометрични скенери, а други са толкова старомодни, че са още с ключалките от Земя-Слънце. В неведение съм какво има зад повечето от тези врати. Старши никога не си беше направил труда да ми обясни сложната дейност, която извършват учените и шипърите. Макар и смътно да знам, че важността на отделната работа се определя от това, къде е разположена в самото ниво. Кабинетите, които са най-близо до гравитационната тръба, са най-маловажни, занимават се с неща като регулиране на времето и проверка на пробите от почвата. Колкото по-навътре в коридора се върви, толкова по-важно е изследването. Стигал съм най-далече някъде до средата, където се извършва разработване на соларни лампи.

Старши ме завежда до дъното на коридора. Никога не бях стигал дотук, камо ли да мина през някоя от тези врати. От изучаването на корабните чертежи знам какво се намира там: залата, в която се изучава ядрена физика, а оттам се стига направо в машинната зала, където се намира масивното сърце на кораба. От другата страна е навигационното управление, но Старши ми е казвал, че там влизат само онези шипъри, които ще приземят „Благословеният“ след четирийсет и девет години... не, искам да кажа седемдесет и четири години и... мамка му... цели седемдесет и четири.

Старши прокара палеца си върху биометричния скенер и той любезно обявява: „Старши/Младши достъп разрешен“. Спирам. Никога не съм минавал през това помещение. Но Старши продължава към вратата на отсрещната стена. Когато тя се отваря, чувам дълбокото ръмжене на двигателя на кораба.

Най-после ще видя двигателя.

Залата се оказва гореща, задушно гореща. Дръпвам яката си и навивам нагоре ръкавите си, но Старши не показва по нищо, че му е топло. Около нас учените изглеждат много ангажирани. Някои носят

стъкленици или метални кутии. Почти всички са с таблетки, на които са изобразени очевидно важни графики и чертежи.

— Следвай ме — нарежда ми Старши.

Но аз не го правя.

Очите ми са в нещото в средата на помещението: потънал в пода, огромен — това е двигателят.

По неизвестна за мен причина никога не си бях представял самия двигател в машинната зала. Разбира се, знаех, че той е там, но не съм се замислял повече. От уроците на Старши бях научил в най-общи линии, че това е ядрен реактор, работещ с уран. Нещото пред мен наподобява туба, макар и огромна, тежки метални тръби излизат от главата ѝ и са увити около нея. Периодично се чува едно *бръм-туп-бръм*. Сърдечният ритъм на кораба.

— Шумно е — изсумтява Старши, щом забелязва какво е привлякло вниманието ми. — И мирише.

До този момент не бях забелязал особената миризма на смазка и почистващ препарат.

— Прекрасен е.

Старши изпръхтява, после ме поглежда по-настойчиво.

— Не е прекрасен. — Погледът му се премества към двигателя. — Това е най-грозното нещо, което някога съм виждат — казва с равен тон той. — Знаеш ли от какъв тип е този двигател?

— Ядрен — отговарям аз.

Старши завърта очите си.

— Може ли да си малко по-точен?

— Ядрен реактор с бързи неутрони, лята оловна обвивка с охлаждаща течност? — изказвам моето предположение, спомняйки си чертежите на двигателя в Архивната зала.

Старши изважда от джоба си умален модел на двигателя, съшият, който видях върху бюрото му, когато се промъкнах в неговата стая. Той го разтваря, така че мога да надникна в мъничките вътрешности. Двигателят е също като живо същество, с кръвоносни съдове и органи, и бавното *бръм-туп-бръм* показва, че живее.

— Използваме уран — продължава Старши. — Уранът преминава през реактора, а после ето тук... — Той показва малка кутия, която е извън основното тяло и е овързана с кабели и тръби. — Уранът се преработва в края на ядрения цикъл. Предполага се, че

можем да използваме отново и отново урана, т.е. една постоянно рециклираща се горивна система.

Ключовата дума „предполага се“ не ми убягва.

— Не се ли случва точно това?

— Преработващата част на горивния цикъл не работи така, както смятаме, че би трябвало да бъде — обяснява Старши. — Да поддържа коефициента на полезно действие на урана.

— Не го ли прави? — питам аз.

Той поклаща глава.

— Не.

— А какво става?

Струва ми се, че Старши иска да погледне настрани, но аз не откъсвам очите си от неговите.

— Краткия отговор ли искаш? Движим се по-бавно. И по-бавно. В началото достигаме осемдесет процента от скорост, после шейсет. Сега успяваме най-много до четирийсет процента, но обикновено е и по-зле.

— Затова ли ще се забави кацането на кораба?

Старши изсумтява. Първият му изблик на чувства, откакто сме влезли в машинната зала.

— Двайсет и пет години закъснение от разписанието ли? Искане ми се да е така. Не сме изминали и половината от пътя. Считано от днес, закъсняваме с двеста и петдесет години.

63

ЕЙМИ

Док ни очаква на четвъртия етаж. Не изглежда изненадан, че сме там и двете, което за мен означава, че дебелият сестра все пак е използвала бутон на безжичния си предавател. Знаех си, че не може да й се има доверие.

— Как си, Стийла? — пита с изкуствено бодър глас лекарят. — Ейми, оттук нататък мога да се справя и сам, така че връщай се в стаята си.

— Не, благодаря — казвам аз, щом ръката на Стийла се впила в моята.

— Какво?

Лекарят изглежда изненадан.

— Оставам с нея.

— Но...

— Аз я искам — каза Стийла с разтреперан глас.

Лекарят се смръщва.

— Никъде няма да ходя — заявявам аз.

Около устните му се появява тънка бяла линия.

— Хубаво — казва той. Поглежда към таблета в ръката си — Легло трийсет и шесто е свободно.

Насочва се към третата врата в коридора. На нея няма биометричен скенер, вместо това лекарят изважда от джоба си голям железен ключ.

В голямата стая има десет легла — по пет до всяка стена. Лекарят завежда Стийла до единственото незаето легло.

— Очаквахме те — обръща се той към Стийла. По гърба ми преминава студена тръпка. — По-лесно е, когато стаята е пълна — измърморва под носа си.

Лекарят й сочи спретнато сгънат халат върху леглото. Стийла ме поглежда. Не иска да си тръгвам. Аз също не искам да я пусна. Когато ръката й пуска лакътя ми, ми се струва, че си казваме сбогом.

Лекарят си седи преспокойно, сякаш всичко е нормално. Ръцете на Стийла треперят, когато разкопчава първото копче на туниката си.

— Обърни се — изсъсквам аз към него.

Тъй като той не разбира какво искам от него, аз го хващам за лакътя и го завъртам кръгом. Докато чакаме Стийла да се преоблече, наблюдавам лекаря. Обърнал ни е гръб и си играе с инструментите върху масата до стената. Нямаше никакво намерение да оглежда голата Стийла, а и защо му е? Тя е стара. Не, той просто беше забравил, че Стийла може да се смуцава да се разсъблече пред него. Той не гледа на нея като на човек с чувства. Твърде дълго се е правил на лекар с елементарните фийдъри и е забравил какво представлява истинска личност.

— Готова съм — обажда се Стийла с пресекващия си глас.

Тя седи върху леглото с изпъната крака, а чаршафът покрива коленете ѝ. Оглеждам се наоколо и виждам, че останалите пациенти са заели същите пози, но всички те, както Стийла би казала, са безмозъчни глупаци. Тя ги имитира, може би несъзнателно.

Туниката и панталонът ѝ са сгънати прилежно в края на леглото. Болничната дреха, много по-тънка от обичайното ѝ облекло, я прави да изглежда още по-дребна, слаба и болна. И много по-уплашена. Тя трепери, но не от студения въздух, който духа в стаята.

— Какви са тези неща? — пита Стийла със задавен глас.

— Просто интравенозен разтвор. — Лекарят държи банките. — За... подхранване.

— Защо не използваш медицинските пластири? — интересувам се аз.

— Пластирите са за елементарни проблеми като главоболие и стомашни болки. Тук нещата са по-сериозни.

— Никой от другите няма три банки — отбелязва Стийла.

Стаята е толкова тиха, че почти съм изключила, че има още хора. Старците в останалите легла се кротки и зяпат в тавана. Фийдъри. Но Стийла е права — имат само по две банки — една в лявата китка и още една по-нагоре в същата ръка.

— Третата е специална, защото ти си специална.

— Врели-некипели.

Лекарят се усмихва накриво.

— Защото ти си единствената тук на психиатрични лекарства.

Стийла прехапва устни. Подобно на Младши, и тя вярва, че е луда, защото през целия си живот е чувала лекарят да я нарича така. А сега се чувства несигурна, мисли си, че трябва да е тук, затворена с останалите, които гледат тъпо пред себе си.

— Ти дори не си я прегледал — възмуцавам се аз.

— Хм?

Лекарят не вдига поглед, докато дезинфекцира ръката на Стийла.

— Боцкаш с игли и разни банки, а дори не си я прегледал. Какво става тук?

Гласът ми е нисък и дълбок. Не знам дали лекарят осъзнава, че гласът ми става такъв, когато съм много, ама много ядосана.

— Сестрата, която ви прие, ме информира какво е положението.

— Какво положение? — питам аз и го поглеждам кръвнишки.

Погледът ми губи своя смисъл, той изобщо не вдига своя.

Стийла обаче ни наблюдава.

— Тя има халюцинации, също като останалите тук.

В бърза последователност лекарят свързва две от банките към лявата ръка на Стийла. После с третата игла се премета върху дясната ѝ ръка. Пробива кожата ѝ в сгъвката на лакътя. Забива „специалната“ игла дълбоко в изпъкналата ѝ синя вена. Стийла изохква от болка.

И макар че лекарят беше казал, че това е банка с хранителен разтвор, тъмночервен поток от кръв започва да се стича надолу към торбата, прикачена в края на тръбичката.

Изобщо не разсъждавам. Блъсвам с рамото си толкова силно лекаря, че той полита назад и се удря в стената. Приковавам го към нея с ръка. Може и да не съм силна като него, но на моя страна имам яростта си.

— Какво направи? — крещя му аз. — Ти каза, че това е банка с разтвор, но не е. Защо винаги лъжеш? Какво криеш пак?

След като приключих с крещенето, в стаята настъпи тишина. Изпънати в леглата си, останалите девет пациенти продължиха да гледат с празен поглед пред себе си, без да забелязват какво се разиграва около тях.

С крайчето на окото си виждам, че Стийла премигва, след което втренчва поглед право напред, несъзнаваща, че крещя само на крачка от нея.

— Стийла? — прошепвам аз.

Нищо.

МЛАДШИ

Ние сме отново в Учебния център и се чувствам празен, като макета на „Благословеният“ в Архивната зала. И двамата без гориво, което да ни тласка напред през живота.

— Двеста и петдесет години закъснение? — питам аз.

Думите отекват в съзнанието ми, измествайки ритмичния звук на двигателя, който все още звънти в ушите ми.

Старши свива рамене.

— Приблизително. Смятало се е, че ще се приземим преди около сто и петдесет години. Сега, изглежда, ще се приземим след още сто години. Може би. Ако горивната система издържи. Ако не се повреди нещо друго.

— А ако се повреди и нещо друго?

— Тогава корабът ще продължи да плува мъртъв сред водата, фигуративно казано. Докато изстинат реакторите. Тогава спират соларните лампи и ще останем на тъмно. След което ще загинат растенията. А след тях всички ние ще умрем.

В кораба винаги сме заобиколени от много други, затова и толкова ценим малките си стаи, и времето, когато сме сами. Никога досега не съм осъзнавал колко сами сме всъщност. Само ние и никой друг. Представял съм си, че сме като хвърлили котва между двете планети и дори да не можем да ги достигнем веднага, те са там, на другия край на невидимото въже. Но не са. Ако се провалим, никой там, отвън, няма да ни спаси. Ако Умрем, няма кой да тъгува за нас.

— Сега разбираш ли? — пита Старши и ме връща обратно на борда на кораба.

Кимвам, макар още да не съм схванал напълно въпроса.

— Ето затова ти, *точно ти*, трябва да си водачът. Един силен и уверен в себе си водач. Епидемията не е всъщност епидемия.

Това се е случило, когато водачът на кораба е казал на хората истината — колко време има до приземяването на кораба. Когато са

научили, че никога няма да видят кацането на планетата, че техните деца и внуци няма да го видят, че има вероятност никой да не го види... корабът сякаш умрял.

— Какво е станало?

Вдигам лице към Старши, а погледът ми се е замъглил от влагата в очите ми.

— Самоубийства. Убийства. Бунтове и хаос. Метеж и война. Ако са можели, щели са да разкъсат стените, за да излязат навън.

— Това ли е Епидемията? Това ли са онези три четвърти умрели на кораба — хората, научили истината?

Старши кимва.

— И тогава един мъж — най-силният водач, се противопоставил твърдо и става първият Старши. Той действа заедно с оцелелите. Те създават лъжата. На тях им хрумва идеята за Епидемията, за да обяснят смъртта на толкова хора на следващото поколение и на следващото след него.

— А как са оцелели?

Как някой изобщо може да оцелее след онова, което научих от Старши? Загубеното приземяване върху планетата сега ми изглежда много по-ужасно, отколкото, когато го чух за първи път.

— Първият Старши забелязал, че повечето от оцелелите са членове на семейства или пък са бременни. Хората биха понесли всичко заради децата си.

Сега вече съм смутен. Накланям глава и се опитвам да подреда парчетата от тази информация.

— Казваш, че оцелелите били бременни. Но не са били бременни всички от това поколение? Ако Сезонът е бил минал.

Старши извърта отегчен очи.

— Мислех, че вече си го разбрал от момичето. Старши от времето на Епидемията е разработил Сезона. Преди това хората са се чифтосвали, когато им харесва. Някои са били бременни, някои не. Поколенията са се смесвали. На този Старши е хрумнала идеята да се установи Сезонът, който осигурява бременността на всички жени по едно и също време. След Сезона всяко следващо поколение се информира, че няма да видят новата земя. Но неродените им деца ще я видят. Кое то за тях е достатъчна мотивация, за да не се отдават на хаос

и бунтове. Достатъчна мотивация да приемат закъснението с едно поколение. После с още едно и с още едно...

— Водната помпа на криогенното ниво... — сещам се аз. — Но тя не е ли била част от оригиналната конструкция на кораба?

Старши кимва.

— Била е. Използвана е за пряко подхранване на населението с витамини. Но Старши от времето на Епидемията преценил, че може да се използва и за друго...

Старши се ухилва самодоволно, докато прекосява стаята до крана на отсрещната стена. Той взема чаша от шкафа над умивалника и я пълни с вода. После се връща обратно и я слага пред мен.

Гледам я втренчено. Чиста, спокойна, неподвижна. За разлика от мен. Първият ми порив е да пия от чашата. Та нали водата е средството, което използват всички жени фийдъри, за да успокоят децата си и да умиротворят възрастните.

Очите ми се разширяват.

— Не са само хормони, нали? — казвам аз и не мога да откъсна поглед от безвредната на външен вид течност. — В нея има и още нещо.

Старши сяда срещу мен. Чашата с вода е между нас, разделя ни като стена.

— Това е фидус.

— Какво?

— Фидус. Лекарство, разработено след Епидемията.

— И как действа то?

Старши поставя ръцете си върху масата с дланите нагоре, сякаш иска да помоли за милост или прошка — а може би смята, че ме посвещава.

— Фидус дава сигурност, че човешките емоции няма да надделеят над инстинкта за самосъхранение. Фидус контролира крайните емоции, за да не се допусне хората да причинят отново смърт или разрушения.

В устата ми загорчава. Това не е правилно. Всеки път, когато Ейми крачеше из малката си стая и коментираше развълнувано ненормалността в живота на кораба, аз се съгласявах с нея, но не разбирах какво има предвид. Сега вече разбирам. За миг зрението ми

се замъглява от обхваналата ме ярост и буквално пред очите ми се спуска червена пелена.

— Ако този фидус е във водата и отнема всякаква емоция, защо тогава съм така дяволски бесен в момента?

Сграбчвам ръба на масата и усещам под пръстите си гладкото твърдо дърво. Питам се дали мога да я обърна върху Старши.

— Разстроен ли си? Защо?

— Защото това не е редно! Не може просто така да отнемаш емоции! Не може да убиеш една емоция, без да убиеш всички. Ти си виновен, че всички фийдъри са като кухи! Ти и това лекарство!

— Не всеки е засегнат.

— То е във водата! — изкрещявам аз и удрям с юмрук по масата, от което водата в чашата вибрира. — Ние всички пием от тази вода!

Старши кимва в знак на съгласие. Дългата му коса се раздвижва.

— Но корабът не може да се управлява от слабоумни. Фийдърите са ни необходими, за да произвеждат храната ни, без да задават въпроси, но са ни нужни и хора като теб, които да мислят, наистина да разсъждават.

— Болницата... — Мислите ми препускат. — Всички ние, които сме „луди“, не сме луди, а просто не сме повлияни от фидуса във водата. Но как... — Преди Старши да ми отговори, ми просветва. — Психиатричните лекарства. Хапчетата инхибитори. Те противодействат на фидус и то не ни въздейства.

— Трябват ни съзидателни, мислеци хора — продължава Старши. — Нуждаем се от учени, които да разрешат проблема с горивната система. Ние осигуряваме гените — ти сам видя ДНК репликациите, а после даваме инхибитори на децата с вродени умения, за да не се влияят от фидус. Те са ни необходими с бистър ум.

— А защо има и хора на изкуството? — питам аз, сещайки се и Харли, Барти и Виктрия.

— Те играят определена роля. Осигуряват определено количество забавление, което да ангажира фийдърите. Може да ни липсват чувства, но дори и маймуните могат да се отегчат. Някои от хората на изкуството разсъждават и извън техните репликации. Изправени сме пред проблема с двигателя, който след десетилетия усиления проучвания все още не сме разрешили. Ние не знаем как биха се проявили творческите способности на отделната личност. Твоят

приятел Харли например. Надарен е с пространствена и визуална способност. Той стана художник, по същия начин можеше да стане и чертожник или, с малка промяна в душевната нагласа, да стане инженер.

— Ние сме просто пионки. Средство, за да стигнете до края. Ти произвеждаш играчки, за да продължиш играта си.

— Тази игра се нарича *живот*, тъпако! — казва Старши и гласът му се извисява. — Нима не разбираш? Ние просто се опитваме да оцелеем! Без Сезона хората няма да имат за какво да живеят. Без фидус биха разкъсали кораба на парчета. Без ДНК репликациите всички ще сме малоумни. Това ни е необходимо, за да оцелеем!

— Ами ако някой от онези безмозъчни фийдъри би могъл да реши проблема с двигателя? — питам го аз. — Но вие така сте го дрогирали с фидус, че той не може да мисли. Защо не ги оставите всички те да мислят, да работят върху проблема?

Старши ме поглежда с присвити очи.

— Забрави ли уроците си? Какви са трите основни причини за раздор?

— Първо, различията — отвърщам, без да се замислям.

Не желая да играя неговата игра, но по навик веднага му отговарям.

— След това?

— Липсата на управление.

Сега вече съм любопитен да разбере какво е намислил.

— И последната?

Въздъхвам.

— Индивидуалното мислене.

— Точно така. Фидус отнема индивидуалното мислене, освен от онези, създадени умишлено от нас, които могат да ни помогнат. Това е най-добрата ни възможност за оцеляване.

Старши се надвесва над масата и потропва с пръсти по метала, докато не го поглеждам в очите.

— Много е важно да го разбереш — казва той, като ме гледа настойчиво в очите. — Това е най-добрата ни възможност за оцеляване.

Замълчава.

— Това е *единствената* ни възможност.

65

ЕЙМИ

Лекарят отмества ръката ми.

— Искам да видиш нещо.

— Какво става? — питам с глух глас.

Лекарят поглежда невъзмутимо към празното тяло на Стийла.

— О, това ли?

— Това? *Това?* — крещя. — Само преди миг тя беше човек!

Какво й стори?

Лекарят заобикаля леглото ѝ и чуква с пръст по една от банките с разтвор.

— Тук има много силен концентрат на фидус. Това е лекарство — отговаря ми той, преди да го попитам. — Прави хората пасивни.

Сещам се за Филомина, за дъщерята на Стийла, за себе си.

— Ти дрогираш целия кораб — прошепвам аз.

— По-голямата част.

Той свива рамене.

— Защо?

— Медицината е едно чудо — отбелязва лекарят, докато изцежда торбата с интравенозен разтвор. — Ако имаш проблем, дори проблем с едно цяло общество, медицината може да го реши.

— Ти си зъл — казвам аз, след като думите му добиват смисъл.

— Реалист съм.

Посягам и сграбчвам ръката на Стийла. Тя е студена и безжизнена.

— Какво става?

Пускам ръката ѝ и отстъпвам, отвратена, назад.

Лекарят, забравил за мен и пациентите, е насочил цялото си внимание към банката с разтвор.

— Казах ти: фидус предизвиква пасивност.

— Какво означава това? — повишавам глас, но в думите ми се прокрадва нотка на паника.

— Пасивността ли? Ами прави ги спокойни. Тихи. Пасивни.

— Но тя дори не мърда! — Гласът ми става все по-висок. — Дори не мига! Само гледа право пред себе си!

Лекарят изглежда силно изненадан от моята скръб.

— Нима не виждаш, че Стийла и останалите са напълно безполезни? Тя и останалите възрастни вече не стават за физическа дейност. Не могат да работят като младите. Не са полезни и с ума си — продължителната употреба на фидус влошава мозъчната дейност, дори и ако са на инхибиторни хапчета като Стийла. Нервната им система рикошира във фидус и те или не могат да различат кое е реално и кое не, или започват да буйстват, когато не са под влияние на лекарството. И в двата случая те се превръщат в бреме за обществото ни. Така че вземаме от тях каквото можем. — Той кимва по посока на торбичката с кръвта на Стийла. — В нейното ДНК се съдържат индивидуална интелигентност и възприемчивост; може би ще успеем да я преработим. След като получим всичко, което ни трябва от възрастните, ние ги приспиваме.

Стийла не изглежда заспала. Тя изглежда умряла.

Сецам се за кутрето, което родителите ми подариха, когато бях на осем години. То се разболя от парвовируса. Мама ми каза, че се наложило ветеринарят да го приспи.

— Убивате ли ги? — прошепвам, ужасена, аз.

— Технически да — свива рамене лекарят.

— Технически?! — изпищявам аз. — Те или са умрели, или не — тук няма средно положение!

— Живеем в ограничена среда — казва лекарят. — Корабът трябва да се изхранва сам. — Погледът му се мести от Стийла към мен. — Имаме нужда от тор.

С мъка потискам гаденето.

— Извади я! — изкрещявам му аз и се хвърлям към банката.

— Късно е. Лекарството с вече в организма ѝ.

Отскубвам иглата от ръката на Стийла и се убеждавам, че лекарят не лъже. От края на иглата пада капка кръв и нищо друго. Контейнерът е празен. Ръката на Стийла провисва отстрани на леглото, но тя не забелязва.

— Ейми — произнася със студен глас лекарят, — казвам ти всичко това, защото трябва да разбереш каква е реалността на този

кораб. Видях те да разпитваш Старши; видях те да разговаряш с Младши. Трябва да си наясно каква опасност те грози, ако причиниш неприятности или се сблъскаш с лошата страна на Старши. Люкът не е единственото средство, за да се отърве Старши от теб. Той е опасен. Старши е много опасен и ще направиш най-добре, ако в бъдеще го избягваш.

Той въздъхва и за първи път се питам дали не изпитва съчувствие или съпричастие, или изобщо някакво чувство към пациентите си.

— За мен беше ясно, че когато Младши те доведе при мен, ти се намираше под въздействието на фидус. Двамата със Старши отговаряме фидус да се дава на всеки на „Благословеният“. Това е наше задължение. Обаче, макар да вярвам, че фидус поддържа мира, не съм убеден, че е най-доброто за всеки. — За първи път ме поглежда в очите. — Но ако разстройваш живота на кораба, Старши ще ми нареди да те доведе тук на четвъртия етаж. И ще поставя онази игла във вената ти. Първоначално ще почувстваш топлина, а после успокоение и радост.

Погледът му се премества към Стийла и моят го следва. Мъничка усмивка трепка на сбръчканите ѝ устни.

— Щом фидус успокои съзнанието ти, ще се успокои и тялото ти. Мускулите ти ще се отпуснат и ще се почувстваш толкова спокойна, колкото никога не си била преди това.

Тялото на Стийла потъва във възглавниците. Усмивката изчезва, но не защото тя е тъжна, а защото мускулите на лицето ѝ вече не действат, за да задържат извити устните ѝ.

— Тялото ти ще стане толкова спокойно, че накрая белите те дробове ще ги домързи да дишат, а сърцето ти да бие.

Наблюдавам много внимателно Стийла, като очите ми обхождат цялото ѝ тяло. Въобразявам си, че гърдите ѝ се надигат и спадат, че макар и съвсем тихо, мога да чуя как бие сърцето ѝ.

Но всичко е само плод на надеждата и въображението ми.

С треперещи ръце затварям неподвижните ѝ очи.

— Това е една милостива смърт — обажда се лекарят. — Но все пак е смърт. Ако Старши реши, че си безполезна или — още по-лошо — неудобна за него, това е, което те очаква.

МЛАДШИ

Чувам през вратата, че тя плаче. Прокарвам палеца си през скенера и вратата се отваря, преди още да се усетя, какво съм сторил — влизане в стая без разрешение. Но това сега няма значение. Онова, което има значение, е Ейми, която лежи върху леглото си и плаче толкова силно, че цялото ѝ тяло се тресе.

— Какво ти е? — втурвам се аз към нея.

Ейми извърща поглед към мен, а очите ѝ са като разтопен нефрит. Тя изплаква, посяга към мен, обвива ръце около кръста ми и заравя главата си в корема ми. Усещам влагата от сълзите и през туниката ми.

Застивам за миг. Тя се е притиснала към мен, а аз не знам какво да правя с ръцете си. Тогава тя изхълцва, ридаейки, и аз реагирам по инстинкт. Обвивам ръцете си около нея и я притискам към себе си, давам ѝ цялата сила, от която се нуждае, за да се съвземе.

Старши мисли, че властта е дадена, за да управляваш, че най-добрият начин да си водач е, като принуждаваш всеки да те слуша. Притиснал Ейми до себе си, осъзнавам простата истина, че властта не е само да управляваш, властта е сила, но също така и да можеш да предадеш тази сила на другите. Истинският водач е онзи, който е готов да даде тази сила на останалите, така че те сами да имат силата да издържат.

Това е, което съм търсил още от първия ден, когато ми бе казано, че съм роден, за да ръководя този кораб. Управлението на „Благословеният“ няма нищо общо с това, да бъдеш по-добър от всеки друг, нито пък със заповедите, принудата и манипулациите. Старши не е водач. Той е тиран.

Един водач не създава пионки, той създава хора.

Ейми се отдръпва и вдига лице към моето. Бледата ѝ кожа е на червени петна, очите ѝ са кървясали, от носа към горната и устна се е

проточила тънка нишка сопол. Тя изтрива с ръце лицето си, размазвайки сълзи и слуз.

Никога не е изглеждала по-красива.

— Какво ти е? — питам я отново и присядам на леглото до нея. Ейми свива крака под себе си и се обляга върху гърдите ми.

Изгаря ме силен, първичен порив да я бутна на леглото и с целувки да отнема всичките ѝ грижи. Забравям за фидус, за Старши, за всичките проблеми на борда на шибания кораб.

— Открих какво става зад заключените врати на четвъртия етаж — казва Ейми, все още разтърсвана от плач. — Това е ужасно.

Тя ми разказва. Когато стига до фидус, аз ѝ казвам какво съм научил от Старши.

— Същото се случи с мен — прекъсва ме тя. — Когато се почувствах бавна и замаяна. Същото лекарство, което използваша за — тя се задавя, докато произнася името — Стийла.

Кимам.

Ейми сграбчва ръката ми и я стиска, предполагам, както Стийла е стискала нейната.

— Младши, трябва да направим нещо. Това не е редно. Не е честно. Те са хора. Независимо как изглеждат за Док или за Старши. Това лекарство е злокобно. Не би трябвало да упражняваш контрол върху хората по този начин. — Погледът ѝ се плъзга покрай мен и знам, че сега не е тук, а е пак на четвърт етаж. — Лекарството кара хората да бъдат послушни. Това е гадният начин, по който Старши и Док управляват кораба.

Част от мен, една много мъничка част, която погребвам дълбоко в себе си с надежда Ейми никога да не я види, смята, че не всичко, което Док и Старши правят, е нередно. Все пак... *то е действало*. Десетилетия наред корабът е пътувал в мир.

Но после си спомням мъртвешкия поглед на очите ѝ, когато бе упоена с фидус, и усещането от допира на ръцете ѝ в този момент и избутвам тази част още по-надълбоко.

— А... о, не! — Лицето на Ейми се облива с нови сълзи. — Сега си спомних! Родителите ми в криогенното ниво! Не съм била там целия ден! Ами ако се е случило нещо нередно?

Тя понечва да стане, но аз хващам китката ѝ и леко я дръпвам обратно върху леглото.

— Как можах да ги забравя? — проплаква тя.

Слагам двете си ръце около лицето ѝ и повдигам главата ѝ така, че да ме гледа в очите.

— Успокой се — казвам ѝ с възможно най-спокоен глас. — През целия ден Харли е в криогенното ниво. Не се безпокой за това сега. Аз ще го сменя за през нощта.

Насълзените очи на Ейми пробягват по моите.

— От мен няма никаква полза — въздъхва тя. — Нищо не правя, а само се крия тук и рева като малко дете! Погледни ме!

Поглеждам я, но не мисля, че я виждам по същия начин, по който тя гледа на себе си.

— Безсмислено е! Не мога да спася родителите ми, нямам представа кой убива замразените, а този кораб — той е най-лошото, което може да се случи, заклещена съм тук за остатъка от живота, заобиколена от дрогирани хора, които отиват на четвъртия етаж, за да умрат и да станат на тор!

Тя спира. Все едно че гледам отново как се счупи стъкленият капак на криогенната камера на Ейми, когато Док го захвърли. Сякаш и Ейми се разпада на парчета. Ръцете ѝ са заровени в косата. Тя удря лекичко с длани по главата си, сякаш иска да каже: „Мисли, мисли!“. Скубе кичури коса от скалпа си, без да усети болката, която сама си причинява. Посягам и нежно разплитам косата от пръстите ѝ, после поставям ръцете ѝ в скута.

— Ще го измислим — казвам аз и навеждам главата си, за да уловя погледа ѝ. — Не се предавай. Ти си ни нужна.

Поглеждам към отсрещната стена, където Ейми е започнала да рисува своята схема.

— Ти си тази, която ще намери решение на проблема. Продължавай, както си започнала. Открий връзката. — Посягам към бюрото и ѝ подавам бурканчето с черна боя заедно с четката. — Можеш да го направиш.

Ейми поглежда към изрисуваната стена и се съсредоточава за секунда. Но после върху лицето ѝ отново се изписват отчаяние и безнадеждност. Преди да има възможност отново да се пречупи, скачам и отивам към схемата.

— Продължавай да работиш върху нея. — Спирам. — Опитай се да разбереш как са свързани тези хора — добавям аз, като посочвам

всеки от тях без нея. — Не забравяй: ти се събуди, но оцеля. Може би ти не си била предвидена да бъдеш изключена, може би ти си случайност или нещо друго. Ти си тази, която не пасва на списъка. Опитай се да откриеш как останалите са свързани, като изключиш себе си от общата картина.

Ейми се заглежда по-продължително в схемата, после кимва.

Ставам, поколебавам се, след което се навеждам и я целувам по върха на главата. Тя ме поглежда и сърцето ми се разбушува. И макар че все още виждам следи от безнадеждност върху лицето ѝ, в мен има достатъчно надежда за бъдещето и на двама ни.

— Отивам долу и ще наглеждам родителите ти. А ти си почини. — Докосвам бузата ѝ, а тя заравя лицето си в дланта ми. — Всичко ще е наред — добавям аз и се надявам да ми повярва. Надявам се и аз да си повярвам.

67

ЕЙМИ

Пръстите ми са изцапани с черна боя. Най-накрая преглеждам списъка си със заподозрени, но там няма какво повече да се направи. Старши е или може би Старши заедно с Док.

Но *защо*? Ако можех да проумея какъв е мотивът им, щях да знам какво да правя по-нататък.

Взирам се в стената, докато линиите и думите се размазват и сливат. Записала съм цялата информация от досиетата им, даже и онази, която изглежда неуместна. Не може да е случайно. Старши и Док не действат просто така.

Заспивам с още мократа от боя четка в ръка.

МЛАДШИ

Криогенното ниво е тихо. Дълбока, поглъщаща тишина, която ме кара да се чувствам като натрапник, който е нахлул в частна собственост.

— Харли? — провиквам се.

Къде ли е? Трябваше да охранява този етаж, да пази замразените. Отговорът е тишина.

Крача по пътеките между криогенните камери, после се затичвам и докато стигна до номер седемдесет, вече препускам покрай редиците и крещя името на Харли. Паниката отстъпва място на някакво гадно усещане в стомаха ми. С удара на всяка стъпка в главата ми изниква един и същ въпрос:

Ами ако убиецът се е пренасочил към будни жертви?

Завивам зад ъгъла и почти съм сигурен, че ще видя Харли да лежи на пода в локва кръв, а убиеца да бяга от местопрестъплението.

Нищо.

Колко съм глупав. Той сигурно е при люка. Сърцето ми се блъска в гърдите. Когато изтривам потта от врата си, пръстите ми докосват предавателя зад ухото. Натискам го припряно.

— Връзка: Харли.

Поемам въздух и се отправям към люка.

Бийп, бийп-бийп. Сърцето ми бие глухо. Ако не отговори, ще се върна, ще взема таблет, ще разбере къде е и...

— Какво? — отговаря припряно Харли и в гласа му има враждебност.

— Къде си? — крещя аз.

— На криогенното ниво.

— Аз съм там, ти къде си?

— При люка.

Въздъхвам с облекчение. Разбира се, че е там, при люка. Предишната ми паника ме кара да се чувствам тъпо, като пълен идиот.

Завивам по коридора и ето го там, с лице притиснато към издутото стъкло на прозореца.

— Какво правиш? — крещя аз. — Защо не си там, отвън, да ги охраняваш?

— Ти ме остави да стоя тук цял ден! — Харли изкрещява в отговор. — По дяволите, писна ми, разбра ли?

— Родителите на Ейми са тук, и всички онези безпомощни хора са тук долу, и единственото нещо, за което те помолих, беше да седиш там и да ги наблюдаваш. Толкова ли е трудно?

Харли ме гледа с присвити очи.

— Не се дръж като задник — казва той. — Само защото някой ден ще бъдеш старши, не значи, че трябва да ми заповядваш какво да правя.

— Хич не ми излизай с този номер. Колко време стоя там, преди да се върнеш да гледаш звездите? Изобщо стоя ли там? Направи ли си труда да провериш дали няма топящи се тела, преди да им обърнеш гръб? Доколкото си спомням, последният човек умря по време на твоето „дежурство“.

Харли се нахвърля отгоре ми, сграбчва ме с две ръце за яката и ме блъска в стената срещу люка.

— От колко време ги криеш от мен? Кога ти ги показва за пръв път Старши?

— Кое, звездите ли?

— Звездите, звездите, разбира се, че говоря за шибаните звезди!

— Видях ги едва преди няколко дни.

— Лъжи! — Харли ме блъска още по-силно в стената. Аз се извивам и се съпротивлявам, ноктите ми дращят ръцете му, но той не отпуска хватката си. — Ти и Старши, винаги толкова близки.

— Сякаш съм имал някакъв избор!

— Може би ако тя беше видяла звездите, нямаше да умре! — изкрещява Харли с разкривено от ярост лице и в очите му проблясват сълзи.

— За кого — кой? — опитвам се навържа нещата и да разбера какво става.

— Кейли! — изрича Харли с глас, изпълнен с мъка. Той ме пуска и аз се отмествам встрани по хладната метална стена. — Кейли. Ако тя беше видяла звездите, може би нямаше да се предаде.

Харли се връща при вратата на люка. Слага двете си длани на вратата и притиска лицето си в стъклото на прозореца.

— Не е добре, не е добре — мърмори си той.

— Какво не е добре?

Сега гласът ми е равен и спокоен.

Спомням си как Док затвори последния път Харли за няколко седмици, беше убеден, че ще се опита да последва Кейли в смъртта. Тогава сестрите го следяха непрекъснато дали си взема редовно лекарствата и Док проверяваше дали пие допълнителните хапчета.

— Харли, защо не дойдеш с мен? Аз ще прекарам нощта тук долу, ти си иди в стаята и се наспи.

— Искаш всичко само за себе си, така ли? — зъби се Харли.

— Какво? Не!

Лицето му се сгърчва.

— Знам, знам. Ти си ми приятел, знам. — Той се обръща с гръб към прозореца. — Но въпреки това няма полза. Мамка му, няма никакъв смисъл.

— Какво няма смисъл?

— Няма значение колко време ще се вирам. Ние никога няма да кацнем, така ли е, Младши? Никога няма да слезем от този шибан кораб. Всички ще живеем и ще умрем в тази метална клетка. Седемдесет и четири години и двеста шейсет и три дни. Много време, страшно много време, мамка му... Никога няма да бъда по-близко до света навън, отколкото сега, нали?

Иска ми се да му кажа, че не е така, че греша, но знам, че ще бъде лъжа. И сега разбирам, о, колко добре разбирам защо Старши лъже и кара всички хора да отглеждат децата си с надеждата, че един ден ще кацнем. Ако ни я отнемат, за какво ще живеем тогава? Какво значение има, че е лъжа, щом ни държи живи? Без надеждата, че един ден ще кацнем, Харли е само една празна, отчаяна обвивка.

Той се е свлякъл на пода. Там има картина, но е покрита с плат и не съм в настроение да го питам какво рисува. Оставям го там, където може да бъде възможно най-близко до свободата.

Няма да съм аз този, който ще го измъкне далече от звездите.

Когато се връщам при криогенните камери, слагам закуп няколко лабораторни престилки и едно забравено одеяло, и си правя нещо като гнездо пред голямото, отворено помещение. Не мога да стоя буден, но

се надявам, че присъствието ми ще попречи на убиеца — или най-малкото ще се събудя от извънпяването на асансьора. Толкова съм изтощен, чувствам се смазан под бремето на кораба и на звездите, на безнадеждността. Фидус, Ейми и Харли — всичко се стовари изведнъж върху ми.

* * *

Събуждам се от миризмата на боя.

Харли, мисля си.

Опитвам се да се измъкна от престилките, върху които лежа. Ръкавите им се оплитат и ми пречат, но най-после успявам да се освободя.

— Харли? — питам и дишам дълбоко.

Обръщам се и тръгвам от асансьора към криогенните камери зад мен.

Отначало си мисля, че е кръв, но когато пристъпвам по-близо до камерите, виждам, че това е просто червена боя — гъста, все още влажна червена боя. На някои от вратите, но не на всички, са нарисувани огромни хиксове, от които се стича червена боя. Докосвам най-близкия до мен, този на номер петдесет и четири, и оставям червен отпечатък от пръста си по вратата. Гледам надолу по редицата и виждам шест врати, отбелязани с хиксове, на следващата има само три, но на по-следващата има цели дванайсет.

Първата ми мисъл е, че това е дело на убиеца, маркирал е следващите хора, които планира да размрази.

Тръскам глава. Възможно ли е убиецът да е бил тук долу, докато съм спял до асансьора? Не — трябва да е бил Харли.

Но за всеки случай...

Промъквам се внимателно, коридор след коридор, оглеждам се да не би все още някой да е там и броя маркираните врати. Трийсет и осем общо, но нито една от тях не ми подсказва с нищо кой ги е маркирал.

Представям си как убиецът мълчаливо бележи вратите на жертвите си, докато аз спя. Отново разтърсвам глава. Боята може да означава само Харли. Вероятно е отмъщението му за бурната ни

разправия миналата нощ. Опитва се да ме изплаши или да ме стресне, или просто се прави на глупак.

Харли, трябва да е Харли.

Не е възможно убиецът да е минал покрай мен, без да се събудя. Просто не е възможно.

— Харли? — викам.

Нищо.

Хуквам по коридора, тичам направо към люка, но още преди да стигна там, знам, че нещо не е наред.

Покритата с платно картина я няма. Всичко е изцапано с боя.

За момент ми минава смразяващата мисъл, че тук е извършено убийство и че петната от боя по пода и стените са пръски кръв, но после се съвземам и шепна: „Не!“, защото, ако е така, тогава Харли ще е мъртъв, а той не е тук.

Контролното табло до вратата на люка е счупено.

Капакът на клавиатурата е махнат, от таблото излизат тънки жици и преминават през затворената врата на люка.

Харли е вътре в люка с клавиатурата в ръка. Той вече набира кода.

Блъскам по вратата. Харли ми отправя измъчена усмивка.

— Мога да стигна по-близо — казва той.

— Недей! — крещя и блъскам по стъклото.

Харли се обръща към люка и дописва кода на клавиатурата. Люкът се отваря с грохот и Харли е засмукан навън в открития Космос.

За миг той поглежда назад и усмивката му е неговото сбогом към мен. После се обръща към звездите.

И после вече го няма.

Вратата на люка се затваря и настъпва пустота.

Харли вече го няма.

69

ЕЙМИ

Събуждам се с четката, залепнала на лицето ми. Харли щеше да ми се смее, ако можеше да ме види сега, щеше да ме нарече Боядисаната рибка.

Квадратчето до вратата проблясва с червена светлина. Това е бутонът за правоъгълната метална кабинка до тази за храната. Когато го натискам, малката вратичка се плъзга и отвътре изскача синьо-бяло хапче. Ето какво било предназначението на тази вратичка.

Лекарството инхибитор. Което ще ме предпазва да не полудея.

Гледам го с отвращение. Когато го гълтам, то залепва за гърлото ми. После ме изгаря отвътре, докато слиза надолу, и изпълва стомаха ми с чувство на отвращение и погнуса, от което започва да ми се гади. Натискам бутона на вратичката за храна и тя ми оставя парче пай с плънка, направена от нещо подобно на яйца, и от което се стича нещо, което е почти сирене. След една хапка съм готова. Писнало ми е само от подобия. Искам нещо истинско.

Връщам се при стената си. Следвам съвета на Младши и задрасквам името си и данните за себе си. Какво общо мога да имам аз или нещо, свързано с мен, с едно убийство?

И сега, когато името ми го няма, изведнъж го виждам, стои пред мен толкова ясно, сякаш думите са написани с друг цвят боа.

Военните.

Всички жертви, дори и жената, която не умря — всички те са работили за военните. Специалисти по тактика, операции по офанзива, биооръжие. Били са замразени заради умението им да убиват — затова и са били убити.

Но защо и мен? Защо са ме изключили? Аз нямам нищо общо с военните.

Младши бе казал: *Може би не са искали да те размразят, може да се е случило нещо, инцидент или нещо подобно.*

Инцидент.

Може би убиецът е искал да изключи някой друг...

Някой друг от военните.

Някой като тате.

Скачам и се втурвам към вратата, сърцето ми направо ще изскочи. Всичко си идва на мястото, ако убиецът е смятал да убие тате, а не мен. Той убива хора, които имат опит във военните действия.

Вратата се плъзга и аз се блъсвам в Орион.

Понечвам да измърморя нещо за извинение и да продължа към криогенното ниво, за да споделя прозрението си с Младши, но Орион ме сграбчва за китката и ме стиска като в менгеме.

— Пусни ме — казвам му.

Стиска ме точно там, където ме държаха мъжете, преди Харли да се притече на помощ, и пръстите му се впиват точно в охлузените места.

— Харли нарисува това казва Орион тихо. Аз спирам да се дърпам и тогава забелязвам покритата с платно картина в ръцете му. — Каза ми да ти я дам, когато дойде да ми иска парче жица.

— Какво е това? — питам с любопитство.

— Картина. За теб.

Орион пуска китката ми и бута в ръцете ми платното. Когато свеждам поглед към картината, той изчезва в коридора.

Връщам се в стаята, слагам картината на бюрото и свалям платното, което е залепнало тук-там по все още влажните бои. Това е най-красивата картина, която някога съм виждала. Тя е автопортрет — Харли е в центъра на платното и се рее в пространството, заобиколен от небе и звезди, лицето му е обърнато нагоре и грее от възторжена радост, ръцете му са широко разтворени, сякаш иска да ме притегли в прегръдката си. Малка рибка, която плува сред звездите и кръжи около глезените му.

Ръцете ми треперят, когато докосвам лицето на Харли, но бързо ги отдръпвам — боята все още е влажна. В лицето му долавям нещо, което съм виждала само веднъж досега, тогава, когато говореше за Кейли.

Някъде под боята се крие онова, което Харли е искал да ми каже с тази картина.

Искал е да ми каже сбогом.

И когато Младши нахлува в стаята ми миг по-късно, за да ми каже, че Харли се е самоубил, аз не съм изненадана.

МЛАДШИ

Има нещо в Ейми, нещо отвъд сълзите. Тя кима мълчаливо, сякаш вече знае какво се е случило. Лицето ѝ потъмнява, но не рухва както миналата нощ. Отстъпва назад, за да ми направи път да вляза в стаята.

И тогава я виждам.

— Харли.

Вдишвам дълбоко. Ръцете ми треперят.

— Орион ми я даде — казва Ейми. — Харли... предполагам, че я е нарисувал преди...

Толкова е реалистична, много по-истинска, отколкото Ейми изобщо може да си представи. Когато люкът го издърпа навън, косата му бе по-сплескана от силата на движението и изненадата на лицето му беше по-силна, и да, имаше и болка — но в краткия миг, преди вратата на люка да се затвори и корабът да го остави зад себе, преди Космосът да го погълне, той имаше точно това изражение на лицето, излъчваше точно тази радост.

— Можеш да я вземеш — казва Ейми. — Ти беше по-близък с него, отколкото аз. Не знам защо я е дал на мен, а не на теб.

Забелязвам малката рибка, която плува до краката на Харли.

Ейми винаги е смятала, че Харли я нарича Малка рибка заради оранжево-червената ѝ коса — цветовете на рибката кои, която рисуваше, когато я срещна за пръв път, но той така и не ѝ казал защо рисува кои, защо стаята му беше пълна с рисунки на кои — това беше любимото животно на Кейли.

— Искал е да я даде на теб — казвам аз. — Ти му напомняше за един човек, който му беше много близък.

За момент стоим мълчаливо и поглъщаме с очи картината, осмисляме извършеното от Харли и начина, по който ни напусна. Самотен, изправен гордо дори и в полета си.

— Открих. — Ейми сочи към стената и ме връща в настоящето. — Връзката между тях. Те са хора, които имат опит във военните действия. Всички убити са били такива.

Аз разглеждам таблицата.

— Баща ми има опит във военните действия. Ами ако убиецът ме е издърпал погрешка вместо него?

Гласът ѝ трепери и аз не знам дали е от страх за баща ѝ, или защото Харли е мъртъв, или и заради двете.

— Когато се събудих тази сутрин, някой беше белязал десетки врати на криогенни камери. Най-напред си помислих, че е Харли... но може убиецът да е набелязал жертвите си...

— Вратата на баща ми беше ли белязана? — пита Ейми задъхано и изпуска тетрадката си.

— Аз... не си спомням.

Не съм търсил вратата на баща ѝ, търсех Харли.

— Трябва да отидем да проверим!

Ейми тръгва към вратата.

Аз се бавя, колкото да грабна таблета от бюрото ѝ. Докато тичаме надолу по коридора, сканирам палеца си и вкарвам кода за достъп. Компютърът чурулика: „Старши/Младши достъп осигурен“, и вратата на асансьора се отваря. Докато се изкачваме, аз изкарвам на екрана локаторната карта на безжичните връзки.

— Какво правиш? — пита Ейми и следи с поглед номерата за етажите над вратата.

Връщам назад таймера и търся точките, които показват къде и кога са били всички.

На картата за миналата нощ е точката на Харли, бипка леко най-вече при вратата на люка, но понякога се движи нагоре-надолу по коридора и веднъж обикаля около криогенните камери. Никой друг няма на цялото ниво — до момента на моето появяване. Ето ме, тичам, тук спирам. Точката ми се слива с тази на Харли и аз си спомням разправията ни, нашата последна схватка.

Ейми наднича над рамото ми и гледа екрана. Моята точка се отдалечава от тази на Харли и сега примигва близо до асансьора пред етажа на криогенното ниво. Харли не помръдва от мястото си при вратата на люка. Чудя се какво ли е правил през тези последни минути. Рисувал ли е? Или е обмислял плана си?

Прехвърлям напред. Някъде към сутринта се появяват Док и Старши, но не се помайват, а се отправят направо към лабораторията от другата страна на криогенното ниво. Поглеждам смутено Ейми.

— Заспах — казвам.

Чудя се дали Док и Старши са ме забелязали.

Ейми клати глава.

— Не са били те обаче, нали? Те не са се приближавали към криогенните камери.

Гледаме отново локаторната карта. Точката ми се движи бързо нагоре-надолу по пътеките между криогениите камери — търся маркираните врати.

После отива към люка.

Ето сега съм там, и Харли е там.

После неговата точка изчезва.

В гърлото ми се надига буца. Очите ми се замъгляват в момента, в който точката на Харли изведнъж отскача рязко, изчезва от картата и повече не се появява.

Ейми сподавя вика си и остава дълго така, без да издиша, после се чува само приглушено „Оо“.

— Никой друг не е слизал долу — казвам, когато вратата се отваря на четвъртия етаж. — Трябва да е бил Харли.

— Но Харли изобщо не е мърдал от вратата, не и след като си се появил ти.

Очите ни се срещат. Не е възможно Харли да е нарисуват хиксовете.

— Онова нещо — Ейми сочи към таблета, — то може да проследява хората само чрез бутоните зад ушите, нали така?

Аз кимам.

— Мен не може да ме засече, нали?

Аз кимвам отново.

— Ами Орион? Нали той ми донесе картината. Той е слизал там, което означава, че няма бутон, нали така? Той има белег на врата, дългата му коса го скрива, но аз го видях — минава точно покрай косата му. Обзалагам се, че няма бутон. Затова е невидим.

Ами да, тя е права.

Орион.

71

ЕЙМИ

Вратата в края на коридора е заключена.

— Ами сега как ще... — заеквам аз. — Какво ще правим сега?

Младши рита вратата.

Той прокарва палеца си по скенера, натиска бутона и започваме да слизаме надолу бавно, ужасно бавно.

Трия кутрето си до болка и си мисля за всички обещания, които дадох на тате.

— Какво правиш? — питам Младши, докато преминаваме през първия етаж.

— Проверявам влизанията в биометричния скенер — отвърща той и потупва с пръст по таблета. — Харли е слязъл долу вчера по обяд. Аз дойдох, като се стъмни. Тази сутрин Док и Старши са слезли долу и изглежда, все още са там, в другата лаборатория. Но виж — няма запис от сканиране на Орион при влизане в асансьора, има само още едно влизане на Старши, но той е бил по това време в лабораторията.

Той ми подава таблета. Наистина е така, Старши/Младши е регистриран веднъж след Док и после петнайсет минути по-късно се появява отново.

— Намерил е начин да го измами — казвам аз.

Дали този асансьор може да се движи малко по-бързо?

— Това е невъзможно — мърмори Младши и пъха таблета в джоба си. — Той сканира ДНК, не можеш да го измамиш.

Вратата се плъзга встрани.

Студът ни връхлита като снежна вихрушка.

Десетки замразени лежат извадени навън, сгъваемите поставки са издърпани и телата не се виждат през вече замъглените от кондензацията стени на стъклени ковчези. Вратите на камерите се поклащат отворени и на всички тях има нарисуван с все още влажна боя червен хикс. Младши беше прав. Убиецът е белязал жертвите си,

подготвил е едно последно масово убийство, за да унищожи с един замах всички замразени, свързани с военните.

В главата ми се върти една-единствена мисъл.

— Тате! — изпищявам, избутвам Младши и хуквам към криогенните камери. Тичам по пътеката с номер четирийсет и там по средата на редицата, е замразеното тяло на баща ми. Бърша с ръка влагата и се вирам за миг в лицето му.

Сграбчвам студения стъклен капак и знам, че в мен има достатъчно адреналин, за да го вдигна и да го поставя на бетонния под. Искам да го направя. Искам да го събудя, да разчупя леда и да го измъкна оттам, искам да ме притисне към себе си и да почувствам топлината му.

Искам го.

Поглеждам към електрическото табло над главата му. Лампичката не е червена, а зелена. Орион само е издърпал поставките, но не ги е изключил, както е направил с мен.

Чувам някакви приглушени звуци наоколо, тупване от нещо тежко, после трясък. Младши тича нагоре-надолу по пътеките, пъха другите замразени обратно в камерите и затръшва вратите след тях. Пъхам замразената поставка на тате обратно в камерата и затръшвам вратата. Червеният хикс ме гледа подигравателно от вратата. Завъртам дръжката надолу и заключвам камерата. Позволявам си един последен поглед към камера номер четирийсет и едно, после тичам надолу по пътеката към следващия изваден навън стъклен ковчег.

Не ни отнема много време. Вратите са затворени, всички са в безопасност, върнати обратно в замразеното им състояние.

А от Орион няма и следа.

— Защо го е направил? — питам, задъхана от усилията.

Дъхът на Младши образува едва забележими облачета.

— Аз съм му попречил — казва замислено, явно продължава да размишлява и да осмисля случилото се. — Да се отворят всички тези врати, докато съм бил тук... това е щяло да ме събуди — щяло е да вдигне много по-голям шум, отколкото при маркирането на вратите с боя. А след като са били вече белязани... разбира се, че ще се втурна към теб, а той ще има достатъчно време просто да издърпа вече набелязаните замразени.

— Но защо? — питам аз. — Защо си е направил труда? Той сто процента е знаел, че ще дойдем направо тук и ще видим какво е направил... Дори не ги е изключил изцяло, само ги е издърпал навън.

Младши мълчи за момент.

— Сякаш е искал да ни изпита.

— Какво искаш да кажеш?

— Показва ни какъв е планът му. Изчаква да види какво ще направим. Дали ще ги оставим да се разтопят, или ще ги върнем обратно в камерите.

— Ясно е, че няма да оставя баща ми да се размрази!

Младши ме гледа втренчено.

— Тестът не е бил предназначен за теб.

МЛАДШИ

— Шш! — съскам на Ейми. — Чуваш ли?

— Какво да чувам? — шепне тя, а аз ѝ махам с ръка да замълчи.

Дочува се, макар и слабо едно — *бръм-туп-бръм*, което ми напомня за машинното отделение. Но това не е възможно — ние сме два етажа под него.

— Идва от лабораторията.

Повеждам Ейми през криогенното ниво. От време на време тя поглежда нервно назад.

— Ще оставим вратата отворена — казвам ѝ, защото знам, че се тревожи за баща си.

— Какво е това място? — пита ме, когато влизаме в лабораторията.

Тя шепне и аз едва я чувам, защото бръмченето става все по-силно.

— Това е лабораторията.

Аз също шепна.

Има нещо тайнствено около тази лаборатория и аз не съм забравил, че Док и Старши са все още тук, ако локаторната карта показва правилно. Движим се прилепени към стената.

— Виждала съм и преди тези неща.

Ейми сочи към големите цилиндрични спринцовки, надписани с характерните особености, които Старши иска да имат обитателите на кораба.

— Ето това правят тук.

— Какво е това?

Тя показва към голямата тръба, която върви от пода към тавана. Пълна е с кехлибарена течност, в която плуват някакви частички, подобно на малки мехурчета.

— Те изглеждат почти като... — тя свежда глава, — като ембриони.

Поглеждам към балончетата, които плуват в кехлибарената течност. И съм изненадан, че Ейми ги определи толкова бързо. Единственият зародиш, който някога съм виждал, беше на абортирала крава, но той беше много по-голям и целият в кръв, нямаше нищо общо с малки кръгли мехурчета, големи колкото кутрето на крака ми.

Водя Ейми в задната част на лабораторията, където зад чупката в стената е скрита гигантската помпа, която ми показва Старши, когато за пръв път дойдох тук. Ето откъде идва това *бръм-туп-бръм*. Помпата работи, тресе се и недоволства, докато механизмът ѝ влива фидус и само звездите знаят какво още във водната система.

Старши стои до помпата и държи кофа, пълна с гъста прозрачна течност.

Док е застанал срещу него.

Дръпвам Ейми и двамата се шмугваме зад чупката в стената.

Не са ни забелязали — поне засега. Слагам пръст на устните си и Ейми ми кимва с глава. Двамата се привеждаме ниско и надничаме иззад ъгъла, за да гледаме какво правят. Пред нас има стол, който донякъде ни закрива гледката, но пък и ни прикрива.

— Съжалявам!

Док се надвиква с шума от помпата.

— Не е трябвало да ѝ позволяваш да види! — беснее насреща му Старши и кофата в ръцете му се люшка от неравномерните му крачки.

Док го следи с нервен поглед.

— Мислех си, че ще я накара да се държи по-добре.

— Само фидус може да я държи под контрол. Защо ѝ даде инхибиторните хапчета?

Старши оставя кофата на пода.

— Те говорят за мен — шепне Ейми в ухото ми.

Док отговаря нещо, но е с гръб към нас и аз не го чувам.

— Добре, довечера ще я вземем и ще я закараме на четвъртия етаж — казва Старши, грабва отново кофата и я влачи към помпата.

— Не мисля, че...

Старши хвърля кофата на пода. Бистрата течност вътре се плиска, но е по-гъста от вода, като сироп е и не се излива от кофата.

— Знаеш ли какво? — крещи Старши и крачи към Док. — Изобщо не ме интересува какво мислиш ти. Ако просто ме беше

послушал още първия път, за онзи другия, сега нямаше да сме в това положение.

— Какво искаш...

— Знаеш какво имам предвид! — ръмжи Старши. — Младши! Ти остави Младши да живее!

Ейми ме сграбчва за ръката. Аз съм се привел силно напред и съм опасно близко, но искам да чуя думите им.

— С Младши всичко е наред — казва Док.

— Не този Младши. Другият Младши.

Док гледа втренчено Старши, лицето му е студено и безизразно, но аз съм сигурен, че едва се владее. Той стиска силно зъби и около устните му се е образувала тънка бяла линия. Старши изобщо не осъзнава реакцията му.

— Младши преди този сега! Онзи, който трябваше сега да поеме задълженията си, за да мога аз да се оттегля, вместо да хабя остатъка от живота си с един тийнейджър, който мисли със задника, а не с главата си!

— Ти ми каза да закарам онзи Младши на четвъртия етаж и аз го направих.

Док изправя гръб предизвикателно.

— Но не го уби, както ти казах, нали така?

— Мислех си, че фидус...

— Аз пък мисля, че на теб ти трябва малко повече фидус — изръмжава Старши. — Какво, защитаваш ли го точно сега? Прикриваш го, така ли?

— Мислех, че... — Док изглежда дребен и уплашен. — Той изчезна от картата за безжична връзка. Мислех, че се е самоубил.

Старши сумти.

— Ти така и не си направи труда да провериш, за да си сигурен. Прав ли съм? Виж докъде се докарахме. Убива замразени, събуди един от тях.

— Той е мъртъв, Старши, заклевам се, че е мъртъв.

Не знам дали Старши му вярва, или просто му се иска да вярва. Той се обръща и взема отново кофата.

— Какво е онова там? — шепне Ейми и кимва леко с глава към помпата.

— Свързва се с водоснабдяването — казвам и мисля усилено. Ако в тази кофа има...

Фидус.

Изправям се. Ейми се опитва да ме задържи, но аз се отскубвам. Не мога да оставя Старши да ги дрогира повече. Не мога да ги оставя да изливат още фидус във водата. Трябва да разруша помпата. Сграбчвам стола, зад който се бяхме свили с Ейми.

— Ти какво правиш тук? — пита Старши с ехидна усмивка, когато ме съзира.

Аз вдигам стола над главата си.

— Какво правиш? — изкрещява.

Ръцете ми треперят. Виждам пред себе си бъдещето, което ни очаква — бъдеще, в което водач съм аз, а не Старши. И в което няма фидус.

Наистина ли искам да ръководя кораба без фидус? Мисля си за избледняващите синини по китките на Ейми, за конфликтите, на които съм бил свидетел в Отделението, и мащаба, който биха придобили, ако обхванат целия кораб. Мога ли да управлявам без фидус? После си спомням очите на Ейми, когато беше дрогирана.

Мятам стола към помпата. Той отскача от метала и пада на пода. Помпата продължава да бръмчи.

— Какво правиш? — крещи зловеццо Старши. — Ти си откачил! Точно като онзи Младши преди теб!

— А ти какво правиш? — изкрещявам аз в отговор. — Това е фидус, нали? Просто подготовка за още един ден на манипулиране и контрол на умовете?

— ТИ НЕ СИ ГОДЕН ДА БЪДЕШ СТАРШИ! — крещи той. Бялата му коса се вее зад него и той е този, който прилича на луд. — Ако не можеш да правиш това, значи, не можеш да управляваш кораба! Не си достатъчно силен да бъдеш водач! Никога няма да бъдеш достатъчно добър!

Прекосявам стаята с три големи крачки, стигам до него и стоварвам юмрука си право в лицето му. Старши изпуска кофата и се строполява на пода. Носът му кърви, тънката кожа на бузата му е зачервена и разкъсана. Навеждам се, сграбчвам го за ризата и го изправям. Той отваря уста, за да каже нещо, аз го удрям отново, като продължавам да го държа за ризата, за да не падне.

— Не съм слаб — казвам. Гласът ми трепери, но не от страх, а от сдържан гняв. — Достатъчно силен съм да знам, че не бива да се дава фидус и че опитът ти да държиш хората под контрол с него не е нищо друго, а слабост. Ако беше наистина силен, щеше да ръководиш кораба без упойващи вещества, които да ти вършат мръсната работа.

Чак когато спирам да говоря, осъзнавам, че в стаята се чува единствено гласът ми.

— Какво направи? — вика Старши, но не на мен, а на Ейми.

Вдигам поглед. Докато аз съм крещял и удрял Старши, Ейми се е промъкнала до помпата, открила е някаква вратичка отстрани и просто е измъкнала всички кабели.

Тя ми показва разноцветната връзка в ръката си.

— Е, номерът стана — казва ми с усмивка.

73

ЕЙМИ

Щеше да ми е мъчно за счупения нос на Старши и разкървавената му уста, ако не беше такъв злодей и най-вече такъв извратен тиран. Но като си помисля, че искаше да ме убие преди, и сега пак, когато каза на Док да ме остави на четвъртия етаж — е, да кажем, че не изпитвам особено съчувствие към стария кучи син.

Докторът слага ръка на рамото на Младши.

— Младши, имаме нужда от фидус. Този кораб не може да функционира без контрола, който той ни осигурява.

Младши е почти готов да се съгласи с него, виждам го в очите му.

— Не е вярно — намесвам се аз и искам Младши да ме погледне, за да си спомни как опиятът ме бе унищожил отвътре. — Да, по-трудно ще бъде без него. Да, може би ще ни е по-лесно да прекараме живота си без небе, ако сме дрогирани и не чувстваме нищо, но това не е живот, не е истински живот. Сред цялата тази мъка — тогава погледът ми среща този на Младши и двамата знаем, че сега говоря за Харли, — има и радост. Не можеш да имаш едното, без да имаш другото.

Младши се отдалечава от Док и Старши и идва по-близо до мен.

— Не мога да бъда водачът, когото вие искате — казва той. — Никога няма да бъда този тип водач. И затова ще бъда по-добър.

Старши се обръща към Док:

— Направи го.

— Какво да направи? — питам аз.

Док го слуша внимателно.

— Ще направим друг. Ще използваме различна репликация на ДНК. Ще се отървем от този и ще направим друг.

— *Какво* ще направите? — пита Младши.

Очите му са широко отворени, сякаш е уплашен от собствените си мисли.

Старши се обръща към него.

— Теб, шибан идиот. Не мога да повярвам, че имаме една и съща ДНК!

— За какво говориш? — гласът на Младши трепери. — Ти... ти ли си моят баща?

— Там, *там*!

Старши сочи към стената. Зад нея са масата със спринцовките и големият цилиндър със златиста течност и мехурчетата с ембриони в нея.

— Какво — твоя ДНК е била инжектирана на майка ми, така ли?

Старши изревава вбесен.

— Ти никога не си имал майка! Ние сме един и същ човек! Младши се клонират — имат еднаква ДНК, всичко им е еднакво. Трябваше само да те изтегля от буркана и да те сложа в тръбата преди шестнайсет години.

— Ние не сме еднакви — произнася с отвращение Младши.

— Що се касае до генетичния ни код, ние сме точно копие на всеки един Старши преди нас.

Но аз знам, че Младши нямаше това предвид, когато каза, че не са еднакви.

— Ето защо имаме общ достъп, затова моят биометричен скенер ми отваря вратите навсякъде — мърмори си Младши.

Мисля си за приятния женски глас от компютъра: „Старши/Младши достъп осигурен“. Той никога не разграничи Старши от Младши, защото между тях няма никаква разлика.

— Не ме интересува — казва по-високо Младши и гледа втренчено Старши. — За мен няма значение дали сме еднакви, или не. Аз не съм ти и няма да вземам решенията, които ти си вземал. Не ми пука за уроците ти, нито за правилата ти. Повече няма да те слушам!

Чувам стъпки зад гърба си. Всички други са толкова погълнати от Младши и Старши, че не забелязват мъжа с белега на врата, който се промъква тихо в стаята. Орион се пресяга към кофата с фидус. Тя е там, където Старши я изпусна, когато Младши го удари. Навежда се да я вземе и тогава Док го забелязва после Младши, а след него и Старши. Той гледа невярващо с широко отворени очи.

— Ето го — прошепва Старши толкова тихо, че не съм съвсем сигурна, че каза точно това. Погледът му се отмества към Док и после обратно към мъжа пред него. — Ти се закле, че е мъртъв.

— И аз наистина съм мъртъв, Старши — казва мъжът и вдига кофата от пода. — Онзи Младши, когото ти създаде, е мъртъв. Аз вече не съм онзи Младши. Сега съм Орион. Орион ловецът.

Старши отваря уста — иска да говори, да крещи, да беснее, но Орион не му дава възможност, защото излива кофата с фидус върху главата му.

— Дръпни се назад! Не го пипай! — крещи Док, докато подобната на желе гъста течност се стича по тялото на Старши.

Орион отстъпва назад с усмивка. Младши изглежда така, сякаш му се иска да се притече на помощ на Старши, но се възпира.

Сгърченото от ярост лице на Старши е като маска, която започва да се размива, когато фидус покрива лицето му. Той надига глава като любопитно дете. Коленете му се огъват и той пада тежко, краката му се изтягат напред, а ръцете са изпънати назад и поддържат тялото му. По лицето му бавно плъзва спокойна усмивка и той потъва в нищото. За момент изглежда така благ и спокоен, както никога не съм го виждала. Ръцете му се плъзват по плочките и тялото му се стоварва на пода. Не се опитва да се задържи и главата му се удря с такава сила в плочките, че аз подскачам. Фидус се разстила около тялото му като локва кръв. Наблюдавам го как диша все по-бавно и по-бавно, докато спира съвсем.

Старши най-после е намерил покой.

МЛАДШИ

— Ти го уби!

Орион вдига поглед към мен и ми се ухилва, очевадно доволен от себе си.

— Добре дошъл — казва ми.

Донякъде си мисля, че това е голяма работа, да убиеш Старши. Той беше тираничен диктатор. Беше жесток. В никого от хората на кораба не успя да види човека, дори и в мене.

Но той беше човекът, с когото живях три години, този, който имаше най-голяма заслуга в отглеждането ми и към когото смятах, че винаги мога да се обърна, когато имам нужда.

А сега е само една лепкава маса.

Искам да попитам защо, но знам защо.

Напук на самия мен, очите ми се пълнят с парещи сълзи. Чувствах го близък, беше ми почти като баща.

Орион оставя кофата на пода. Той тръгва към мен с протегнатата ръка. Аз я хващам, без да мисля — все още не мога да откъсна поглед от безжизненото тяло на Старши.

— Знаех си, че ще бъдеш на моя страна! — казва Орион и ентузиазирано разтърсва ръката ми. — Не бях съвсем сигурен — беше под неговото влияние много време и не реагира на изключването на замразените, както аз очаквах, но си знаех, че накрая ще застанеш на моя страна.

— На твоя страна?

Извързвам очи от мъртвия Старши към Орион, който като по-голям от мен Младши би трябвало да стане сега Старши на кораба.

— Когато започнах да говоря, че не ми харесва какво става на кораба, Старши ме изпрати при Док. Каза му да ме затвори на четвъртия етаж. Нали така, Док?

Док кимва мълчаливо. Очите му са широко отворени от шок или от ужас — не знам точно кое от двете.

— Док ми беше приятел, нали така, мой човек?

Този път Док не кимва, само се взира в тялото на Старши.

— Мислех си, че с достатъчно фидус... — шепне той.

Извърщам лице от Док. Той винаги е вярвал, че може да излекува всеки, ако просто му даде достатъчно хапчета. Док никога не проумя, че хората могат да бъдат по-силни от медицината.

— Не можех да допусна Старши да ме открие, затова първото нещо, което направих... — Орион вдига ръка към мястото, където трябва да бъде преподавателят, и прави жест, сякаш забива нокти във врата си. Когато разтваря ръката си, виждам белега на палеца му. — Беше ужасно. Най-страшното нещо, което съм правил, да изтръгна онова нещо от плътта ми със собствените си ръце. Чувствах се, сякаш изтръгвам душата си.

В стаята цари тишина, само от време на време се чува как някоя случайна капка фидус пада на пода.

Орион продължава:

— Когато Док видя, че точката от приемника ми вече я няма, и понеже Старши почти не излиза от Ниво кийпъри... не беше трудно да скрия истината от тях. Стариият архивист... ами с него се случи нещастие, а аз започнах своя нов живот.

— Защо не каза нищо за това? — пита Ейми, впила поглед в Док.

— Не знаех — шепне Док извинително към тялото на Старши. — Мислех, надявах се — че се е самоубил. Той вдига поглед към Орион. — Чудех се... онази нощ, в Архивната зала, ти си бил — той млъква. — Но това беше преди седемнайсет години.

— Можеше да ме намериш, просто трябваше да отвориш съседната врата. Знаеш ли, цялата първа година се крих там, зад стените, спях при тръбите и кабелите. После разбрах, че ти и Старши изобщо не ме търсите. Трябваше само да се сдобия с ново име, с нов дом и идиотите, които вие създадохте, ме приеха, без изобщо да се замислят.

— Но — продължава той, обърнат към мен — през цялото това време се чувствах зле. Заради онова, което знаех, че върши Старши. Толкова много неща не са наред на този кораб — Той впила очи в мен. — Ти се докосна само до повърхността с фидус. Разбра ли за двигателя на кораба?

Аз кимам.

— Добре — казва Орион. — Знаеш и за мисията на кораба, нали?

— За мисията ли? — питам.

— Каква е истинската мисия на този кораб?

— Какво искаш да кажеш? — пита Ейми.

Тя идва до мен и мушва ръката си в моята, за да ми даде от силата си, както аз направих, когато тя плачеше.

— Никога ли не си си задавал въпроса защо сме тук? — пита Орион, без да обръща внимание на Ейми.

— За да управляваме кораба...

— Корабът е на автопилот. Може да стигне до Земя-Кентавър и без нас.

— Да...

— Не — прекъсва ме Орион. — Каквото и да ти е казал Старши, било е лъжа. Той много неща не ти казваше, след като аз го предадох. Не, има една-единствена причина, поради която ние сме на борда на този кораб, и тя е зад тази врата.

Той сочи нататък, където са криогенните камери, където са родителите на Ейми.

— Какво искаш да кажеш? — пита отново Ейми, този път по-настойчиво.

— Знаеш поне защо са тук замразените, нали?

— Те са специалисти по модифициране на планетата, по околна среда, по отбраната.

Орион изсумтява.

— Те са експерти по това, да ни отнемат планетата.

— Говориш глупости — казвам аз и стискам по-силно ръката на Ейми.

— Те са колонистите, не ние. Ние сме едно нищо. Когато най-после кацнем, те просто ще ни използват. Като роби за тяхното оформяне на планетата и ако има там враждебни обитатели — като войници. Планират да ни употребят или да ни убият. Сложили са някога нашите прапрапра или каквито са там прародители на този кораб, за да могат да отглеждат роби и войници. Това е всичко.

Ейми ахва.

— Ето защо убиваш онези, които са работили като военни. Смяташ, че те ще накарат хората, родени на кораба, да се бият, когато кацнат.

— Знам, че ще го направят! — крещи Орион. И сега, когато крещи, виждам в него Старши — И ако няма с кого да се бият, те ще използват военния си опит, за да ни накарат да им работим като роби. Това е перфектният план: да се отглеждат заменяеми хора, докато те спят!

— Но защо и мен? — пита Ейми с отчаян шепот. — Когато си ме изключил, ти си разбрал, че това не е баща ми. Защо не ме върна обратно, преди да се разтопя? Защо ме остави да се събудя?

Ленива, зловеща усмивка се разстила по лицето на Орион. Той ме пронизва с поглед. Аз свивам пръсти в юмруци, Орион вдига леко вежди.

— Имам си моите тайни — отвърща и гледа към Ейми.

— Тате няма да накара никого да бъде роб — казва Ейми. — Ако се окаже, че там има враждебни обитатели, няма да те кара да се биеш с тях.

Орион вдига рамене.

— Откъде си сигурна в това? — И добавя, преди Ейми да може да възрази: — И в двата случая е по-добре да не се рискува.

— Искаш да кажеш, че е по-добре да убиеш баща ми?

Орион сезира в тялото на Старши зад нея. Явно убийствата не го притесняват особено.

— Ако не ти харесва... — казва той и тръгва към криогенната замразяваща тръба в другия край на стаята. Отваря вратата и прави широк жест с ръка. — Най-добре ще е да се замразиш отново. Спи, докато стигнем до планетата, и тогава виж що за човек е всъщност баща ти, при условие че Младши и аз решим да го оставим да живее, докато кацнем.

— Ти си също толкова зъл, колкото и той! — съска Ейми и сочи към безжизненото тяло на Старши.

— Но знаеш ли какво те вбесява най-много? Това, че Младши донякъде е съгласен с всичко, което казвам.

— Не, не съм... — започвам аз, когато Ейми се обръща към мен и ме поглежда обвинително с красивите си очи.

— А истината е, че всъщност Младши ми даде идеята да ги изключвам като начало.

Ейми слага ръка на устата си. В очите ѝ има отвращение и то е насочено към мен.

— Не му вярвай — казвам умоляващо.

— Да, но е истина. Ти го разбра, нали, Младши?

Орион ме гледа подигравателно и се смее, а аз се чудя какво знае всъщност. Оглеждам лицето му и в него виждам моето собствено. Ние имаме една и съща ДНК, но не сме един и същ човек. Но може би в идентичния ни генетичен код са втъкани едни и същи емоции, съмнения и страхове.

— Защо не й кажеш? — продължава Орион. — Или предпочиташ аз да го направя?

— Какво трябва да ми кажеш? — пита Ейми.

Аз прекосявам стаята и отивам там, където е застанал Орион — до криогенния замразител. Ръцете ми са свити в юмруци.

— Тя е готино парче — шепне ми Орион тихо, за да не чуят Ейми и Док — Много готина. Затова ли го направи?

— Млъквай — озъбвам се аз.

— Не й позволявай да застане на пътя ни.

Знам, че има един куп разумни доводи, за да го направя. Орион е също толкова луд, колкото и Старши, и методът му на контрол е не по-малко извратен, ако не и повече. Никога няма да успея да го убедя да не убива замразените и заслужава да бъде наказан за убийствата, които вече е извършил.

Но не това са мотивите, които ме карат да натикам Орион в криогенния замразител и да го заключа вътре.

— Пусни ме! — крещи той.

Завъртам шайбата. Криогенната течност бликва от резервоара над замразителя и върху главата на Орион се излива искряща синя течност.

— Мамка ти! — ломоти той.

Драци с нокти по стъклото и лицето му е разкрито от истински ужас. Ейми застава до мен и наблюдава Орион през малкото прозорче на вратата. Когато той я вижда, в очите му проблясва злоба. Отваря уста и се опитва да й извика нещо.

Аз отново завъртам шайбата.

Криогенната течност започва да се излива по-бързо, изпълва устата му и започва да го дави. Сега вече лицето му е под течност, бузите му се издуват, очите му са облепени и кървясали. Едната му

ръка е притисната към прозореца и забелязвам назъбения белег на палеца му, единственото нещо, което го различава от моя палец.

— Сега го замрази, иначе ще умре — обажда се Док. — Така или иначе, може да умре. — Той свива рамене. — Не е подготвен за замразяване.

Вглеждам се в очите на Орион и в тях виждам себе си. Яростно натискам с юмрук големия червен бутон.

От камерата излиза полъх от бяла пара.

Орион е притиснал лице към стъклото и ни гледа с големи изпъкнали очи.

Но вече не ни вижда.

75

ЕЙМИ

Младши се визира през малкия прозорец в замразеното лице на Орион. Аз стоя зад него и го обгръщам с ръце. Искам да го дръпна оттам, но той стои неподвижно, така че аз просто го държа.

— Свърши се — казва докторът. — Сега ти си Старши, освен ако не го събудиш.

Усещам как Младши се напруга под ръцете ми.

Младши клати глава.

— Нека хората, които се опита да убие, да го съдят, когато кацнем.

Мисля си за баща ми, как той би осъдил този човек, и не изпитвам ни най-малко съжаление към него.

— Как ще управлявам кораб, пълен с хора? — пита Младши със задавен глас. — Когато отmine действието на фидус, те ще започнат да осъзнават лъжите. Ще са гневни. Ще намразят Старши, мен също.

— Няма да те намразят — шепна аз във врата му. — Те ще се радват на гнева си, защото той ще бъде първата емоция, която ще изпитат, ще разберат, че има и други чувства, и ще се радват на това.

— Ще бъдеш ли до мен? — шепне Младши.

Дъхът му замъглява стъклото и закрива лицето на Орион.

— Винаги.

Младши натиска бутона на предавателя си и прави съобщение до целия кораб, точно както направи Старши, когато каза на всички да ме отбягват. Първото му съобщение е кратко. С прости думи, като на деца, той обяснява, че те всички са били под въздействието на упойващо вещество и че сега бавно ще започнат да възвръщат емоциите си. Младши ги насърчава да останат спокойни, когато започнат да изпитват за пръв път чувства, особено бременните жени.

Док ме умолява да му върна кабелите, за да поправи помпата.

— Трябва да продължим да им даваме поне хормоните с водата — настоява той, — за да не започнат да се чифтосват с роднините си.

— Повечето хора не са склонни към кръвосмешение — казвам аз сухо. — Когато излязат от действието на наркотика, ние просто ще им обясним какво представлява кръвосмешението и какви са последствията от него, и че трябва да им се вземе кръвна проба, преди да правят секс. Вие имате онези неща, които сканират ДНК. Можем да започнем да създаваме отново фамилното родословие.

Аз подавам кабелите на Младши.

Док се обръща към него. Младши го поглежда студено.

— Повече никакви препарати — казва той.

И това е.

По-късно, когато мъже с дебели ръкавици вземат отровеното тяло на Старши и го изхвърлят през люка след Харди, когато Док е преместил Орион в празна криогенна камера, когато сме отново в безопасност в стаята ми с картината на Харли, Младши прави второто си съобщение. То е повторение на последното съобщение на Старши — всички да отидат на Ниво кийпъри.

Преди да се качим горе, ние си говорим за истината.

— Тя е онова, което уби Харли — казвам аз. — Истината. Когато разбра, че никога няма да напусне този кораб...

Гласът ми се задавя и спирам.

— Той не може да приеме истината — довършва Младши. — Трябваше да разберем, че не Старши убива замразените. Той знаеше, че това ще те накара да търсиш истината, а Старши искаше да я скрие от теб, да я скрие от всички.

Младши свежда очи към ръцете си, после вдига поглед към картината на Харли.

— Мисля си, че не можем да им кажем истината, поне не цялата истина.

Аз понечвам да кажа нещо, но той ме прекъсва.

— Донякъде съм съгласен, че истината ще ги убие, всичките, точно както уби Харли. Това е тежка истина, голяма. Не можем просто да им я съобщим. Трябва да оставим хората сами да стигнат до нея.

Младши отива сам на Ниво кийпъри. Той ще се изправи на подиума и ще каже на хората, които изпитват чувства за пръв път, някаква част от истината, но не цялата истина.

Ще им каже, че сега той е Старши. Че старият Старши е мъртъв.

Ще им разкаже за фидус, за хормоните във водата, ще им каже лъжата за Сезона.

Те ще се разгневят, ще побеснеят дори, но тогава ще разберат, че могат да изпитват чувства, и ще знаят, че Младши е имал право да постъпи по този начин.

Ще им разкаже за двигателя, но не и за това, колко сме изостанали от графика. Всеки, който има интерес към наука, механика или инженерство, ще отиде с шипърите да види двигателя и ще се опита да помогне на учените да разрешат проблема.

Младши няма да им каже за Орион, нито за замразените.

Но няма и да скрие истината от тях. Докато той им разказва тази част от истината, която може да се сподели с тях, аз записвам всичко, което знам, на откъснатите листове от тетрадката, която родителите ми са донесли от Земята. Сгъвам листовите на две и ги оставям в Архивната зала. Те са там на разположение на всеки, който иска да ги намери.

Мнозина няма да поискат. Няма да поискат да разберат, няма да потърсят каквато и да била истина. Но неколцина ще го направят и те няма да повярват на тази истина. Но ще има и други, които ще се нуждаят от нея, ще копнеят да я научат, те ще я търсят и ще я приемат такава, каквато е.

По-късно Младши и аз ще продължим да работим в Архивната зала. Аз ще пренапиша колкото е възможно повече от фалшиво написаната история. Файловете за миналото на Земята ще станат достъпни за всички хора. А Младши ще накара хората си да започнат да записват живота на обитателите на кораба, както са правели преди, за да почувстват, че не са просто забравени сенки на един кораб, които се носи в празното пространство.

Но сега аз отварям синята тетрадка на останалите бели листове. Държа писалката над първата страница, после бавно изписвам първите

думи.

„Мили мамо и тате...“

МЛАДШИ

Първата нощ, след като беше убит Старши и Орион беше замразен, се замислих, че макар да имах същата ДНК като тях двамата, по нищо не приличах на тях. Истината за кораба бе изкривила съзнанието им по различен начин, като единия бе превърнала в диктатор, а другия в социопат.

Ние тримата бяхме еднакви. Бяхме отгледани с едни и същи познания, бяхме формирани от един и същ генетичен материал, беше ни казана една и съща истина. Но един от нас прикри истината зад лъжи и контрол, друг се опита да промени истината чрез хаос и убийства, а що се касае до мен... ами аз все още се опитвам да разбера каква е истината. И какво ще направя с нея.

Не излъгах ли хората си, когато не им казах за Орион?

Беше ли грешка, че им дадох достъп до истина, която може да ги убие, както уби Харли?

И какво право имам да издавам заповеди за истината, когато най-голямата ми радост е, че Орион така и не успя да каже истината на Ейми?

И на последно място — наистина ли съм толкова различен от Старши и от Орион, след като я оставих да повярва в една лъжа?

МИНАЛОТО МЛАДШИ

Ето какво точно се случи.

Това е истина.

Видях я да лежи там, замразена, в стъклената си кутия. А тя беше различна. Наистина различна. Никога не съм виждал залеза на Земя-Слънце, но той беше целият там, в косата ѝ, застинала неподвижно в леда. Имаше бяла като вълната на агне кожа. И беше млада. Като мен.

Тя никога няма да разбере.

Слязох по-късно там, за да я гледам и да мечтая. Да си мисля какво би могла да ми разкаже за Земя-Слънце. Да си представям как тя — за разлика от всички други на този шибан кораб — ще бъде на моите години, когато дойде Сезонът ми.

И аз няма да бъда сам тогава.

И после го чух. Тих шепот в главата ми, едно едва доловимо гласче, на което почти — но не съвсем, не обърнах внимание.

А гласът задаваше един-единствен въпрос. И този въпрос беше: *А какво ще стане, ако я изключа?*

Отначало не му обърнах внимание, но той ставаше все по-силен и по-силен. Накрая направо крещеше.

И така, само за да го накарам да млъкне, аз се пресегнах и щракнах копчето в кутията над студената глава на Ейми, после наблюдавах как светлинката от зелена започна да премигва в червено.

А гласът в главата ми въздъхва с облекчение и зашепва успокоителни думи, и ми казва как тя ще ми се усмихне, когато ледът се стопи.

Щях да чакам, да стоя там, да бъда до нея, когато тя се прозине и протегне, и излезе от кутията. Да бъда там, когато очите ѝ трепнат и се отворят, когато устните ѝ се извият в усмивка.

Но тогава дочух...

Орион, който се тътреше в тъмнината и се вслушваше в собствения си глас — но тогава не знаех нищо за това. Кълна се, не знаех, че е той и че ме наблюдава.

А аз хукнах към асансьора и отидох в градината, опитах се да се престоря, че не съм събудил онова момиче, не съм го върнал към живота с щракването на един бутон.

После се чу алармата.

И писъкът от нея *аууу! аууу!*, който се сля с вика на Ейми.

Вик на болка.

И по-късно — на разкаяние. Мъка. Разбити мечти и надежди.

Аз разбих тези мечти.

Аз.

И нищо не можа да я утеши, даже и любовта, която така и не получи от мен.

И Док каза, че не може да се замрази наново, че никога няма да се върне пак там.

А аз знаех — аз знаех...

Никога не бих могъл да ѝ кажа истината.

77

ЕЙМИ

Седя пред вратата на люка с гръб към студената метална стена, очите ми се взират през стъклото към звездите отвъд и си мисля за Харли, чудя се какво ли е изпитал през онези кратки няколко мига между полета и смъртта.

Сега идвам тук много често. След пробуждането си хората на кораба, които доскоро бяха смирени и покорни, са се превърнали в изследователи. Те са в градините, в Болницата — четат книгите на Виктория или слушат как Барти свири на китара, или разглеждат останалите от Харли картини. Някои от тях даже ходят в Архивната зала, неколцина си тръгват оттам с широко отворени от истината очи. Това е едно от малкото места сега, където мога да намеря усамотение. Младши мисли, че е опасно всички да имат достъп до криогенното ниво, макар че някои вече се досещат за съществуването му. Съгласна съм с него. Не искам да се появи някой друг Орион. Червеният хикс на вратата на татковата камера все още се вижда слабо, въпреки че го търках ли, търках.

Младши поправи клавиатурата — и я подобри така, че когато въведа кодовата дума, вратата на люка се отваря и остава така толкова дълго, колкото реша, и аз мога да се взирам навън през стъклото на прозореца към звездите, колкото си искам. Дълъг е пътят от тук до дома, и това е мястото, където мога да бъда възможно най-близко до него.

Съзерцавам звездите. Те са толкова много тук, оттук мога да видя много повече, отколкото, когато ги гледах от Земята. И макар че са толкова много и изглеждат толкова близо една до друга, аз знам, че са на светлинни години една от друга. Блещукат на небето и ми се иска да ги загреба в шепите си и да ги оставя да се въртят и да се докосват, но те са толкова далечни, толкова далече една от друга, че не могат да си предадат топлината, макар че са направени от огън.

Това е тайната на звездите — казвам си. — Накрая винаги сме сами. Няма значение колко близко изглеждаш, че си, никой друг не може да те докосне.

— Ейми?

Младши е застанал над мен и за момент от него ме лъхна нещо застрашително, сякаш е хищник, надвиснал над плячката си.

Усмиввам се с усилие.

— Радвам се, че всичко свърши — казвам.

Той не отговаря на усмивката ми.

— Какво облекчение. Мисля, че сега ще мога да живея спокойно тук, без да се тревожа всяка минута за родителите ми. Уф, звучи доста неблагоприятно. Ти знаеш какво искам да кажа.

— Ейми.

Вдигам поглед към него. Изражението му е много сериозно.

— Какво има? — В гласа ми се прокрадва смях, но това е от нерви. — Случило ли се е нещо? — Пръстите ми се сгърчват и стържат по студения метал на пода. — Нещо с родителите ми ли се е случило? Не е бил Орион?

— Не, не, няма такова нещо.

Младши прехапва устни.

— Какво е станало тогава? Ела, седни тук до мен.

Младши не сяда обаче.

— Трябва да ти кажа нещо — казва той с онзи глас, който ме кара да мисля, че онова, което ще ми каже, няма да е нещо хубаво.

— Какво има? — казвам остро, защото не мога повече да издържам на напрегнатото му мълчание.

78
МЛАДШИ

— *Аз съм този, който те изключи.*

79

ЕЙМИ

Усещам как сърцето ми бие веднъж, силно, — после сякаш кръвта и чувствата се изливат навън от тялото ми и аз съм празна отвътре, замръзнала като преди и не виждам нищо, не чувствам нищо, но всъщност не е вярно. Защото в момента, в който си го помислям, започвам да чувствам отново. Усещам всичко, не мога да виждам, не мога да дишам, но *чувствам* всичко.

И това, което чувствам, е гняв.

Замислям се за момент — не, греша. *По-добре щеше да бъде, ако не чувствах нищо, отколкото да чувствам това* — и тогава аз спирам да мисля.

Креция нещо, но дори самата аз не мога да разбера думите, които излизат от устата ми. Сега съм права — не си спомням кога съм се изправила, но стоя права. И се нахвърлям върху него. Искам да го нараня не ме с грижа как, искам да му причиня болка, може би тогава ще се спра. Нанасям един добър, здрав удар и знам, че по-скоро е изненадан, отколкото наранен, макар че на скулата му под окото вече има червена следа. Пръстите ми са извити като клещи, но той ме сграбчва за китките, преди да успея да атакувам отново, и ме държи на разстояние. Аз ритам, но краката ми са къси и не могат да стигнат до дългите му ръце, и тогава правя единственото нещо, което ми остава. Цялата ми ярост се откъсва от гърлото и се излива навън.

— Съжалявам — казва умолително Младши.

Съжалявам? Съжалявам? Съжалявам не е достатъчно. Всяко. Едно. Нещо. Всичко, което някога съм обичала, сега е далече от мен. Всичко, което исках. Всичко, което бях.

— Можех да умра! — креция аз. — Почти бях умряла!

— Не знаех — заеква той, че... искам да кажа... по дяволите!

Не знаех, че ти ще — и...

Искам да попитам защо. Освен ако просто няма защо. Разбирам го по очите му. Не е искал да ме нарани. Да ми отнеме единствения

шанс да бъда с родителите ми. Да ме държи в тази метална клетка.

Да ме убие така ефикасно, както съм мъртва за Земята.

Направил го е просто така.

Няма причина, както няма и връщане назад.

— Но трябваше да ти кажа истината.

Това ме спира.

Нещо в мен прещраква и всичко си идва на мястото, но ме боли.

Истината се забива в костите ми.

Тате ме излъга, когато каза, че дали ще тръгна с тях, или не, изборът е мой. Той е направил избора. Празната торба в криогенната камера е достатъчно красноречиво доказателство за това.

Джейсън ме остави да повярвам в онова, което исках да вярвам.

Целият този кораб се крепи да не се разпадне с помощта на метал и лъжи, всеки тук е или измамен, или измамник.

Освен Младши.

МЛАДШИ

Лицето на Ейми е като от камък, няма и помен от някакво движение по него. Не съм го виждал така неподвижно, откакто беше замразена.

Ръцете ми в джобовете се свиват в юмруци. Кабелите от машината за фидус бодат пръстите ми. Ейми очакваше, че ще ги изхвърля, знам, че го искаше... но не мога да го направя. Те тежат в джобовете ми и това е тежестта на още една лъжа. Не мога да се освободя от досадния глас в главата ми, които пита: *Можеш ли да управляваш без фидус?*

Опасявам се, че отговорът е: не.

Трябваше да й кажа. Трябва да й призная и това, за кабелите.

Вероятно ще я отдалечи още повече.

— Когато го направих... когато те изключих... — гласът ми изтънява, нещо, което не ми се е случвало, откакто бях на четиринайсет, — не знаех, че Док не може да те замрази наново. Мислех си, че мога да те събудя, че можем да се запознаем, да си говорим и ти ще ми разкажеш за Земя-Слънце, и после ще те оставя да те замразят отново. Не знаех, че не можеш да се върнеш там. Не знаех, че така мога да те убия.

Всичко това го казвам бързо, на един дъх, но сега думите ми постепенно замират и накрая просто мълча.

Ейми не казва нищо.

Докосвам леко скулата си и натискам мястото, където ме удари. Ще стане синьо. Ако ме беше ударила по-нагоре, щеше да посини окото ми.

— Наистина съжалявам, знаеш го.

Ейми гледа някъде пред себе си. Не знам дали гледа в метала, който я държи като в капан на кораба, или в прозореца, който и разкрива Вселената отвън.

— Знаем — казва тя.

Не е много обещаващо, но това е всичко, което имам засега. Опирам се на стената до нея. Един нит се забива в гърба ми, но не ме е грижа. Може би никога повече няма да бъде толкова близко до нея, колкото сега.

Ейми не се отдръпва. И това е нещо, мисля си.

— Просто исках да се запозная с теб. Не знаех, че ще съсия целия ти живот.

Тишина.

Ейми не ме поглежда.

81

ЕЙМИ

На ръба на вратата на люка се вижда петно от боя — червена. Последната следа от Харли.

Погледът ми се плъзва от боята покрай издутия прозорец и аз се вирам в звездите. Това място там навън изглежда самотно и студено. Поставям ръцете си от двете страни на прозореца. Тук също е едно самотно, студено място.

— Не искам да съм самотна — шепна аз и чак когато изричам думите, разбирам колко верни са те всъщност.

По-скоро усещам, отколкото виждам, и най-лекото движение на Младши зад мен. Той пристъпва напред, колебае се, после протяга ръка, за да хване моята. Аз се отдръпвам.

Като Харли.

Вирам се решително напред към звездите. Питам се дали той щеше да е все още тук, ако беше подал ръка на нас, а не на тях.

Затварям очи и поемам дълбоко въздух, но усещам само мирис на метал. Животът, който някога познавах, завинаги си е отишъл. Въздухът, който дишам, никога няма да мирише на лято или пролет, на истински дъжд или сняг.

Отварям очи и виждам последното нещо, което Харли е видял, преди да ни напусне. *Може би тайната на звездите няма нищо общо с чувството за самота.*

Протягам ръка назад и Младши е там. Както винаги е бил. Той ме хваща за ръката, но аз я измъквам.

Все още не съм готова.

Но... ако трябва да приключи с живота си на Земята, нека го направя с обещание.

Нека той приключи с надежда.

Свивам кутрето си около неговото. Той стиска пръста ми и този свят не изглежда вече толкова студен.

— Ще останеш ли с мен? — шепна.

— Винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.